

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Número 28

I Legislatura

Any 1980

Presidència
del Molt Honorable Sr. Heribert Barrera

Sessió Plenària núm. 13

Segona reunió
tinguda el dia 10 de desembre de 1980

SUMARI

Sota la presidència del M. H. Sr. Heribert Barrera es reprèn la sessió, suspesa ahir, a tres quarts i dos minuts d'onze del matí.

Tercer punt de l'ordre del dia: Necrologia del Sr. Alfonso Carlos Comín Ros. Per a pronunciar la dita necrologia pren la paraula la Diputada Sra. Teresa Eulàlia Calzada, del G. p. del PSUC. A proposta del M. H. Sr. President, la Cambra guarda un minut de silenci (p. 750).

*Quart punt de l'ordre del dia: Proposició de Llei de Transferència urgent i plena de les Diputacions a la Generalitat. Per defensar l'esmena núm. 1 pren la paraula el Diputat Sr. Chua, del G. p. de Centristes (p. 752). El Diputat Sr. Macià Alavedra intervé per fer un torn en contra, en nom del G. p. de Convergència i Unió (p. 755). Per a la defensa del vot particular sostingut pel G. p. d'Esquerra Republicana, pren la paraula el Diputat Sr. Ramon Viñals (p. 757). En acabat el Diputat Sr. Prats, del G. Socialista, pren la paraula per un torn en contra (p. 758). Tot seguit es passa a la votació de l'esmena núm. 1, que és rebutjada per 15 vots a favor, 96 en contra i 12 abstencions (p. 760). En acabat es posa a votació el vot particular sostingut pel G. p. d'Esquerra Republicana, que és refusat per 12 vots a favor, 74 en contra i 37 abstencions (p. 760). El Diputat Sr. Vicens, del G. p. d'Esquerra Republicana, demana que es faci separatament la votació dels **apartats primer i segon** del Dictamen. Tot seguit es passa a votació l'**apartat primer** de l'**article primer**, que és aprovat per 108 vots a favor, 15 en contra i cap abstenció (p. 760). En acabat es posa a votació l'**apartat segon** de l'**article primer**, que s'aprova per 96 vots a favor, 15 en contra i 12 abstencions (p. 760).*

*Per a la defensa de l'esmena núm. 3 a l'**article segon** i 5 a l'**article tercer**, presentades pel G. p. del PSUC, pren la paraula el Diputat Sr. Borja (p. 760). El Diputat Sr. Alavedra, del G. p. de Convergència i Unió, demana un torn pel fet d'haver estat contradit (p. 762). Tot seguit, el Diputat Sr. Prats, del G. Socialista fa un torn en contra d'aquestes dues esmenes (p. 762). Per a la defensa del vot particular del G. p. d'Esquerra Republicana a l'**article segon**, pren la paraula el Diputat Sr. Ramon Viñals (p. 764). El Diputat Sr. Martín i Toval, del G. Socia-*

lista, fa qüestió d'ordre en el sentit que l'esmena núm. 4 ha de considerar-se decaiguda. El M. H. Sr. President es mostra d'acord amb aquesta proposta i el Diputat Sr. Viñals l'accepta (p. 764). Tot seguit es passa a la votació de l'esmena núm. 3 a l'**article segon**, del G. p. del PSUC, que és rebutjada per 24 vots a favor, 82 en contra i 13 abstencions (p. 764). El Diputat Sr. Ribó, del G. p. del PSUC, demana que l'**apartat primer** de l'**article segon** es voti separatament. L'esmentat apartat s'aprova per 84 vots a favor, 24 en contra i 15 abstencions (p. 764). En acabat, es passa a votació la resta de l'**article segon**, que s'aprova per 109 vots a favor, cap en contra i 15 abstencions (p. 764).

Tot seguit es vota l'**article tercer**, que resta aprovat, segons el text del Dictamen, per 110 vots a favor, cap en contra i 15 abstencions (p. 764).

Després es passa a votació l'**article quart**, que s'aprova per 110 vots a favor, cap en contra i 15 abstencions (p. 764).

Tot seguit el Diputat Sr. Ramon Viñals, del G. p. d'Esquerra Republicana, pren la paraula per defensar un vot particular del seu Grup, als **paràgrafs 1 i 2** de l'**article cinquè**. Finalment, el vot particular és retirat (p. 764). Tot seguit es passa a la votació de l'esmentat article, que és aprovat per 97 vots a favor, 15 en contra i cap abstenció (p. 765). En acabat, es passa a votació l'**article sisè**, que s'aprova per 103 vots a favor, cap en contra i 15 abstencions (p. 765).

El Diputat Sr. Ramon Viñals, del G. p. d'Esquerra Republicana, anuncia que el seu Grup retira el vot particular que havia presentat a l'**article setè** (p. 765).

El Diputat Sr. Ribó, del G. p. del PSUC, anuncia que el seu Grup retira l'esmena que havia presentat a l'**article setè**.

El Diputat Sr. Ramon Viñals pren la paraula per defensar el vot particular que el G. p. d'Esquerra Republicana havia presentat als **punts 2 i 3** de l'**article setè**, i diu que retiren el vot particular al **punt 3** i mantenen el del **punt 2** (p. 765). Pel torn en contra, intervé el Diputat Sr. Camps i Rovira, del G. p. de Convergència i Unió (p. 766). El Diputat del G. p. d'Esquerra Republicana, Sr. Vicens, demana que es votin separatament cadascun dels punts de l'**article setè**. El **punt núm. 1** de l'esmentat article és aprovat per 107 vots a favor, cap en contra i 15 abstencions (p. 767). El vot particular d'Esquerra Republicana al **punt 2** es posa a votació i és rebutjat per 11 vots a favor, 96 en contra i 15 abstencions (p. 767). Tot seguit es vota el **punt 2** de l'**article setè**, segons el text del Dictamen, i s'aprova per 72 vots a favor, 15 en contra i 35 abstencions (p. 767).

Per a la defensa del vot particular que ha presentat el G. p. d'Esquerra Republicana a l'**article vuitè**, pren la paraula el Diputat Sr. Viñals (p. 767). Per a un torn en contra, intervé el Diputat Sr. Bigatà, del G. p. de Convergència i Unió (p. 769). El Diputat Sr. Viñals, del G. p. d'Esquerra Republicana, demana un torn per al·lusions, que no li és concedit (p. 770).

El Diputat Sr. Besa, del G. p. de Centristes, fa la defensa de l'esmena núm. 11, a l'**article vuitè** (p. 770). El Diputat Sr. Prats, del G. Socialista, demana la paraula per un torn en contra (p. 771). Tot seguit es passa a votació l'esmena núm. 11, del G. p. de Centristes, que és rebutjada per 15 vots a favor, 106 en contra i cap abstenció (p. 772). Després es posa a votació el vot particular sostingut pel G. p. d'Esquerra Republicana, que és rebutjat per 10 vots a favor, 95 en contra i 16 abstencions (p. 773). En acabat es vota el **punt 1** de l'**article vuitè** segons el Dictamen, que s'aprova per 106 vots a favor, cap en contra i 15 abstencions (p. 773). Tot seguit es vota el **punt 2** de l'**article vuitè** segons el text del Dictamen, que és aprovat per 95 vots a favor, 15 en contra i 11 abstencions (p. 773).

Se suspèn la sessió a un quart i mig de tres de la tarda.

Es reprèn la sessió a un quart i deu minuts de sis de la tarda. El M.H. Sr. President anuncia que avui és el trenta-dosè aniversari de la Declaració Universal dels Drets Humans, feta el 10 de desembre de l'any 1948. El Diputat Sr. Antoni Puigvert, del G.p. d'Esquerra Republicana, pren la paraula per fer un breu comentari sobre aquest tema (p. 773).

El M.H. Sr. President demana que continuï el debat. El Diputat Sr. Borja, del G.p. del PSUC, pren la paraula per defensar l'esmena núm. 13 a l'**article novè**, conjuntament amb la número 15 a l'article 10, la número 21 a l'article 11, i retirar la número 26 a l'article 15. Defensa també la número 28 a la **Disposició Transitòria Tercera** (p. 774). Per a un torn en contra, intervé el Diputat Sr. Camps i Rovira, del G.p. de Convergència i Unió (p. 775). El Diputat Sr. Roselló, del G.p. de Centristes, pren la paraula per defensar l'esmena número 12, presentada pel seu Grup (p. 776). El Diputat Sr. Prats, del G. Socialista, fa ús del torn en contra (p. 777). Per a la defensa del vot particular presentat pel G.p. d'Esquerra Republicana, intervé el Diputat Sr. Ramon Viñals (p. 777). El Diputat del G. Socialista, Sr. Prats, intervé per a un torn en contra (p. 778). Tot seguit es passa a votació l'esmena número 13, del G.p. del PSUC, que és rebutjada per 20 vots a favor, 73 en contra i 27 abstencions (p. 780). En acabat, es passa a votació l'esmena d'addició del G.p. de Centristes, que es rebutja per 15 vots a favor, 105 en contra i cap abstenció (p. 780). Després es posa a votació el vot particular número 14 del G.p. d'Esquerra Republicana, que és rebutjat per 12 vots a favor, 93 en contra i 15 abstencions (p. 780). El Diputat Sr. Vicens, del G.p. d'Esquerra Republicana, demana de votar separatament el **punt 1**, que s'aprova per 73 vots a favor, 12 en contra i 35 abstencions (p. 780).

Es procedeix a votar conjuntament els **punts 2 i 3** de l'**article novè**, que s'aproven per 85 vots a favor, cap en contra i 35 abstencions (p. 780). En nom del Grup Centrista, el Diputat Sr. Clua pren la paraula per a la defensa de l'esmena número 16, a l'**article desè** (p. 780). El Diputat Sr. Prats, del G. Socialista, intervé en un torn en con-

tra (p. 782). Tot seguit, el Diputat Sr. Viñals pren la paraula per defensar conjuntament les esmenes números 17, 18 i 19, que el G.p. d'Esquerra Republicana ha presentat a l'article desè (p. 783). El Diputat Sr. Macià Alavedra, del G.p. de Convergència i Unió, intervé per fer un torn en contra (p. 784). El Diputat Sr. Viñals demana la paraula pel fet d'haver estat contradit (p. 786). El Diputat Sr. Alavedra intervé pel mateix motiu (p. 786). Tot seguit es passa a votació l'esmena número 16, del G.p. de Centristes, que és rebutjada per 13 vots a favor, 108 en contra i cap abstenció (p. 787). L'esmena número 17, del G.p. d'Esquerra Republicana, es passa a votació i és rebutjada per 12 vots a favor, 109 en contra i cap abstenció (p. 787). Després es vota l'esmena número 18, del G.p. d'Esquerra Republicana, que és refusada per 35 vots a favor, 73 vots en contra i 13 abstencions (p. 787). En acabat es vota l'**article desè** segons el text del Dictamen, que s'aprova per 73 vots a favor, 25 vots en contra i 23 abstencions (p. 787).

El M.H. Sr. President proposa a la Cambra, atesa la quantitat de qüestions encara per tractar, una suspensió de quinze minuts. Se suspèn la sessió a dos quarts i quatre minuts de vuit i es reprèn a un quart de nou.

El M.H. Sr. President anuncia que continua el debat. Per a la defensa del vot particular que el G.p. d'Esquerra Republicana ha presentat a l'**article onzè**, pren la paraula el Diputat Sr. Hortalà, que diu que l'esmentat vot particular és retirat (p. 787). Atesa aquesta circumstància, es passa a la votació del text del Dictamen, que resta aprovat per 67 vots a favor, 14 en contra i 29 abstencions (p. 788). Per a explicació de vot intervé el Diputat Sr. Manuel-Rimbau, del G.p. de Centristes (p. 788). També per explicació de vot, i en nom del G.p. de Convergència i Unió, pren la paraula el Diputat Sr. Bigatà (p. 789). El Diputat Sr. Armet, del G. Socialista, intervé per a explicació de vot (p. 790).

El M.H. Sr. President, diu que cal considerar decaigut el vot particular número 22 del G.p. d'Esquerra Republicana; en conseqüència, es passa directament a la votació del text del Dictamen, de l'**article dotzè**, que s'aprova per 70 vots a favor, cap en contra i 46 abstencions (p. 790).

El Diputat Sr. Viñals pren la paraula per defensar el vot particular núm. 23 que el G.p. d'Esquerra Republicana havia presentat a l'**article tretzè** i anuncia que, de l'esmentat vot particular, el seu Grup retira els punts 2 i 3, així com també els números 24, 25 i 27 (p. 790). Tot seguit el Diputat Sr. Prats, del G. Socialista, fa ús del torn en contra (p. 790).

Tot seguit es passa a votar el vot particular núm. 23, a l'**article tretzè**, que és refusat per 10 vots a favor, 88 en contra i 15 abstencions. En acabat es passa a la votació de l'**article tretzè**, segons el text del Dictamen, que s'aprova per 69 vots a favor, cap en contra i 44 abstencions (p. 791).

Tot seguit es passa a la votació conjunta dels **articles catorzè i quinzè**, segons el text del Dictamen, que s'aproven per 79 vots a favor, cap en contra i 34 abstencions (p. 791).

Té lloc després la votació a la **Disposició Transitòria Primera** que s'aprova per 88 vots a favor, 15 en contra i 10 abstencions (p. 791).

Tot seguit es procedeix a la votació de la **Disposició Transitòria Segona**, que s'aprova per 69 vots a favor, cap en contra i 44 abstencions (p. 791).

El Diputat Sr. Viñals, del G.p. d'Esquerra Republicana, pren la paraula per a fer la defensa de l'esmena núm. 29 que el seu Grup ha presentat a la **Disposició Transitòria Tercera** (p. 791).

El Diputat Sr. Martín i Toval, del G. Socialista, demana la paraula per fer un torn en contra (p. 793).

Tot seguit, es passa a votació l'esmena núm. 29 del G.p. d'Esquerra Republicana a la **Disposició Transitòria Tercera**, que és rebutjada per 10 vots a favor, 106 en contra i cap abstenció (p. 796).

Es procedeix després a fer la votació del punt primer de la **Disposició Transitòria Tercera**, segons el text del Dictamen, que s'aprova per 70 vots a favor, 10 en contra i 36 abstencions (p. 796).

Segueix la votació del **punt 2**, que s'aprova per 70 vots a favor, 25 en contra i 21 abstencions (p. 796).

El Diputat Sr. Borja, del G.p. del PSUC, pren la paraula per defensar la **Disposició Transitòria Tercera bis** que el seu Grup ha presentat (p. 796).

Per a un torn en contra pren la paraula el Diputat Sr. Martí, del G.p. de Convergència i Unió (p. 796).

Tot seguit l'esmena a la **Disposició Transitòria Tercera** es passa a votació, i és rebutjada per 31 vots a favor, 69 en contra i 14 abstencions (p. 797).

En acabat es passa a la votació conjunta de les **Disposicions Finals Primera i Segona**, que s'aproven per 100 vots a favor, cap en contra i 14 abstencions (p. 797).

El Diputat Sr. Viñals, del G.p. d'Esquerra Republicana, anuncia que l'esmena núm. 31, que el seu Grup havia presentat a la **Disposició Final Tercera**, és retirada (p. 797).

Es passa després a votació la **Disposició Final Tercera** segons el text del Dictamen, que s'aprova per 100 vots a favor, cap en contra i 14 abstencions (p. 797).

El M.H. Sr. President diu que al **Preàmbul** hi ha presentades dues esmenes: una, d'addició, del G.p. del PSUC, amb el núm. 32, i una altra del G.p. d'Esquerra Republicana que porta el núm. 33. Per a la defensa de l'esmena núm. 32, pren la paraula el Diputat Sr. Borja, el qual anuncia que el seu Grup retira la dita esmena (p. 797).

Tot seguit pren la paraula el Diputat Sr. Viñals, del G.p. d'Esquerra Republicana, per defensar l'esmena núm. 33 (p. 798) al **Preàmbul**.

El Diputat Sr. Martín i Toval, del G. Socialista, demana la paraula per al·lusions al seu Grup. El M.H. Sr. President la hi concedeix per contradiccions (p. 799).

El Diputat Sr. Alavedra, del G.p. de Convergència i Unió, pren la paraula per a un torn en contra (p. 799).

*Tot seguit es passa a votació l'esmena núm. 33 al **Preàmbul**, que és rebutjada per 11 vots a favor, 81 en contra i 21 abstencions (p. 799).*

*En acabat es passa a votació l'**Exposició de Motius**, que s'aprova per 88 vots a favor, 13 en contra i 11 abstencions (p. 799).*

Els Diputats Srs. Vicens, del G.p. d'Esquerra Republicana (p. 799), Capdevila, del G.p. de Centristes (p. 801), Martín i Toval, del G. Socialista (p. 803) i Bigatà, del G.p. de Convergència i Unió (p. 805), fan ús de la paraula per explicació de vot.

Se suspèn la sessió a un quart i dos minuts de dotze de la nit.

Es reprèn la sessió a tres quarts i dos minuts d'onze del matí. Presideix el Molt Honorable senyor Heribert Barrera, acompanyat de la totalitat de la Mesa. Al banc del Govern seu el Molt Honorable President de la Generalitat acompanyat dels Honorables Consellers senyors Coll i Alentorn, Vidal i Gayolà, Cahner, Cullell, Laporte, i Rigol.

Necrologia del senyor Alfonso Carlos Comín Ros

El Sr. PRESIDENT: Senyors Diputats, es reprèn la sessió. Entrem ara en el tercer punt de l'ordre del dia, que és la necrologia del nostre malaguanyat company el que fou Diputat senyor Alfons Carles Comín i Ros. Per a fer aquesta necrologia, té la paraula la Diputada senyora Teresa Eulàlia Calzada i Isern.

La Sra. CALZADA: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, aquest no és un moment qual·sevol per a la nostra vida parlamentària. Fer homenatge a un dels nostres companys desapareguts no és una simple tasca protocol·lària, sinó que és un autèntic acte de reflexió sobre nosaltres mateixos com a Institució, sobre les trajectòries cíviques i polítiques que ens han dut a confluïr a la nostra tasca col·lectiva i en definitiva sobre el nostre país. Però l'homenatge té també una dimensió individual i particular que no s'oposa a l'anterior, sinó que ho complementa. Parlar de l'Alfons Comín, no sols és parlar de l'amic, del company de tantes lluites i de tants afanys. És parlar també del país, és parlar també de nosaltres. Penso, doncs, que en aquest acte d'homenatge a l'Alfons Comín el Parlament de Catalunya assumeix

plenament la seva condició de màxima instància representativa del nostre poble de Catalunya. Institució que reflecteix alhora la unitat i la diversitat de la societat catalana i que encarna la voluntat del poble de Catalunya d'avançar pel camí de la llibertat, de la democràcia, de la tolerància i de l'autogovern. El Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya enfoca l'homenatge d'avui des d'aquesta perspectiva general i vol expressar la seva gratitud a la resta dels Grups parlamentaris. Entenem que aquest acte, per la seva dimensió intrínseca, no podia ni havia de ser un acte de partit, sinó un acte del Parlament com a Institució, i entre tots ho hem fet possible. Us expressem, doncs, senyores i senyors, el nostre agraïment.

Ara fa vuit mesos que es va constituir el Parlament de Catalunya i en fa més de quatre de la mort de l'Alfons Comín. L'Alfons no va poder participar en l'acte solemne de la constitució. Ho esperava amb una gran il·lusió, perquè sabia que era el moment de la recuperació de les nostres institucions autonòmiques i també perquè volia participar plenament en les seves activitats, aportant-hi tota la seva experiència, tots els seus coneixements, tota la seva enorme voluntat de treballar per la reconstrucció nacional de Catalunya, per tal de fer del nostre país una autèntica comunitat de tots i per a tots, capaç de cercar solucions als grans problemes polítics, econòmics i socials amb què ens enfrontem. Estava il·lusionat també perquè significava per a ell iniciar una nova tasca política, entrar en un nou camp de treball, assumir noves responsabilitats. Per això, quan es va llegir la llista dels Diputats i Diputades i el nom d'Alfons Comín i Ros va quedar sense resposta, molts de nosaltres vàrem sentir una emoció profunda, com si allò fos la prefiguració d'un desenllaç que no volíem ni podíem accep-

tar per injust. L'Alfons Comín, afectat per una cruel malaltia, va ser l'únic Diputat que no va poder compartir de manera directa l'emoció d'aquell dia. Alfons Comín no va poder ocupar l'escó pel qual havia estat elegit ni aquell dia ni els altres posteriors. La malaltia el va tenir immobilitzat fins al moment del desenllaç fatal. Cal dir, però, jo en sóc testimoni directe, que mai no es va desentendre de la seva nova responsabilitat. Fins el darrer moment, va seguir amb atenció l'activitat del Parlament amb el mateix interès i la mateixa il·lusió amb què hauria actuat si hagués pogut ser present en les noves tasques.

Parlar avui de la personalitat de l'Alfons Comín no em resulta fàcil. Sembla una tasca tan complexa i tan íntima alhora, que tinc por d'excedir-me o, al contrari, de no saber expressar tot el que sento. Però haig de dir que estic contenta de poder-ne parlar aquí, precisament al Parlament, com a Diputada i com a amiga. Voldria que aquestes paraules fossin una resposta breu però clara a les preguntes que es fan moltes dones i molts homes de dins i de fora del Parlament. Qui era aquest home? Quina persona era l'Alfons Comín?

L'Alfons ha estat, en primer lloc, un home que ha viscut amb particular intensitat la realitat històrica i política del nostre país. Ha estat un home compromès en el sentit més profund del terme, tant en la pràctica política de cada dia com en la tasca de la reflexió teòrica general. Però potser el lloc que més el va caracteritzar va ser la identificació constant entre la seva biografia personal i la biografia col·lectiva. La història personal de l'Alfons Comín és la història del nostre país amb totes les seves esperances i totes les seves contradiccions.

És, en primer lloc, la història de la resistència contra el franquisme. L'Alfons havia nascut en el si d'una família conservadora, addicte al règim franquista. Sense trencar la seva vinculació afectiva amb els pares, malgrat la diversitat de les idees i de les trajectòries, l'Alfons va saber emprendre un llarg i difícil camí de superació de les línies divisòries creades per la guerra civil i avançar activament cap a la reconciliació nacional per damunt de les barres artificialment establertes pel franquisme. L'Alfons va rebutjar la falsa herència dels vencedors i va connectar amb les aspiracions profundes de pau i de reconciliació de la gran majoria del nostre poble.

En els anys cinquanta, la lluita antifranquista s'expressava de maneres diverses i en àmbits relativament minoritaris. Un d'ells era la universitat, i allí l'Alfons Comín va dur a terme la seva ruptura activa contra el franquisme, participant plenament en el moviment universitari per la democràcia. Aquesta actitud no va defallir mai, i tot al llarg de la seva vida es va mantenir fidel a l'ideal democràtic i antifeixista, tant en el pla personal estricte com en el compromís polític institucional.

En segon lloc, la seva història és també la història de la resistència a Catalunya, de la lluita per la nostra autonomia. Ell havia nascut a Saragossa i havia vingut a Catalunya de molt jove. Aquí va descobrir una nova cultura que, en paraules del mateix Alfons, «s'expressava en termes d'emancipació nacional». En un dels seus escrits diu: «els que avui ens denominem nous catalans aconseguim la conversió cultural a una nova identitat assumida a través d'un procés de reconeixement i d'integració, és a

dir, de profunda reflexió teòrica». L'Alfons va assumir aquesta nova identitat de forma natural, però alhora combativa. Una de les constants de la seva activitat professional va ser l'esforç per a fer avançar la normalització cultural de Catalunya. Aquest esforç es va expressar també en la tasca d'explicació i en el treball continuat entre els catalans d'adopció, tot sumant esforços per tal de fer de Catalunya un sol poble.

Aquesta és potser una de les línies directrius de la seva vida que més clarament van culminar amb la seva elecció com a Diputat al Parlament de Catalunya.

En tercer lloc, és la història de la lluita pel pluralisme, pel respecte al pensament dels altres; la lluita contra les rigideses de tots els dogmatismes, contra els obscurantismes. La seva passió ètica per la justícia, l'aspiració profunda a la llibertat, el van dur a denunciar amb força la instrumentalització de la fe cristiana feta pel nacionalcatolicisme sota el franquisme. Però aquesta denúncia va anar acompanyada d'un esforç per a retrobar i fer retrobar a molta gent les motivacions inicials de la fe cristiana i per a vincular la vivència religiosa més autèntica amb una lluita política que donava sentit real a aquella vivència. Per això, va patir presó i persecució; per això va conèixer dificultats i privacions. I a través d'aquesta via, vencent enormes obstacles —però jo diria que d'una manera natural—, va connectar amb l'aspiració democràtica i revolucionària del marxisme no dogmàtic i va realitzar una síntesi que ja prefigura allò que pot ser una de les grans vies futures de transformació social; va ser un indagador sistemàtic, un home que mai no es va tancar en certes definitives, un cristià i un comunista sincer que mai no va acceptar cap visió dogmàtica de la realitat social ni de la teoria. Les opcions religioses o polítiques personals mai no van ser per a ell obstacles per a establir la comunicació i la discussió amb els altres ni per a assumir, quan calia, l'autocrítica fonamentada. I això ho va fer sempre, no sols a nivell personal, sinó que ho va dur com a exigència a continuar a tots els col·lectius i a totes les institucions en què va participar.

En quart lloc, és la història de l'intel·lectual compromès a fons amb la causa del moviment obrer i popular. Des del 1961 fins al 1965 va viure i va treballar a Màlaga, on va realitzar una tasca de conscienciació i d'organització que en alguns aspectes era, com ell mateix la va definir, una tasca de missió. I no va ser solament un mestre, sinó també un alumne. Ell mateix ho diu amb paraules prou clares: «l'aprenentatge de vida i de la vida de la gent amb qui vàrem conviure va transformar la nostra comprensió pràctica de molts aspectes de la lluita de classes». I aquest compromís, aquest aprenentatge va tenir una profunda continuïtat en l'espai i en el temps. La realitat d'Andalusia va ser un motiu constant de reflexió, i ho va ser també la dimensió sindical del moviment obrer des del seu compromís polític. Forjat en la lluita quotidiana i en la voluntat de seguir endavant —malgrat els obstacles de la dictadura—, l'Alfons Comín va realitzar una tasca important de reflexió teòrica sobre el moviment obrer i va dur la reflexió a la seva conclusió lògica, tot inserint-se plenament en la lluita del mateix moviment obrer.

La teoria i la pràctica van confluïr en la seva persona

d'una manera activa i creadora, i aquest és, a parer meu, un dels trets més significatius de la seva personalitat.

En cinquè lloc, la història de l'Alfons Comín és la història de la solidaritat internacional amb els pobles oprimits, la història de la lluita per la llibertat i la justícia arreu del món.

En aquest terreny, l'Alfons Comín va ser sempre intransigent, mai no va acceptar compromisos que poguessin desnaturalitzar l'essència mateixa del combat. Tot superant la temptació d'una reflexió intel·lectual tancada en ella mateixa, Alfons Comín va ser una veu compromesa i, per tant, escoltada allí on es lluitava per la causa dels drets humans. I en aquest sentit, l'obra de l'Alfons Comín s'ha projectat arreu del món com una de les aportacions més lúcides i més renovadores a la gran causa de la llibertat i de la justícia, com una de les indagacions més profundes sobre les relacions entre el cristianisme i la lluita contra l'imperialisme, com una de les defenses més contundents dels drets humans contra tota forma d'opressió.

L'Alfons Comín va ser, doncs, l'expressió d'una manera de ser català; arrelat en els problemes col·lectius més importants de la nostra terra, però amatent a totes les grans qüestions del món contemporani. En un món de valors en crisi, la seva veu va ser la veu de l'honestedat, de la passió per la veritat i la justícia; en un món amenaçat pels dogmatismes i les intransigències, va ser la veu de l'antidogmatisme, de la indagació de totes les incògnites sense prejudicis; va ser fidel a un ideal, va ser intransigent contra els falsos moralismes i mai no va defallir en la seva vinculació a la causa de la llibertat, de la justícia, de la igualtat i de la democràcia a casa nostra i arreu del món.

I per tot això, l'Alfons Comín, home jove, va ser més jove encara. Va ser un home d'avui, interessat per tots els aspectes de la vida, un home que representava aspiracions compartides per molta gent, i que projectava sobre totes i cadascuna d'elles una passió optimista i vital que encomanava i expandia entusiasmes.

El Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya se sent orgullós d'haver tingut l'Alfons Comín entre els seus membres; sentim l'orgull legítim d'haver estat els seus companys de lluita i afanys i em semblaria injust no proclamar-ho ben alt. Però ens sentim tan orgullosos, com a parlamentaris, per haver-lo tingut com a membre d'aquest Parlament, i com a catalans, per haver-lo tingut com a un dels catalans que millor han expressat les aspiracions i els afanys del nostre poble.

Sentim un dolor profund per la seva desaparició, i des d'aquesta tribuna volem fer arribar el nostre sentiment a la seva família, que ell tant va estimar, però sabem que el millor condol que ell hauria desitjat és que la nostra pena es transformi en voluntat renovada de lluita pels ideals col·lectius que van donar sentit a la seva pròpia vida.

Amb aquesta voluntat, us dono novament les gràcies, senyores i senyors Diputats, perquè han fet possible un acte d'homenatge que honora el Parlament i tot el poble de Catalunya.

Gràcies. Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Teresa Eulàlia Calzada, per les seves paraules, que han expres-

sat —jo crec, de manera immillorable— el sentiment del Parlament. Jo proposo als senyors Diputats un minut de silenci a la memòria del nostre company.

(Els senyors Diputats guarden un minut de silenci.)

Proposició de Llei de Transferència Urgent i Plena de les Diputacions a la Generalitat

Continuem ara amb el quart punt de l'ordre del dia, és a dir, el debat sobre la Proposició de Llei sobre Transferència Urgent i Plena de les Diputacions a la Generalitat. Com hem fet en altres ocasions, deixarem el debat i la votació de l'exposició de motius per al final i començarem, doncs, directament, per l'article primer del Dictamen.

A l'article primer del Dictamen hi ha dues esmenes, la número 1, de modificació —sostinguda pel Grup parlamentari de Centristes—, i la número 2, de modificació, un vot particular de modificació, sostingut pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana.

Per defensar la seva esmena, en nom del Grup Centrista, té la paraula el Diputat senyor Josep Clua.

El Sr. CLUA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en nom del Grup Centristes de Catalunya, assumeixo la defensa i el manteniment de l'esmena de modificació presentada a l'article primer de la Proposició de Llei de Transferència Urgent i Plena de les Diputacions a la Generalitat, i que fou, al seu dia, desestimada per la Comissió corresponent.

De veritat, és que, com s'ha dit, l'esmena nostra és esmena de modificació per tal com ofereix no solament redacció diferent, sinó un contingut diferent. Però entenc, senyors Diputats, que cal fer uns pronunciaments previs. Hem de recordar primer que, una vegada publicada en el Butlletí la Proposició de Llei, el nostre Grup presentà, dins del termini, una esmena a la totalitat amb text particular alternatiu, per la qual es demanava, en concret, que mentre una llei del Parlament no reguli l'organització territorial de Catalunya, les Diputacions provincials de Barcelona, Girona, Lleida i Tarragona conservessin la titularitat i la gestió de les seves competències i serveis, tot dins del marc institucional de la Generalitat i d'acord amb el que disposa l'article cinquè de l'Estatut.

I presentàrem també separatament un bon nombre d'esmenes a l'articulat de la Proposició esmentada. Cal aclarir que mentre a l'esmena a la totalitat s'atorgava contingut i significació molt principal, a l'esmena a l'articulat s'atribuïa només condició o caràcter subsidiari, alhora que es tractava de compatibilitzar la nostra filosofia de base amb la voluntat i la disposició participatives, de cara a un possible millorament —arribat el cas— de la Proposició de Llei esmentada. L'esmena a totalitat, amb text particular alternatiu, no fou ni tan sols admesa a tràmit perquè, segons se'ns va dir, havia estat desestimada abans per la Comissió de Seguiment, a l'hora de discutir i votar una proposició de llei, presentada pel Grup Socialista, que motivà definitivament l'acceptació com a text alternatiu de la proposició de llei presentada per Esquerra Republicana i que ara és objecte d'aquest debat.

No volem polemitzar al respecte, però ens ha dolgut, naturalment, el fet de no poder-la defensar àmpliament. Ara bé, encara que sigui de manera breu, hauran de permetre'm el senyor President i els senyors Diputats que hi faci una certa referència, per tal com constitueix un compendi de raonaments transvasats —alguns d'ells— a les esmenes a l'articulat, i perquè altrament la redacció i el contingut de l'esmena que defenso podria ésser mal interpretada.

Denunciàvem i denunciem que la Proposició de Llei debatuda comporta, almenys, vicis d'inoportunitat, de confusionisme i d'incongruència, que aconsellaven no haver-la presentada, primer, i menys que fos aprovada ara. El seu text breu —i ben cartesià, per cert— deia —recordem-ho—: «Per tal com l'Estatut de Catalunya estableix que la Generalitat estructurarà la seva organització territorial en municipis i comarques, podent, a la vegada, crear demarcacions supracomarcals sense perjudici de l'organització de la província com a entitat local i com a divisió territorial per al compliment de les activitats de l'Estat, segons precepte constitucional.» Calia pensar que podria ser raonable i convenient, al temps d'elaborar la llei per la qual el Parlament ha de regular l'organització territorial de Catalunya d'acord amb l'Estatut, i junt al reconeixement i la potenciació de les municipalitats i el restabliment actualitzat de les comarques, les possibles i properes demarcacions supracomarcals foren bàsicament coincidents amb les actuals demarcacions provincials, vers una millor correspondència i adequació normativa i una més gran operativitat. I calia pensar també, pel mateix, que si el Govern i Administració autonòmica de les entitats territorials, municipis i comarques, han de pertocar als ajuntaments actuals i als ens comarcals que es creïn respectivament, el Govern i l'Administració de les noves demarcacions supracomarcals podien correspondre a les Diputacions de les quatre províncies catalanes en línia de congruència entre l'Estatut, que, com s'ha dit, reconeix la província com a entitat local, i el text constitucional que encomana el govern i l'administració de les províncies a les Diputacions. Ja que encara que admet, també, altres corporacions de caràcter representatiu, té sempre en compte la província com a unitat i base territorial, i no era cas de fer qüestió de noms. Perquè si les noves demarcacions supracomarcals han de subsistir necessàriament amb la demarcació provincial, i els seus nous òrgans de govern i gestió ho han de fer també amb els òrgans de les Diputacions, cal dir que la propera Llei d'Organització Territorial podria tenir en compte aquesta innecessària dualitat, tot considerant la conveniència de la dita adequació i operativitat, ja que altra cosa només podria portar confusió, conflictivitat i, sens dubte, una burocratització molt costosa i estèril.

Per aquests motius, i no m'estenc més en la consideració d'aquesta esmena a la totalitat, denunciàvem —repetixo— inoportunitat en raó del temps, confusionisme en raó de la seva transitorietat o temporalitat, i incongruència ja que dins d'una espècie, diríem, de descentralisme —aquí es parla de desconcentrar— comportava un centralisme que nosaltres denunciàvem.

Bé, assentàvem els nostres criteris en raons d'una millor correspondència i adequació normativa, i una més gran operativitat en línia de congruència i claredat, segons l'establert a l'Estatut i la Constitució. Calia sol llegir l'article cinquè de l'Estatut, en relació amb els articles 137 i 141 del text constitucional. Però, en ben provada acció de possibilisme, no ho plantejàvem com a qüestió definitiva. Admetem que qualsevol que fóra el criteri al respecte, podria ésser tractat i discutit amb millor calma i major serietat, una vegada aprovada la nova organització territorial de Catalunya. Malgrat aquesta actitud nostra, plena de raonaments cabdals i participació responsable, no sols va ésser rebutjada la dita esmena a la totalitat —que no devia ser tan descabellada quan va aconseguir abans, en la Comissió de seguiment, sis vots a favor, dos de Centristes i quatre més, amb dues abstencions i set vots en contra— sinó que han estat també rebutjades les esmenes a l'articulat i que venien, fins i tot, a significar una millor actitud transaccional, equivalent a admetre les transferències a la Generalitat encara abans que una llei del Parlament de Catalunya reguli l'organització territorial. Però, això sí, defensant ja des d'ara, i en aquesta esmena, una real i autèntica descentralització, per mitjà de l'estructuració de comarques i la creació de demarcacions supracomarcals, amb govern i administració autònoma, encomanats als seus respectius consells comarcals i supracomarcals. N'hi ha prou amb llegir l'esmena, paràgrafs segon i tercer, que deixo a la consideració i lectura dels senyors Diputats.

Però, senyores i senyors Diputats, no va ésser acceptada tal esmena, i això ja és molt greu. I per tal com l'aprovació de l'article primer de la proposició de llei, en la manera que ve dictaminat per la Comissió, amb l'assumpció de competències per la Generalitat, la transferència de serveis per les Diputacions, i la successió fins i tot en la gestió dels serveis que tinguessin assumits per delegació, encomana concessió o qualsevol altra forma de gestió indirecta de l'Administració de l'Estat, o d'altres administracions públiques, tal com ve establert, no sols és antiestatutari i inconstitucional —i de veritat que no ens agrada la utilització abusiva d'aquests mots—, sinó que és un atac frontal a l'autonomia, que per llei i voluntat pròpia correspon als ens locals, municipis, comarques, províncies o demarcacions supracomarcals, qualsevol que sigui el seu nom. I, repetim, això és greu, i per a evitar-ho cal utilitzar tots els mitjans legals, invocant per damunt de tot l'aplicació del nostre Estatut i de la nostra Constitució, tot tenint en compte el seu caràcter de lleis orgàniques, la seva perfecta incardinació, i en la manera que foren votades, aprovades i que han de ser respectades. Del respecte a la Constitució, ens en parlava ahir un senyor Diputat socialista en manera molt seriosa.

En efecte, l'article primer, tal com ve dictaminat, significa un atac directe i irreversible a l'autonomia dels ens locals, i contradiu, en si mateix, i en el seu desenvolupament, l'establert per l'article 137 de la Constitució que consagra el principi d'autonomia dels municipis, províncies o comunitats autònomes, per a la gestió dels seus respectius interessos, i per tal com les funcions que tracta d'atribuir als nous ens —dits ara consells territorials— no

són respectuoses amb els principis d'autonomia provincial.

Jo he pensat alguna vegada, senyors Diputats, en la saviesa dels homes que van redactar l'Estatut, i dels que van redactar la Constitució. Quan es va tractar de respectar la província com a ens local, com a divisó territorial de l'Estat i més com a circumscripció electoral, es va considerar, també, la necessitat que aquesta demarcació, aquest ens, tingués un govern i una administració autònoma. I es va considerar també que tal vegada, per raons més o menys explicables, convenia o no convenia que se'ls digués diputacions. I, després, els redactors de l'Estatut de Sau i els redactors de la Constitució van acceptar que el govern o l'administració de les províncies serien les diputacions o corporacions de caràcter representatiu, donant pas a la possibilitat que aquí, a Catalunya, al nostre país, en lloc de dir-se diputacions, es diguessin consells supracomarçals, consells intercomarçals, consells territorials... com vulgueu, no fem cas del nom. Però també és ben veritat que, a la vegada, va prendre les mesures cautelars necessàries perquè de cap manera fos atacada, perquè de cap manera fos vulnerada aquesta autonomia dels ens locals, provincials o supracomarçals, com vulgueu. He reconsiderat, he pensat alguna vegada en la saviesa i en la intencionalitat dels redactors d'un i altre text, d'una i altra Llei orgànica. En efecte, i tornem a l'article primer. Tal com ve dictaminat, significa un atac irreversible a l'autonomia dels ens locals i contradiu, en si mateix, i en el seu desenvolupament, l'establert a l'article 137 de la Constitució que consagra el principi d'autonomia dels municipis, províncies i comunitats autònomes per a la gestió dels seus respectius interessos, i per tal com les funcions que tracta d'atribuir als nous ens, dits ara consells territorials —repeteix— no són respectuoses amb els principis d'autonomia provincial. I encara que en la declaració a l'article novè, punt primer, es tracta, amb un formal encobriment, de configurar-los com els nous ens locals per al govern i l'administració autònoma de les províncies, tot seguit, a l'article desè, punt primer, que és més ajustat a l'esperit de la proposició, ja es diu: «els consells territorials funcionen en règim d'autonomia administrativa, no de govern». I veritat és que ni una sola de les funcions atribuïdes ho són, de govern. I sense tenir en compte tampoc que l'article 141, punt 2, de la Constitució, diu que correspon a les Diputacions o altres corporacions de caràcter representatiu, no sols l'administració, sinó també el govern autònom de les províncies.

El que acabo de dir, entén aquest Diputat, que bastaria per a no estar d'acord i perquè no prosperés la proposició de llei si realment volem fer viable la creació d'aquests ens supracomarçals. Però cal, donada la seva transcendència per als municipis, comarques, províncies i demarcacions que conformen Catalunya, adduir i esgotar totes les raons que posin al nostre abast l'Estatut i la Constitució, amb previsió tutelar i enfront de tot intent de signe contrari.

Ahir, un senyor Diputat també em va donar un argument més vàlid i que jo agraeixo. Va ser quan es tractava la discussió sobre pressupostos i es va fer al·lusió a la Disposició Transitòria segona de l'Estatut.

L'article 149, apartat primer, número 18 de la Constitució, i la Disposició Transitòria segona de l'Estatut, en plena correspondència, en atribuir a l'Estat la competència exclusiva per a la regulació de les bases de règim jurídic de les administracions públiques, entre les que figuren, sens dubte, les qüestions relatives a règim patrimonial i les relatives al règim dels funcionaris, i en manera que, segons la Disposició Transitòria, el Parlament de Catalunya no pot legislar sobre matèria de règim local sense que abans les Corts Generals hagin elaborat les lleis que aproven les bases de l'Administració pública, és clar que els articles cinquè i sisè de la proposició de llei no són permissibles, per tal com si el primer assumeix la totalitat de les competències financeres de les Diputacions per la Generalitat i així com, també els seus ingressos procedents de transferències del pressupost general de l'Estat o altres administracions públiques, l'article sisè regula el règim de traspassos a la Generalitat dels funcionaris de les Diputacions, i encara més, l'article primer apartat 2, que tenim esmenat, diu que la Generalitat succeirà a les Diputacions provincials en la gestió dels serveis assumits per la delegació, concessió o qualsevol altra forma de gestió de l'Administració de l'Estat, o altres administracions públiques; quan és ben cert que el Parlament de Catalunya no pot encara legislar sobre aquesta matèria, abans que les Corts Generals hagin aprovat les bases del règim local, ja que la repetida Transitòria segona de l'Estatut, a la qual abans em referia, diu ben clar que mentre no legislin les Corts Generals i el Parlament de Catalunya, continuaran en vigor les actuals lleis i disposicions de l'Estat, referides a una mateixa matèria, sense perjudici que el desenvolupament legislatiu, si s'escau, i llur execució, siguin efectuats per la Generalitat. Essent evident que ni el desenvolupament legislatiu, ni l'execució poden implicar modificació ni derogació de les normes legals dintre el marc jurídic en el qual el desenvolupament i l'execució tenen lloc. Per això feia referència a aquella invocació que un Diputat del Parlament, precisament argumentant de la mateixa manera, amb la mateixa tesi, alludia ahir a la Disposició Transitòria segona. Perquè, si segons l'establert a l'article 9, apartat 8 de l'Estatut, tenim atribuïda competència exclusiva sobre règim local, sens perjudici de l'establert a l'article 149, apartat primer, punt 18 de la Constitució. Cal esperar, pensem, la promulgació de la Llei de bases de règim local, i mentre, procedir a l'aplicació i desenvolupament del règim local vigent, que cal respectar, perquè havia estat assumit estatutàriament en aquesta situació de transitorietat. Perquè jo pregunto, què succeiria si, una vegada aprovada la Llei de bases per les Corts generals, no s'ajustés a una proposició de llei que ara intentem fer amb molta pressa i indeguda anticipació? I és més, tampoc no té en compte la proposició, en el seu article primer ni en el seu desenvolupament, l'establert a la Disposició Transitòria Sisena, apartat setè, del mateix Estatut. Perquè, si bé estableix que les Diputacions provincials catalanes podran transferir o delegar en la Generalitat, d'acord amb l'establert en la legislació del règim local vigent, aquells serveis que per la seva mateixa naturalesa necessitin un plantejament coordinat, podent conservar l'execució i gestió d'aquests mateixos serveis, cert és que la le-

gislació local vigent, no preveu ni autoritza aquests traspassos urgents i plens. I menys encara, la transferència de funcions delegades per l'Estat, ja que en cap supòsit no és possible sense la intervenció de l'òrgan delegant o de l'entitat concedent, perquè és principi general de dret que les competències rebudes per delegació no poden, a la vegada, ser delegades, en no tenir-se llur titularitat originària, ni tampoc les concessions no poden ser transferides sense la intervenció de l'entitat que és titular del servei transferit. És principi general de dret.

Resulta evident, ja acabo senyor President, que segons la Disposició Transitòria Setena, les Diputacions han pogut o podran transferir o delegar en la Generalitat, però d'acord amb l'establert en la vigent Llei de règim local, i solament sobre aquells serveis que per la seva mateixa naturalesa necessitin un plantejament coordinat. En resulta l'existència, per tant, d'una greu contradicció entre els articles primer, apartat primer, cinquè, apartat primer, de la proposició de llei, i l'establert en la Disposició Transitòria Sisena, apartat setè de l'Estatut, per tal com aquells es referien a l'assumpció per part de la Generalitat de totes les competències atribuïdes per l'ordenament jurídic a les Diputacions provincials catalanes, i sense que els nous Consells territorials tinguin atribuïda cap competència de Govern, i sí solament d'administració, perdent la seva autonomia a favor d'una desmesurada centralització de poders en la mateixa Generalitat. És natural, senyors Diputats, que defensar la nostra esmena de modificació de la forma argumentada, comporti el rebuig de l'article primer de la proposició de llei dictaminada, i per això calia explicar-ho segons els raonaments polítics i legals adduit. Sollicito, per tant, de la Cambra, l'aprovació de l'esmena i amb totes les seves conseqüències, segur que solament d'aquesta manera podrien salvar-se els esculls legals, i donar plena satisfacció al sentiment descentralitzador que domina en el nostre poble.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Algun Grup parlamentari vol fer un torn en contra? En nom del Grup de Convergència i Unió té la paraula el Diputat senyor Macià Alavedra.

El Sr. ALAVEDRA: Senyor President, senyores i senyors Diputats. Ens oposem a l'esmena del Grup Centrista, defensada pel senyor Clua, perquè tenim una diferent concepció política del tema que estem avui debatent. I això queda clar perquè el senyor Clua, a més a més de la defensa a l'esmena a l'article primer, ha afegit una espècie de defensa d'una esmena a la totalitat que no era inclosa en aquest debat. Però això demostra que, efectivament, tenim una diferent concepció política del tema, concepció política diferent sobre el contingut de la llei, i també sobre el seu abast. I aquesta diferent concepció política ja ve determinada, com ell molt bé ha dit, per aquest article primer, que és un article de definició de tot el que després serà la llei i, conseqüentment, per l'esmena defensada pel senyor Clua. Que quedi molt clar, d'entrada, que per a nosaltres, aquesta és una llei provisional. I aquest concepte també el recull l'esmena a la totalitat que ell avui també ha defensat, quan diu que aquesta llei és «mentre no legisli el Parlament de Catalunya sobre l'organització territorial»; és a dir, sobre el desenvolupament del contingut de l'article 5 de l'Estatut. Aquesta llei

és una llei provisional que ve a resoldre, simplement, com indica el seu títol, la transferència «urgent i plena» de les Diputacions a la Generalitat. I vull dir aquí, d'entrada, en aquesta defensa que faig del text del dictamen de la Comissió i torn en contra a l'esmena centrista, que aquesta llei no ve a resoldre, no pretén resoldre, ni desenvolupar, ni tan sols iniciar el contingut de l'article 5 de l'Estatut, és a dir, l'organització territorial de Catalunya. I això que recullen els centristes, el «mentre una llei del Parlament no reguli l'organització territorial de Catalunya», també es recull aquí, en l'exposició de motius d'aquesta llei. Per a nosaltres —i aquí definiré la nostra filosofia política sobre el tema, que no coincideix amb la filosofia del Grup Centrista—, per a nosaltres es tracta en aquesta llei de conjugar dos grans temes. En primer lloc, una finalitat política. És a dir, la realització de les transferències de les Diputacions a la Generalitat, fent desaparèixer les Diputacions. I això ho defineix l'article primer del dictamen de la Comissió. És a dir, per llei, «s'assumeixen, per part de la Generalitat, les competències de les Diputacions». I es diu competències, la qual cosa vol dir titularitat i gestió. Ja no cal aquí fer aquesta distinció que fa l'esmena centrista. Competència vol dir titularitat i gestió; la distinció s'ha de fer, o s'havia de fer, quan es preveia que la Generalitat es quedés la titularitat i cedís la gestió a les Diputacions. Però aquí hi són totes les competències. Titularitat i gestió que «ex lege» passen a la Generalitat. I els serveis conseqüents, que ha de permetre la realització d'aquestes competències, passen també a la Generalitat en uns terminis que fixa la llei, i que veurem després en el seu desenvolupament.

Però volem conjugar dos grans temes, com deia abans. Aquesta finalitat política, que queda clara, amb l'obligació jurídica i legal —senyor Clua— de complir amb la Constitució i amb l'Estatut. En això sí que estem d'acord amb vostè. Volem complir la Constitució i l'Estatut, plenament. Som plenament respectuosos amb aquests dos textos legals, però ho volem complir des de la nostra interpretació, des de la interpretació que nosaltres fem de la Constitució i de l'Estatut.

Per què volem transferir plenament les Diputacions a la Generalitat? Aquí donaré uns motius polítics. En primer lloc, per a enfortir el poder polític i de gestió de la Generalitat. Jo recordo que en un debat en Comissió, o potser en una conversa informal un d'aquells dies que vam suspendre els debats en Comissió per a intentar trobar acords, un Diputat, que no era del nostre Grup, em sembla que era un Diputat del Grup comunista, va dir que aquesta llei, ells la votarien en la seva part primera, és a dir: la transferència de les competències i serveis a la Generalitat perquè en definitiva qui surt guanyadora d'aquesta llei és la Generalitat, és a dir, les Institucions d'autogovern de Catalunya; encara que conjunturalment, de moment, hi perdin els Partits, o alguns Partits. És a dir, això lliga perfectament amb la filosofia política d'enfortir la capacitat política i de gestió de la Generalitat. I en aquesta línia política som dins de la tradició de la Generalitat republicana, i dins del camí iniciat, però malauradament no continuat, prou, al nostre entendre, per la Generalitat provisional.

Un altre motiu per a la transferència de les competències i dels serveis de les Diputacions a la Generalitat és perquè la Generalitat, i en aquest cas em refereixo principalment al Parlament, a aquesta Cambra, tingui les mans lliures, sense peus forçats, per poder emprendre urgentment l'organització territorial de Catalunya. Aquest és un tema que no forma part, per nosaltres, d'aquesta llei, però precisament si no el tractem en aquesta llei és perquè quedin les mans lliures del Parlament per poder emprendre'l urgentment. Hi ha una decisió de la Junta de Portaveus que, de seguida que s'acabi el debat sobre aquesta llei de Diputacions, s'anomeni la Ponència per a l'estudi de l'organització territorial de Catalunya.

Jo deia abans, senyor Clua, que nosaltres volem fer això, complint la Constitució i l'Estatut. L'Article 9.8 —apartat 8 de l'article 9 de l'Estatut— ens dona la competència exclusiva en matèria de règim local, sens perjudici —em sembla que diu— del que disposa l'article 149.1.18 de la Constitució. I vostè diu que el que disposa la Constitució ens impedeix exercir aquesta competència exclusiva de règim local. Nosaltres no hi estem d'acord, amb aquesta interpretació, perquè l'article 149.1.18, diu que queden de l'Estat les bases de règim jurídic de les administracions públiques. Es a dir, la regulació, en definitiva, del règim de recursos. Es a dir, que el règim jurídic, per nosaltres, no és organització, ja que llavors, l'Estat pot dictar bases sobre l'organització de la Generalitat, i això seria contradictori amb l'article 9.1 de l'Estatut, i amb l'article 37 també, del mateix Estatut. Si s'inclouen competències en aquestes bases de règim jurídic de les administracions públiques, la contradicció és global amb tot el sistema d'autonomia previst a la Constitució. Una diferent interpretació, com la que vostè ha fet —al meu entendre— del contingut de l'article 149.1.18 de la Constitució, sobre l'expressió «bases de règim jurídic», voldria dir una cosa tan greu per a nosaltres com la inexistència d'autèntiques competències exclusives en matèria de règim local.

Els articles 137 i 141.2 de la Constitució, que vostè també ha citat per a oposar-se a l'article primer d'aquesta llei, i en definitiva, a la filosofia de tota la llei, ens assenyalen —així ho interpretem nosaltres— l'obligada existència, no de la Diputació, sinó d'un ens local provisional, representatiu i autònom. Aquesta és la nostra interpretació. I per això, en aquesta llei, per això, es creen els Consells territorials, que evidentment són provincials, que són representatius, perquè després veurem que provenen de les eleccions locals del 8 d'abril del 79, i que són autònoms, en virtut de les funcions que després estudiarem.

Però que quedi clar, també, que la intencionalitat política de la creació d'aquests Consells territorials, no respon gens ni mica, almenys des del nostre punt de vista, a l'organització territorial de Catalunya, sinó que correspon al desig de donar compliment a la Constitució i a l'Estatut. Es a dir, en definitiva, són els instruments que ens permeten de transferir les competències i serveis de les Diputacions a la Generalitat, per enfortir, com he dit abans, el seu poder polític, tot i donant compliment a la Constitució i l'Estatut. Això no vol dir que aquests Con-

sells Territorials, tal com estan estructurats, no es puguin convertir en uns organismes, en uns organismes eficaços que puguin intervenir des de les seves funcions en la vida municipal i comarcal.

L'esmena centrista, a la qual m'oposo en aquest torn, té una altra filosofia, que el senyor Clua ha expressat molt clarament, que és, al nostre entendre, l'enfortiment de la província, l'enfortiment, no solament la perduració, que a efectes constitucionals i per a certs temes ha de perdurar, sinó l'enfortiment que defineix ja des d'ara com a demarcació supracomarcal, que és un concepte previst a l'Estatut, governada i administrada, com ha dit el senyor Clua, pel Consell Supracomarcal, que és un nom nou per a la Diputació actual enfortida. Perquè el Consell Supracomarcal, si el lliguem amb l'esmena núm. 16 —em sembla que és—, del Grup de Centristes, sobre les funcions, veurem que té una sèrie de funcions que li vénen de la Generalitat per delegació, es transfereixen la titularitat i la gestió, però després li tornen per delegació, i té les funcions de les Diputacions actuals, pràcticament, més els serveis territorials de la Generalitat —per això dic que és un enfortiment—, i el President de la Diputació és, a més a més, el delegat del Consell Executiu a la província.

Em sembla que és el segon apartat de l'esmena centrista que parla de la descentralització, i parla de comarques, em sembla que en el tercer apartat, amb els seus Consells comarcals —aquest és un concepte que ja ens ve donat per l'Estatut— i de demarcacions supracomarcals, però que ja des d'ara prefigura que coincideixin amb les províncies. Però aquí es diu que s'estructuri aquesta organització territorial de Catalunya sense definir res. Simplement, en el tema de comarques i de Consells comarcals repetim el que ja hi ha a l'Estatut, i per tant seria inútil repetir-ho. Tot això, senyor Clua, aquest tractament de les comarques és el comarcalisme que nosaltres ens neguem a fer en aquesta llei, per no barrejar conceptes. Aquesta llei, com he dit abans, és la transferència de les Diputacions a la Generalitat plena i urgent. No és una llei que iniciï el tractament de l'organització territorial de Catalunya. Deixi'm dir aquí, des d'aquesta tribuna, que nosaltres som partidaris de les comarques, del poder comarcal, del desenvolupament urgent de l'article 5 de l'Estatut, que és el que fa referència a l'organització territorial, però no creiem que ara sigui el moment de fer aquest debat, perquè, si no, en un tema com el de transferències de les Diputacions, una vegada més en aquest Parlament estariem creant un debat fals. Perquè, en primer lloc, nosaltres creiem que hem de definir una sèrie de coses, primer, quines comarques volem, quines funcions han de tenir aquestes comarques— això és l'important—, quins seran els seus òrgans de govern, quins seran els seus recursos, la seva autonomia real, quin serà el seu sistema representatiu, com s'elegiran els seus òrgans de govern i sobretot quins criteris de simplificació administrativa aplicarem a l'Administració de Catalunya, perquè el gran perill que tenim és que l'Administració de Catalunya se'ns compliqui enormement, i hem de reflexionar amb urgència, però també amb calma i profunditat, sobre la simplificació administrativa del nostre país, que té molt a veure, molt a veure, amb l'organitza-

ció territorial. Per tant, ho voldria deixar ben clar i no enganyar ningú; aquesta llei no tracta de la comarcalització de Catalunya, sinó de la transferència de les Diputacions, i esmentar simplement les comarques no és descentralitzar. Descentralització que evidentment s'haurà de fer.

En aquesta etapa provisional, perquè aquesta llei és provisional, i jo crec que tots els Grups hi estan d'acord i, a més a més, l'esmena de Centristes ho recull, com he dit anteriorment, sí que l'Executiu, que pot desenvolupar aquesta llei per decrets, i el Parlament hauran de vetllar d'una manera molt especial pel que diu l'article 8 del dictamen, és a dir, que l'exercici dels serveis transferits no suposi concentració territorial de la gestió, i a aquest concepte hi ha fet referència el senyor Clua. La gestió s'haurà de fer, diu aquest article vuitè, en forma desconcentrada, a través dels serveis territorials dels Departaments. I sí que hem de vigilar, d'una manera molt clara, que aquesta llei no pugui portar a una centralització i que realment la desconcentració es realitzi a través dels serveis territorials dels Departaments i a través del delegat de l'Executiu que es pot crear a cada una de les circumscripcions dels Consells territorials. Donar poder polític a la Generalitat, com deia abans, sense centralitzar, perill en el qual no hem de caure, omplint la Constitució i mentre es fa l'organització territorial de Catalunya, són els eixos polítics que informen el dictamen de la Comissió i amb els quals nosaltres coincidim plenament.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Passem ara a la segona esmena, és a dir, el vot particular de modificació sostingut pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana. Per a defensar-lo té la paraula el Diputat senyor Ramon Viñals.

El Sr. VIÑALS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, em permetran que, tot començant la defensa del vot particular de l'article primer del dictamen que ara es presenta en aquesta Cambra, els manifesti la meva satisfacció pel fet que, a la fi, una llei que té un cert contingut institucional es pot portar al debat del Ple de la Cambra. Falten cinc minuts perquè faci vuit mesos que aquest Parlament va obrir les seves portes, i ara anem amb una llei prvisional, la primera que té aquesta mica de contingut institucional. Desgraciadament, no podem pas dir —com tampoc no ho podem dir de moltes lleis successives— que la iniciativa d'aquesta llei hagi vingut, tampoc, de l'Executiu. El senyor Diputat Macià Alavedra ens ha dit que el seu Consell Executiu, que el Govern al qual dóna suport, no vol seguir els camins de la Generalitat provisional, que vol seguir els d'aquella Generalitat del 32. Com a membre d'un partit a qui això afecta profundament, li haig de recordar que en aquell temps, en sis mesos, l'Executiu va portar en aquest Parlament divuit lleis d'un contingut fonamental i importantíssim que, segons em deia no fa pas gaires dies un eminent jurista, continuen essent un model en llocs de fora d'aquestes contrades.

En fi, quant a la llei que anem ara a debatre, haig de dir-los que tant se val que no hagi vingut la iniciativa de l'Executiu, perquè, malgrat tot, si no és fruit d'aquesta iniciativa, almenys tots sabem que és conseqüència d'un

pacte, un pacte del Govern o del Grup que li dóna suport, el cas és el mateix, i, per tant, ja no podem pas dir que el Govern no faci res; el Govern, si més no, fa pactes, fa pactes per aquí i també fa pactes per allà. En aquest sentit, la llàstima, senyors Diputats, és que el resultat d'aquest pacte entre dos, o potser entre tres, ens hagi donat un text que té unes implicacions polítiques importants i greus, i que nosaltres, fora que els senyors Diputats l'esmenin durant el debat, creiem que ens pot portar a unes certes incomprensions i divisions entre els catalans. Però, en fi, anem per feina, endinsem-nos dintre del que és, en síntesi, el vot particular del nostre Grup i l'article primer del dictamen.

Vostès, senyores i senyors Diputats, veuran, a mesura que anirem avançant per tots els articles de la llei, tot l'entrellat polític que té i totes les trapelleries que conté la idea original, més cap al final que no pas cap al començament. Per que fa a l'article primer, que vostès tenen en el *Butlletí del Parlament*, veuran que, en definitiva, el text del dictamen correspon a dos apartats clarament diferenciats, primer i segon. I el vot particular, que aquí se'n diu de modificació, que manté el meu Grup, és un vot particular de modificació, perquè intentem modificar, canviar la redacció, però tots vostès ja saben que, en definitiva, és vot particular de mantenir el text original, perquè mantenim la integritat del nostre text original. Si vostès són tan amables i s'hi fixen, dintre del vot particular la meitat, justament la meitat, on diu «les Diputacions... transferiran a la Generalitat de Catalunya la titularitat i la gestió de les competències i serveis», correspon a l'article primer, punt primer, del text del dictamen. I haig de dir que hi estem conformes. Nosaltres sí que volem enfortir la Generalitat, creiem que és necessari —la Generalitat no té gairebé res encara— enfortir-la en aquest començament. I, a més a més, estem conformes que «es transfereixin titularitat i gestió de llurs competències i serveis o assumeixi competències». Hem de reconèixer una cosa, ens ho havien dit alguns Diputats: potser sí que és millor dir i és més taxatiu «assumeixin competències». Ja hi estem conformes.

Ara, la segona part del nostre vot particular, el que va amb «l'única excepció del que poguessin derivar del compliment», seria tot aquest paràgraf segon de l'article primer. I aquí sí que podem posar inconvenients. Hi podem posar inconvenients, primer, perquè és una tirallonga llarga, una tirallonga dispersa, però amb un esforç de síntesi direm que diu «la Generalitat de Catalunya succeirà amb això, això i això» i després diu «a reserva de la ratificació per part de les Administracions titulars». Senyores i senyors Diputats, ¿com el Parlament de Catalunya pot fer una llei a reserva que uns altres senyors ens donin la vènia per a fer això o per a fer allò altre? Nosaltres, el nostre Grup no ho entén, escapa a la nostra comprensió. Una llei de Catalunya ha de ser més taxativa. Si vostès ho volen, en podem parlar, d'això de la Constitució i de l'Estatut, perquè nosaltres som el partit que més en podem parlar, perquè no en pensem el mateix que altres partits que són aquí. Però nosaltres creiem que el nostre text —ho dèiem molt clarament, amb l'única excepció del que es pugui derivar del compliment de les activitats de l'Estat, segons el que disposa l'article 5.4 de

l'Estatut— era més que suficient i no calia aquesta tirallonga.

Senyores i senyors Diputats, aquí hi ha diverses maneres de concepcions polítiques, com ha dit el Diputat senyor Macià Alavedra, però jo haig de dir-li que també hi ha diferents filosofies de fer lleis. Vostès, així, per l'ull gros, veuran que el text del Dictamen són disset ratlles i nosaltres creiem dir-ho millor i més clar exactament amb vuit ratlles. I hauríem admès perfectament canviar «titularitat i gestió de competències» per «assumir competències», i això hauria estat una esmena constructiva i simplificadora i no calia fer tota aquesta tirallonga. Nosaltres creiem —i això es veurà al llarg de la Llei— que és tècnicament dolent i té tots els defectes atàvics d'una filosofia legislativa que a nosaltres no ens agrada per a les futures lleis de Catalunya. Una filosofia legislativa que sembla que vulgui vendre les lleis a quilos o a tant per ratlla. En definitiva, vull dir que això ha estat fruit d'una transacció, fruit d'un pacte, i no voldria —ja que no l'he alludit, perquè quan un es dirigeix a un senyor Diputat d'un Grup és en relació amb les coses generals— que, ja que he anomenat el Diputat senyor Macià Alavedra, se sentís molestat en el sentit que es pensi que jo, al seu Grup o a ell mateix, li dono la responsabilitat d'aquest text tan prolífic. A mi m'agrada molt, de vegades, encara que sóc una mica dispers i porto molts papers, d'apuntar-me les coses i m'he fixat que, en aquesta Llei i en aquesta manera de legislar, el Dictamen té quinze articles, més dues transitòries i una tercera que ja deixo perquè és una tercera que vindrà al final, i aquesta és la gruixuda. Aquesta, la deixo. Però quant a la resta, són quinze i aquestes dues transitòries, tota: ens anem a disset punts que té el Dictamen. D'aquests disset punts, senyores i senyors Diputats, n'hi ha sis que més o menys són el text, però dels altres, dels altres, dels onze restants, deu són esmenes del Grup Socialista i una del Grup de Convergència i Unió, o sigui que, malgrat el pacte, penso que la Llei cau més cap allà que no pas cap aquí (*Rialles*).

En definitiva, jo crec que podem començar —i els senyors Diputats em permetran el to col·loquial, però jo crec que no estem fent discursos ni per a la Televisió ni per a la premsa— i ja que entrem en un camí —i en vindran ara ja moltes, sortosament, de lleis—, en un camí de treball, jo simplement els exposo unes raons ponderades i, malgrat tot allò dels Grups i de les disciplines de vot i tot això, espero que ara podrem riure una mica, però, a mesura que arribem al final de la Llei, riurem molt menys, i els senyors Diputats, al final, tindran els seus problemes per a prendre decisions. Per tant, nosaltres, el nostre Grup, sosté el vot particular de modificació, com se'n diu aquí, que és el text original de l'article primer perquè, recollint el nostre esperit de transferència del poder, ara, a la Generalitat i l'extinció de les Diputacions —extinció real—, el nostre text és per economia, sistemàticament i tècnica, molt millor que el text del Dictamen.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Algun Grup parlamentari desitja parlar contra l'esmena? El Diputat senyor Prats, en nom del Grup Socialista.

El Sr. PRATS: Senyor President, senyores i senyors

Diputats. Bé, l'esmena que ha acabat de ser defensada, igual com passava amb l'esmena anterior, és un reflex, efectivament, de posicions de fons clarament diferenciades. El que passa és que, si bé jo entenc —alhora que la combató— la filosofia a què respon la lògica de l'esmena de Centristes de Catalunya, els haig de confessar que ho he estudiat amb deteniment i no he pogut entendre quina filosofia hi ha sota el conjunt d'esmenes presentades per Esquerra Republicana. I és que si podem qualificar clàssicament la filosofia de Centristes —hem de començar a dir les coses d'una manera oberta—, de neoprovincialista, perquè tracta de compatibilitzar l'estructura local provincial amb els processos d'autogovern de les comunitats autònomes —i això és un leit-motiv del seu pla d'institucionalització de l'Estat—, si no entenem això no entendrem la convicció i la duresa amb què tota altra legítima filosofia, també emmarcable dins de la Constitució i l'Estatut, serà combatuda. Però, de bell antuvi hem de deixar molt clar que la Constitució i l'Estatut no són proposicions matemàtiques, o lleis matemàtiques rígides de les quals només una cosa és deduïble com a veritable i totes les altres són falses. Són un marc per a fer polítiques, i les que ultrapassen el marc queden fora del sistema; però dins del marc cap el conflicte, i és la mateixa Constitució la que estableix el pluralisme. I nosaltres estem fent, amb aquesta llei, un pas modest, modest, transitori —però potser no mancat d'importància—, un pas en un sentit clàssicament antiprovincialista i proautonomista. I hi ha concepcions de les autonomies que corresponen a una visió neoprovincialista de l'Estat per raons —vostès m'entendran—, que no són mai de naturalesa legal, que són de naturalesa política, que responen als Projectes polítics existents i als interessos que hi ha al darrere. I si hem de parlar algun dia en aquesta Cambra —que és, fonamentalment, una Cambra política—, és d'això del que convé que parlem, per respecte al poble i al sistema representatiu. I si no, hem de parlar de qüestions de legalitat davant dels Tribunals —i en última instància, del Tribunal Constitucional—, per respecte a les lleis i per respecte a la Constitució.

Jo vull expressar que realment no acabo d'entendre el fonament de qui ha defensat l'esmena núm. 2 d'Esquerra Republicana de Catalunya. No entenc aquest fonament perquè, és cert, primer se'n diu: «aquesta llei es presenta com una llei urgent», quan han passat tants mesos. Però ¿és que haig de recordar qui és el primer i principal responsable del retard en l'aprovació d'aquesta llei? Vull recordar que la llei és extraordinàriament i estrictament oportuna, perquè es varen produir malentesos després de les eleccions del 20 de març, respecte a les actituds de determinades Diputacions provincials envers la Generalitat. I es varen produir declaracions i conflictes periòdics que convenia que el país s'estalviés. I es varen produir els famosos decrets d'abril i el debat corresponent. I els socialistes, complint amb una coherència política que hem mantingut tothora sobre aquest tema, vàrem anunciar i vàrem presentar en aquest Parlament una proposició de llei al respecte. I aquesta proposició de llei —i a les proves em remeto—, va ser en un X per cent important —que en qualsevol cas supera el 50%— copiada per Esquerra Republicana de Catalunya amb la

introducció només de dues variants fonamentals: una, pel que fa a la primera part de la llei —que, com ara tindrem també ocasió de veure, introdueix considerables errors tècnics—, i una segona, en la qual es canviaven el que aleshores nosaltres en dèiem «Consells Intercomarcals» per unes «Comissions Gestores» dites «Intercomarcals» que, a més de la virtualitat de millorar molt la representativitat d'Esquerra Republicana de Catalunya, tenien una altra virtualitat curiosa, que era garantir el manteniment de les Diputacions provincials com a institucions jurídicament persistents.

Doncs bé, va ser precisament el vot d'aquesta esmena a la totalitat, que va coincidir amb l'entrada en vigor del Reglament del Parlament, qui va ajornar, qui va ajornar necessàriament el curs d'aquesta llei. I vàrem entrar en Comissió, i si hem de parlar d'actituds productores de retard, no és el nostre Grup ni els Grups que estan donant suport a aquesta llei, els que en són responsables. Hem volgut accelerar el procés de la llei, i hem volgut fer-ho cercant sempre les coincidències més àmplies i, bé, hem de dir que això ha estat possible per la primera part de la llei d'una manera notable, no tant per la segona. En qualsevol cas, tenim un resultat prudent, un resultat oportú i un resultat que té un objectiu fonamental: desentrebar la possibilitat que, amb una actitud pròpiament autonòmica, en el seu moment, nosaltres puguem arribar a fer una llei del Govern Local de Catalunya sense aquest condicionament tan important, que és el manteniment d'una institució, com són les Diputacions provincials que —no ens enganyem— mai no han estat institucions de descentralització. Que no se'ns digui ara que en suprimir les Diputacions provincials, estem produint un fet centralitzador. Les Diputacions provincials han estat, precisament, l'arma històrica contra els processos autonòmics, i a Catalunya ens ho sabem molt bé des de fa molt temps. I tot intent, i tot intent reeixit de fer desaparèixer jurídicament les Diputacions, bo i substituint-les per altres ens locals de naturalesa completament diferent, sense la potencialitat política antiautonòmica que tenen aquestes institucions, és un intent positiu que combat els esquemes de l'Estat centralista i, consegüentment, és un intent polític d'autonomització de les institucions.

Aleshores, si això és així, si aquests són fonamentalment errors de la llei, jo el que segueixo sense veure és quines són les raons de l'esmena a l'article primer. Parlant en concret d'aquesta esmena, jo els diria que és criticable, no sols per les raons de filosofia de fons que acabo d'exposar, sinó que és criticable tècnicament. És criticable tècnicament perquè redueix l'eficàcia de la llei, perquè, en definitiva, col·loca la transferència, tant de la competència com del servei, com una conseqüència de l'acord de transferència i no de la llei. En canvi, la llei diu molt clarament que, des del moment de l'entrada en vigor de la llei, les competències o serveis, ja són de la Generalitat de Catalunya. Que el que queda en mans de les Diputacions són exclusivament els serveis. I els acords als actes administratius de transferència fan referència exclusivament als serveis, perquè no han d'incloure ni les competències ni la seva titularitat que, per virtut exclusivament de la llei, passen ja a ser de la Generalitat. Consegüentment, l'esmena és una esmena reduccionista des

del punt de vista autonòmic. És tècnicament criticable perquè aquesta terminologia que empra, que és la terminologia de titularitat i de gestió de competència i serveis, és una terminologia presa del període pre-autonòmic, del període provisional. En el fons, està presa de les propostes d'acords de l'extingida Comissió de Traspassos de les Diputacions a la Generalitat. I, finalment, perquè el que més sorprenia el qui m'ha precedit en l'ús de la paraula és precisament el punt en el qual l'error tècnic de l'esmena és més palès. Mirin vostès: dir que es transfereix la titularitat i la gestió de llurs competències i serveis amb l'única excepció dels que poguessin derivar del compliment de les activitats de l'Estat, segons el que disposa l'article 5, quart de l'Estatut —i sempre que aquestes fossin actualment gestionades per les Corporacions Provincials— no és sols un paràgraf de difícil intel·ligència; és que això té una conseqüència molt clara, que és que totes aquelles activitats de l'Estat que gestionen, sense tenir-ne la titularitat, les Diputacions provincials, no passaran a la Generalitat de Catalunya, sinó que quedaran en mans de les Diputacions.

Llavors, amb això es posa de relleu la incoherència de la suposada filosofia que hi ha sota el conjunt d'aquestes esmenes. I és que no s'entén que quan s'ha defensat —i estem obligats a creure que es vol així— l'extinció de les Diputacions provincials, ara resulta que es mantenen les Diputacions provincials, d'acord amb la filosofia que hi ha al fons d'aquestes esmenes, però buidant-les de les competències pròpies com a ens locals, i mantenint-les —amb tota la seva organització, amb tota la seva mecànica pressupostària, funcional i jurídica, i amb els Diputats provincials i el President de la Diputació corresponent— per a realitzar les activitats de l'Estat, perquè quedarien excepcions d'aquesta Llei. Això, en principi, ja no és coherent. Però és que encara és molt més incoherent quan, a més a més, es col·loca a cada província —es vol col·locar amb les posteriors esmenes— una Comissió Gestora Intercomarcal, també amb el seu President; i, a més a més, en altres esmenes es vol crear un Delegat de la Generalitat a cada província, amb la qual cosa resulta que, en un moment en què només estem encetant les transferències, tenim a Catalunya una organització de Govern territorial tan complicada com la que tracto, perquè no és fàcil de resumir-ho seguidament: les Diputacions provincials, amb el seu President; les Comissions Gestores Intercomarcals, amb el seu President; els Delegats; els serveis territorials, és, evidentment tot l'aparell perifèric de l'Administració de l'Estat.

Bé, jo suposo que ningú vol acabar amb la vocació industrial de Catalunya per a substituir-la per la vocació de la funció pública.

Jo —em dispensaran els senyors i senyores Diputats— el que crec és que aquí s'ha produït una estranya situació i és que, de vegades, no en aquests pactes, sinó en els pactes que són —s'ha de dir amb tota claredat— conseqüència d'un esforç de coincidència amb les matèries que han d'afectar el bon Govern de Catalunya, i amb les que no hauríem de fer mai qüestió de partit, quan s'ha arribat a aquestes coincidències, doncs, nosaltres voldríem que fossin al més àmplies possible, i que cadascú hi jugués el seu paper, però potser això produeix nerviosisme a qui

—el senyor President m'ho permetrà— té una vocació intersticial. (*Rialles en un sector de la Cambra.*)

Res més, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Senyors Diputats, acabada la discussió de l'esmena i vot particular a l'article primer, podem passar a les votacions.

Correspon votar primer l'esmena número 1, sostinguda pel Grup parlamentari de Centristes.

Si no hi ha objecció, la votarem tota sencera en els seus tres punts.

Els senyors Diputats que estiguin a favor d'aquesta esmena, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

L'esmena ha estat rebutjada per 15 vots a favor, 96 en contra i 12 abstencions.

Passem ara a votar el vot particular sostingut pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

El vot particular ha estat refusat per 12 vots a favor, 74 en contra i 37 abstencions.

Correspon ara votar el Dictamen. Sí?

El Sr. VICENS: El nostre Grup vol demanar que es faci votació separada de l'apartat primer i de l'apartat segon del Dictamen.

El Sr. PRESIDENT: Passem, doncs, a votar l'apartat primer del Dictamen.

Els senyors Diputats que hi estiguin a favor?

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

L'apartat primer del Dictamen ha estat aprovat per 108 vots a favor, 15 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar l'apartat segon de l'article primer, segons el text del Dictamen. Els senyors Diputats que hi estiguin a favor?

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

L'apartat segon de l'article primer del Dictamen ha estat aprovat per 96 vots a favor, 15 en contra i 12 abstencions.

Passem, doncs, al debat de l'article segon.

A l'article segon hi ha una esmena del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, i un vot particular del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana.

Per a defensar la seva esmena, té la paraula, en nom del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, el Diputat senyor Borja.

El Sr. BORJA: Senyores Diputades, senyors Diputats, en el marc del temps que se'ns ha concedit, i si ens ho permet el senyor President, farem una defensa d'aquesta esmena, incloent-hi també l'esmena número 5 —amb la qual cosa guanyem temps—, amb una explicació prèvia del caràcter, de la finalitat de les nostres esmenes, ja que, com vostès ja han vist en el *Diari Oficial del Parlament*, presentem i mantenim un conjunt d'esmenes que intentarem defensar agrupadament per facilitar i agilitzar el treball d'aquest Parlament.

Primer de tot, cal dir que nosaltres —com acabem de

demostrar en la votació de l'article 1— compartim l'objectiu principal de la Llei: la transferència de les Diputacions a la Generalitat, per fer possible la desaparició de les Diputacions, i iniciar, d'aquesta manera, el buidat de les actuals províncies. És una necessitat de l'autonomia de Catalunya, tant des del punt de vista funcional com polític, i el nostre partit —el PSU— ha tingut sempre aquesta posició; la vam defensar en la Generalitat provisional, la vam defensar després de les eleccions municipals i que es constituïssin les noves Diputacions —tot i que es podia pensar que interessos de partit, com el fet que la Diputació més important estigués governada per un pacte d'esquerra, ens podia portar a altres posicions— i la vam defensar, aquesta mateixa posició, un cop elegit el Parlament, la Presidència de la Generalitat i que es constituís el Consell Executiu. És a dir, ha estat una posició defensada amb independència de la consideració de quins partits en podien sortir, en un moment determinat, afavorits o perjudicats.

Si vam criticar els decrets del mes de maig, no és perquè iniciessin la transferència, sinó perquè gairebé no la feien, la transferència, perquè assumien només la titularitat. No és perquè donessin mitjans de Govern al Consell Executiu, malgrat que nosaltres no compartim la composició i el programa d'aquest Consell, sinó perquè deixaven les Diputacions pràcticament igual, i vam criticar-los perquè prescindien del Parlament, perquè consideràvem i considerem que cal la força, que cal l'autoritat, que cal la legitimitat, que cal —en la mesura del possible— la unitat d'aquest Parlament, per a realitzar un procés que és important pel que significa, però és difícil per les oposicions que ja hem vist que desperta.

La Llei, la proposició de llei que avui discutim, que, probablement, aprovarem, no beneficia les posicions de poder o de representació de la majoria dels partits aquí presents, en la mesura que transfereix poder, competències, serveis, a uns organismes, d'uns organismes en els que són presents a la Generalitat, però «de facto» el Consell Executiu, que està dirigit, ocupat per un sol partit. És a dir, podríem afirmar que tots els partits, menys el que dona suport al Consell Executiu de la Generalitat, Convergència i Unió, en surten com a partits perjudicats, però també reafirmem que les institucions de Catalunya en surten reforçades, i aquest motiu és més que suficient perquè nosaltres donem un suport decidit a l'objectiu principal i inicial d'aquesta Llei de Transferència de les Diputacions a la Generalitat.

I perquè aquesta transferència és fonamental per a desenvolupar l'autonomia, ens trobem ara amb l'oposició del Govern central de l'Estat. En unes declaracions poc afortunades, el Delegat del Govern a Catalunya ha afirmat que no és constitucional ni estatutari el que anem a fer. Se'ns amenaça, se'ns fa el «chantage» del recurs d'inconstitucionalitat, se'ns vol paraitzar sense admetre que en el marc de la Constitució i de l'Estatut hi ha interpretacions diferents, i la que fan les forces majoritàries d'aquesta Cambra s'adequa més al fons i a la forma, al contingut i a la lletra de l'Estatut i de la Constitució. Doncs, no és constitucional quan a l'article 141 de la Constitució diu que a les províncies hi haurà Diputacions o altres corporacions de caràcter local?; no és estatutari si l'Estat

tut reconeix la competència exclusiva de la Generalitat sobre el règim local i l'organització del territori, d'acord amb la interpretació que, de l'article 149.18, va fer la mateixa Comissió assessora, jurídico-assessoria de la Generalitat, i afirma, més explícitament, que la Generalitat s'estructurarà en municipis i en comarques? És cert que la Constitució reconeix la província i ens obliga a mantenir un ens de caràcter local. Aquesta llei no contradiu, no fa desaparèixer la província i preveu un nou ens local per substituir les Diputacions. Perquè si aquesta llei, si aquesta transferència no fos ni constitucional ni estatutària, aleshores hauríem de dir que potser cal plantejar-se la reforma de la Constitució o la reforma de l'Estatut. Perquè, ¿quina autonomia real tindríem si la Generalitat hagués de renunciar a les competències i als serveis dels organismes provincials creats mitjançant l'esquarçament de Catalunya, per mantenir la dependència del centre, i per fer impossible l'autonomia real? ¿Amb quins instruments treballaria la Generalitat si no es pogués fer càrrec del que avui tenen les Diputacions, dels plans d'obres i serveis, si no pogués dirigir la política sanitària, cultural, assistencial, l'organització dels serveis de caràcter supralocal, és a dir el conjunt de serveis, personal, recursos, que avui constitueixen els mitjans d'actuació de l'Administració pública per sobre dels municipis? ¿Quina seria la nostra autonomia si la Generalitat no pogués decidir sobre l'organització del territori i dels ens locals, en què es recolzaria, i s'arrelaria l'autonomia i la mateixa Generalitat? Aquest Parlament no pot admetre, doncs, ens sembla, ni les acusacions ni el xantatge amb què es pretén bloquejar el procés autonòmic. El problema no és constitucional o estatutari, el problema és polític, i no és un problema nostre, és un problema del Govern central.

El Govern central, és dèbil i no accepta que hi hagi poders locals o poders autonòmics forts. Voldria que tot-hom fos dèbil. El Govern central és centralista i només accepta, només està disposat a acceptar de bon grat autonomies d'opereta. El Govern central tem la participació activa del poble i, aleshores, voldria una Administració burocràtica, sectorialitzada, jerarquitzada i centralitzada. El Govern de Madrid és dèbil políticament però té força, té instruments de força, té el recurs del Tribunal Constitucional, té l'instrument que representen els Pressupostos Generals de l'Estat, la Direcció de la funció pública. Cal que aquest Parlament, cal que en el conjunt de Catalunya es manifesti una força majoritària i decidida per anar endavant en el procés autonòmic. I amb aquesta llei ens juguem molt per tirar endavant aquest procés.

Potser aquestes reflexions polítiques —no les que fem avui aquí sinó les que es poden fer a partir dels últims esdeveniments, a partir de fets com els succeïts al voltant del famós decret dels Governadors generals, a partir de les amenaces d'inconstitucionalitat que ara se'ns fan—, poden fer reflexionar el partit que dona suport a Catalunya, al Consell Executiu, però a Madrid, al Govern central, per demostrar on són els obstacles i quins són els adversaris de l'autonomia. És a Catalunya, en el Parlament i en el poble, on es troben les forces que volen lluitar per construir l'autonomia.

Ara bé, dit tot això, aquesta llei pensem que no és exactament la que calia, o si volen, d'una altra manera, pensem que es queda a mig camí. Acceptem el que diu però pensem que, si bé el que diu és necessari, és urgent, és positiu, no ho diu tot. O d'una altra manera, que no endega el procés de reconstrucció institucional en la direcció que ens sembla més favorable per al desenvolupament autonòmic i per a la participació del poble de Catalunya. Aquesta proposició de llei hauria estat positiu que fos objecte d'una elaboració unitària. Pel seu contingut, havia de formar o hauria hagut de formar part del paquet establert a l'article 108 del Reglament d'aquest Parlament. És a dir, elaborada per una Ponència unitària. No ha estat així, això ens ha retardat, ha donat lloc a picabaralles de protagonismes de diferents Grups parlamentaris i ha fet el debat i l'aprovació més difícils. És cert que en la Comissió s'ha millorat, s'ha millorat, per exemple, l'exposició de motius, amb la referència clara i explícita a la necessitat, a la urgència de la divisió territorial i la institucionalització de les comarques, amb la claredat amb què es manifesta l'objectiu de la desaparició de les Diputacions, amb l'eliminació del terme confusionista de «Consells Intercomarcals» quan no hi havia comarques. Però també és cert que aquest inici de construcció d'una Administració pública a Catalunya es fa amb criteris centralitzadors. I no estem per principi en contra dels criteris centralitzadors; si ens hem trobat una Catalunya dividida en quatre províncies, és normal que hi hagi un procés de centralització política, però, referint-me a la intervenció del Portaveu del Partit que dona suport al Consell Executiu, quan ha dit «aquesta llei també és descentralitzadora», i àdhuc ha citat que hi haurà delegats del Consell Executiu en el territori. Això, senyor Portaveu, no és descentralització, això —tots ho sabem—, que hi hagi un delegat és, en tot cas, desconcentració; i de totes maneres, ja està bé que hi hagi també desconcentració. És a dir, se substitueix una mala descentralització que era la que representaven les Diputacions, per una centralització política i una desconcentració administrativa necessàries però no suficients. És a dir, no s'obre cap via de descentralització. Els Consells territorials no ho són, tenen la mateixa composició que les Diputacions, tenen poques atribucions i, és natural, són organismes precaris, provisionals, que actuen en un àmbit, el de la província, que considerem que ni políticament ni funcionalment, és adequat i per tant, que no cal consolidar ni reforçar. Però no podem oblidar que les Diputacions tenien o tenen, moltes competències i serveis de caràcter local, que hi ha una demanda comarcal, que hi ha una necessitat de coordinar, de fer cooperar els municipis, amb una estructura municipal tan fragmentada com la nostra, en un país que té més municipis que Anglaterra. Aquesta proposició de llei no dona cap resposta ni obre cap camí en aquesta direcció. Es fa l'opció de construir una Administració pública per dalt, i és necessari, però no es fa també l'opció, tan necessària i urgent com la primera, d'iniciar la construcció d'una Administració i d'una representació polítiques per avall.

És cert que ha de fer-se la Llei de Govern local i la Llei d'organització territorial, amb la corresponent institucionalització de les comarques, però això serà una feina

llarga, no serà una feina de mesos. Si poguessin estar fetes aquestes lleis per al 1983, hauríem treballat bé i de pressa. I mentrestant, en aquests dos, tres anys, s'haurà anat construint una Administració pública a Catalunya, una Administració pública a Catalunya que, per la inèrcia de les coses, amb la direcció que està prenent, heretarà els vells models de segles de centralisme.

Aquesta proposició de llei no dona cap resposta positiva a l'aspiració comarcalista, malgrat una certa mala consciència. Tots sabem que fins poc abans que s'acabés, s'ultimés el Dictamen, es parlava encara de Consells intercomarcals. Es parlava de Consells intercomarcals sense reconèixer les comarques, i és evident que això era contradictori, però que expressava, al mateix temps, una mala consciència. Una mala consciència perquè no és cert, i en tot cas quan en parlem amb les esmenes corresponents intentaré argumentar-ho, no és cert que no fos possible iniciar aquesta comarcalització. Hi ha comarques, hi ha municipis que tenen voluntat de cooperació en l'àmbit comarcal, i sobretot, hi ha una necessitat política de donar resposta a aquesta demanda. Pensem, doncs, que aquesta llei és un encert en el seu objectiu i és una equivocació parcial en no donar resposta a aquesta demanda. Perquè la Generalitat serà més democràtica, més autonòmica, en la mesura que estigui més descentralitzada. Perquè serà més eficaç si pot comptar amb els recursos que representen les forces vives, els Ajuntaments de Catalunya, expressats i coordinats en la comarca. Perquè obtindrà més suport popular si es descentralitza i es fa més participativa. Per tant el nostre suport a l'objectiu de la llei no pot ser un suport total, incondicional.

Compartim l'objectiu, no compartim plenament el desenvolupament de l'article que acabem d'aprovar. Per això mantenim algunes esmenes, les que fan referència a la comarcalització, i per altra banda, també mantenim l'esmena que és objecte de debat en aquests moments. És a dir, l'objecte és el protagonisme del Parlament. En el debat del mes de juny, tots els Grups vam coincidir en la necessitat d'afirmar aquest protagonisme. En aquests moments, la llei que se'ns proposa, un cop aprovada inicia un procés que es deixa totalment, pràcticament totalment, en mans del Consell Executiu. Perquè és una qüestió prou important l'inici de la construcció d'una Administració pública a Catalunya, i perquè és una qüestió polèmica que tindrà obstacles en el seu desenvolupament, que necessitarà el suport actiu del Parlament que representa el conjunt del poble de Catalunya, pensem que és important, com diu la nostra esmena, que sigui el Parlament de Catalunya, a proposta del Consell Executiu, el qui aprovi les competències, els serveis i els recursos a transferir. Per això, senyores i senyors Diputats, senyor President, demanem el vostre vot.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra, vol la paraula el senyor Alavedra?

El Sr. ALAVEDRA: Per al·lusions, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Alavedra, no he vist, no he sentit cap al·lusió personal. Ha pronunciat el seu nom, però no en un sentit que pugui considerar-se una al·lusió. Si és perquè ha contradit alguna de les seves afirmacions

i que sigui una contradicció inexacta, aleshores podria, el senyor Alavedra, parlar.

El Sr. ALAVEDRA: Considero que és inexacte el que el senyor Borja m'ha atribuït.

El Sr. PRESIDENT: Aleshores, en aquest cas, no per al·lusions, sinó pel fet d'haver estat contradit, el senyor Alavedra té dret a la paraula.

El Sr. ALAVEDRA: Moltes gràcies, senyor President. En la intervenció del senyor Viñals hi ha hagut també una al·lusió a la qual he renunciat per no abusar d'aquest tràmit d'al·lusions, però seré molt breu, tal com indica el Reglament, fins i tot no utilitzaré el temps previst pel Reglament. El senyor Borja m'ha fet dir unes coses que jo no havia dit, i el cas és que jo he estat d'acord amb el que ell després ha dit, que és el que havia dit jo. Jo he dit que en aquesta llei s'hi podia veure un risc, un risc de centralització i que, per tant, l'Executiu, en primer lloc, i el Parlament, en aquesta etapa provisional, havien de vetllar pel que diu almenys l'article 8è, que és que es fes de forma desconcentrada, a través dels serveis territorials, dels departaments respectius, la gestió perquè això es complís. Això és el que he dit jo per a fer front a aquest possible risc de centralització que es pot interpretar d'aquesta llei. Aleshores, com a conseqüència d'això, he citat, perquè ho diu l'apartat 2n d'aquest article 8è, la possibilitat de nomenament d'un delegat del Govern en l'àmbit de cada un dels Consells territorials. Això és exactament el que he dit jo, i sense cap mena de mala consciència —que és una expressió que també ha utilitzat el senyor Borja—, en l'objecte i la filosofia política d'aquesta llei que he defensat plenament convençut abans.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, passem ara al torn en contra. El senyor Borja ha defensat simultàniament l'esmena núm. 3 a l'article 2n i l'esmena núm. 5 a l'article 3r, i ho ha fet amb fonament perquè les dues estan estretament lligades. Jo proposaria que si hi ha un torn en contra, es fes també simultàniament contra les dues esmenes. El senyor Prats, en nom del Grup Socialista. Entenc que el senyor Prats farà el torn en contra per les dues esmenes.

El Sr. PRATS: Sí, senyor President. Per les raons dites i per economia del temps. Bé, ens hem referit abans a les diverses i de vegades difícils filosofies que poden donar compte, en termes generals, del debat que s'ha d'anar produint sobre aquesta llei. Ens sentim, diguem-ne, congratulats pel fet que, amb la intervenció, també amb caràcter liminar i molt genèrica, del portaveu del PSUC, no s'observin diferències de filosofia de fons. Bé, ja ho sabíem encara que és un relatiu consol, perquè se'ns havia dit fins i tot en els debats periodístics previs, que el que estàvem fent, en definitiva, no era més que mantenir el provincialisme en l'Administració local, que pràcticament els Consells territorials no eren més que un eufemisme per ocultar la continuïtat de les Diputacions provincials. Bé, nosaltres pensem que no, que la llei és de situació, que és una llei de les que tècnicament es diuen «lleis-mesura», per a situacions concretes, però que l'abast de la llei no s'ha escapat a qui més preocupava, i sabem que la llei és profundament antiprovincialista. Doncs estem, diguem-ne, molt satisfets que es produeixi aquesta primera coincidència.

El que passa és que després s'ha de mesurar l'oportunitat d'un conjunt de demandes que el Partit Socialista Unificat de Catalunya ha interpretat com les demandes de les nostres comarques, a les quals podia donar-se resposta ara, en el marc d'aquesta llei-mesura, i que fóra prudent fer-ho per accelerar i ajudar processos que no tindran un desenllaç probable i lògic fins el 1983, se'ns diu. Bé. Aquesta és una qüestió que nosaltres, també en termes liminars, com correspon a aquesta primera fase del debat, hem de contestar. Jo els voldria recordar que fa encara no massa setmanes, nosaltres vàrem presentar, en el marc d'un debat polític d'aquest Parlament, una resolució, que va ser votada per unanimitat, d'encoratjament de l'associacionisme voluntari dels municipis. És cert, també, que dissenyem uns Consells territorials que han de tractar d'estudiar, de fomentar, d'abonar els interessos locals que queden al marge de l'acció de l'Administració de la Generalitat. És cert, evidentment, que amb això, el que ha de ser l'ordenació comarcal de Catalunya no té resposta. Però és que la resposta no correspon al moment actual, i els problemes nosaltres entenem que tenen el seu moment, i les solucions també tenen el seu moment. Dir en aquest moment que és prudent políticament, i beneficis per al país, que prenguem la divisió territorial de 27 d'agost de 1936, fent de cadascuna d'aquelles comarques tants caps com barrets, i que els colloquem un Consell comarcal, obrint a hores d'ara, des dels resultats del 3 d'abril, un procés electoral real en cadascuna de les comarques, constituir això amb el nom de Consell comarcal i atribuir-li un conjunt de competències que són trenta nous organismes a Catalunya amb funcions que no són de gestió, perquè no tenen substantivitat financera ni de serveis, això significa obrir en el país una lògica —vostès em perdonaran, perquè sé que no és pas la seva intenció política— de desestabilització institucional. Nosaltres estem absolutament en contra d'aquesta possibilitat. Si anem a la via del foment de l'associacionisme voluntari, si anem a la via de la concertació creixent entre les entitats locals i els Consells territorials, si anem a la via d'una interrelació cada dia més fructuosa, encara que sigui difícil, entre els serveis territorials de la Generalitat i les entitats locals de Catalunya i alhora treballem amb tota la diligència i voluntat política que aquest Parlament ha de posar en l'elaboració de la Llei de Govern local i de la de Divisió territorial, nosaltres estarem donant satisfacció al que són, no sols les aspiracions de les comarques, sinó a la necessitat nacional de Catalunya, que és dotar-se d'una estructura comarcal adequada al nostre temps. Això és fonamentalment responsabilitat del Parlament, tenint compte de tots, amb l'audiència corresponent, de tots els interessos locals. Però això és una gran responsabilitat nacional de Catalunya, i consegüentment, en primeríssim terme, d'aquest Parlament.

Aleshores, no cap mala consciència comarcalista, no cap mala consciència comarcalista. Simplement, consciència comarcalista, que té la seva expressió en la pràctica corrent en les Administracions locals i que tindrà la seva expressió en el moment en què es plantegin aquestes qüestions i es resolguin en aquest Parlament. I és evident que, si nosaltres estem d'acord amb la filosofia de fons,

però no estem d'acord, per raons d'oportunitat, amb aquest afegitó que es pretén, nosaltres tampoc no estem d'acord amb el contingut concret de les esmenes números 3 i 5, que van adjuntes al dictamen, perquè responen també a una tècnica diferent de producció de les transferències.

Aquí, mirin vostès, convé que anem deixant molt clar què és el que ha de fer el Govern i què és el que ha de fer el Parlament. Jo tinc davant l'article 30 de l'Estatut, que ho diu molt clar: «El Parlament representa el poble i exerceix la potestad legislativa, aprova els pressupostos, impulsa i controla l'acció política i de Govern i exerceix les altres competències que li siguin atribuïdes per la Constitució i, d'acord amb ella, i l'Estatut, per la llei que aprovi el propi Parlament.» Jo no conec cap competència atribuïda al Parlament que sigui per a realitzar actes administratius, perquè els acords de transferències són això: decisions unilaterals, és a dir, actes administratius, no tenen naturalesa normativa ni d'ordenació general. I a mi em sembla que, respecte d'acords de transferència, el Parlament el que ha de fer és una funció de control, però el que no pot fer és tenir la competència per a resoldre amb contingut d'actes administratius, de decisió unilateral, perquè això cau fora de l'àmbit de les competències parlamentàries. I no per un argument legalista, que tant se valdria, en aquest moment, sinó per una raó política, que és la defensa del mateix Parlament. El Parlament no pot començar a interferir-se constantment, prenent decisions que són contingut propi de la funció de Govern. Hi ha la funció de Govern i hi ha la funció parlamentària. I estan molt dissenyades al llarg de tot un procés, d'acord, de democràcia liberal, però que, al cap i a la fi, ens ha donat esquemes que encara són avui molt vàlids per al nostre funcionament i per a la seva millora. I això significa que, si nosaltres no volem que, per exemple, el Parlament s'emboïqui en qüestions com la d'aprovar si la transferència del servei d'hospitals ha estat ben o mal feta..., i significa que el Parlament entri en un debat —ja veuríem quin procediment li trobàvem— per a comptar els funcionaris afectats o no al servei, per veure si la valoració ha estat ben o mal feta, per veure si l'adaptació organitzativa s'ha produït d'una manera satisfactòria o no. Cap de vostès no vol, suposo, portar al Parlament aquesta lògica. Consegüentment, el procediment correcte, per raons institucionals i per raons d'economia, és que s'escolti les Diputacions, informe —ho volem deixar molt clar— preceptiu però gens ni mica vinculant, i amb aquest informe que el Govern prengui la seva decisió, complint les seves funcions de Govern, i després en doni compte al Parlament. I si el Parlament té motius per a sospitar o per a pensar que una cosa ha estat mal feta, és evidentment en el marc de la seva funció de control del Govern, que aleshores tractarà de donar solució al que s'hagi pogut fer malament.

Bé, per això nosaltres pensem que la tècnica de transferències emprada pel text del dictamen és notablement superior a la de l'esmena. I en íntima relació amb això, hi ha també la qüestió dels terminis. Els terminis nosaltres entenem que han de ser per a la producció vàlida dels acords, i que els terminis no poden ser per a la presentació de les propostes d'acord amb al Parlament,

perquè això significaria, a més a més, obrir un perill de dilació extraordinària en la realització del procés a què vol donar pas aquesta llei. Nosaltres volem un període màxim, comptant el termini per a la presa dels acords i el termini per a l'execució dels acords, de nou mesos. Vostès saben perfectament que, si les propostes d'acords s'haguessin de rebre al Parlament i debatre i, a més, un cop aprovats pel Parlament, executar-se, els perills de dilació serien extraordinaris. És per això que nosaltres considerem tècnicament i institucionalment molt més fonamentat el text del dictamen i que hem de rebutjar les esmenes presentades.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Continuem el debat de l'article segon, i ara el vot particular d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per a defensar-lo, té la paraula el senyor Viñals.

(El senyor Martín i Toval s'aixeca per parlar.)

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyor President, una qüestió d'ordre.

El Sr. PRESIDENT: Sí.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Al nostre entendre, senyor President, aquesta esmena número 4 ha de considerar-se decaiguda, ja que el seu contingut és idèntic, en el que l'afecta, a la ja votada a l'article primer.

El Sr. PRESIDENT: Jo crec que el senyor Martín té raó, i crec que, en efecte, el contingut és el mateix, excepte per una qüestió que ja ha estat decidida en la votació anterior.

El Sr. VIÑALS: Senyor President, com és molt lògic, acceptarem el criteri de la Presidència. L'únic que volia fer palès és que el senyor President m'havia donat ja la paraula i quan un Diputat fa servir la paraula no pot ser interromput per una qüestió d'ordre per un altre senyor Diputat. *(Remor de veus.)* Però, en tot cas, em retiro.

El Sr. PRESIDENT: Bé. Amb això ha quedat acabat el debat sobre l'article segon i també sobre l'article tercer. Podem passar a la votació d'aquests articles, començant, naturalment, per les esmenes que encara resten vigents, és a dir, les esmenes del Partit Socialista Unificat.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb l'esmena número 3 a l'article segon, del Partit Socialista Unificat, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

L'esmena número 3, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, a l'article segon, ha estat rebutjada per 24 vots a favor, 82 en contra i 13 abstencions. No havent-hi altres esmenes ni vots particulars mantinguts, i que no hagin decaigut, passem a la votació del Dictamen.

(El senyor Ribó s'aixeca per parlar.)

El Sr. RIBÓ: Senyor President, el nostre Grup demana que de l'article segon fos votat en primer lloc l'apartat primer i després la resta.

El Sr. PRESIDENT: D'acord. Aleshores, anem a votar primerament l'apartat primer de l'article segon.

Els senyors Diputats que estiguin a favor del text del Dictamen que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

L'apartat primer del text del Dictamen per a l'article segon ha estat aprovat per 84 vots a favor, 24 en contra i 15 abstencions.

Passem ara a la votació de la resta de l'article segon, és a dir, dels apartats 2 i 3.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

Els apartats segon i tercer de l'article segon han estat aprovats d'acord amb el text del Dictamen per 109 vots a favor, cap en contra i 15 abstencions.

Passem ara a la votació de l'article tercer, ja que l'esmena núm. 5 del Partit Socialista Unificat ja ha estat debatuda. Evidentment, l'esmena deixa de tenir sentit actualment, amb el vot contrari en l'esmena a l'article segon. Per tant, no procedeix votar-la, i passem directament a la votació del Dictamen.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb l'article tercer, segons el text del Dictamen, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

L'article tercer ha quedat aprovat, segons el text del Dictamen, per 110 vots a favor, cap en contra i 15 abstencions.

A l'article quart no hi ha hagut cap esmena mantinguda, per tant, podem passar directament a votar-lo, d'acord amb el text del Dictamen.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text de l'article quart, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

El text del Dictamen, per a l'article quart, ha estat aprovat per 110 vots a favor, cap en contra i 15 abstencions.

A l'article cinquè, que consta de tres paràgrafs, als paràgrafs 1 i 2 hi ha un vot particular, mantingut pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana. Per a defensar-lo, té la paraula el Diputat senyor Viñals.

El Sr. VIÑALS: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, primer de tot, permeti'm d'excusar-me amb el Diputat senyor Eduardo Martín, perquè certament jo el que anava a dir és que retiràvem, en conseqüència, el nostre vot particular, a més de dir altres coses, naturalment, que diré ara, no? *(Rialles.)*

El vot particular núm. 6 que vostès tenen, referent a l'article cinquè de la Transaccional, té alguns conceptes de tipus pressupostari, no? I podríem dir que... Bé, en definitiva, haig de dir una cosa, perquè ja fa estona que m'ho estic rumiant, i jo volia tranquil·litzar també el Diputat senyor Prats, en el sentit que aquest Diputat intersticial no és que es vegi gaire nerviós, oi? Nosaltres no estem nerviosos perquè veiem els pactes d'esforç de coincidència que juguen per a millorar el Parlament. Si alguna vegada el Diputat senyor Prats ens veu nerviosos, serà quan es juguin coses que creiem importants per al poble de Catalunya.

En definitiva, tot el context de l'article cinquè en la Cambra com és reflectit, ve també una mica d'aquesta fi-

losòfia de què s'ha parlat primer, de com nosaltres veiem que havia de ser aquest enfortiment de la Generalitat, i aquesta transferència del que tenen les Diputacions «per se» a la Generalitat, i la manera com aquestes transferències de competències i serveis puguin afectar les qüestions econòmiques que es poden reflectir en l'article cinquè i en les transaccionals que després, en altres esmenes, hi ha més endavant. En definitiva, en aquest punt se'ns ha fet veure que nosaltres amb aquella expressió de competències ja decaiguda, i amb la nostra menció del paràgraf de difícil intel·ligència per al senyor Diputat Prats, del qual nosaltres defensàvem l'article primer que feia referència al punt 5.4 de la Constitució, en definitiva nosaltres posàvem certa reserva al fet que les Diputacions, a l'hora de la veritat, ho puguin tenir transferit tot. Tot vol dir el que els és propi, i el que tenen en gestió de les altres administracions de l'Estat o de l'Estat en si mateix, que em sembla a mi que ho reconeix el mateix text que la Cambra ja ha aprovat, perquè ja deia a reserva de ratificació. I per tant, aquí queda aquest tema sobre la taula, i ja en parlarem, d'aquí a un temps, si les competències, essent assumides per la Generalitat, representen veritablement que de «ipso facto» les Diputacions desapareguin. Això, vull dir, ja ho veurem. En podem parlar aquí d'aquí a uns mesos. Em dol que la defensa d'aquests dos vots particulars pugui semblar, encara que sigui per un quart d'hora, quinze minuts més d'obstrucció o de retard, com se'ns ha dit que fèiem a aquest Projecte de llei de transferència de les Diputacions a la Generalitat. I jo haig de dir, a aquest respecte, que, fer-nos a nosaltres responsables, al Grup d'Esquerra Republicana, d'aquest retard, és anar una mica lluny. Perquè si nosaltres vam esmenar el text original del Grup Socialista, era perquè nosaltres pensàvem —i ho pensem— que era molt dolent, simplement molt dolent. I crec que aquest «molt dolent» ho devien pensar també molts altres senyors Diputats que van votar a favor del nostre, i perquè es retirés. Per tant, siguem seriosos, que cadascú carregui amb les seves responsabilitats, i que aquí, quan una cosa s'ha aprovat per majoria, i la Cambra ho ha estimat així, és que ha estimat que el nostre text era millor que l'altre. I que no se'm digui ara que té el 50 per cent copiat, perquè senyors, en un text base sempre hi ha paraules, hi ha frases i hi ha trossos que sempre són assumibles per tothom i sempre són copiats. I aquí, en aquest, article cinquè, n'hi ha. I en el text del Dictamen, si vostès ho compten, hi ha el 50 per cent, també, del nostre text. Per tant, això sempre succeeix.

Finalment, nosaltres, el nostre Grup, quant a allò a què fa referència tot aquest marmagnum de si traspasos, competències, si els pressupostos seran els que vindran de l'Estat o d'altres administracions, com anirà o com no anirà, sembla que, amb les nostres posicions, algú hagi entès que nosaltres volem mantenir les Diputacions. Escoltin, senyors Diputats, això no es pot dir ni en broma. Ni en broma, a l'únic partit que ho ha mantingut sempre, a l'únic partit que va posar al Molt Honorable Sr. President de la Generalitat, com a condició *sine qua non* per donar-li el seu vot per a la investidura, la desaparició de les Diputacions. I si a través d'aquesta llei que ara sortirà resulta que canviant-hi el nom no ens ho

creiem o veiem que no desapareixen, n'haurem de parlar. I a més, d'interessos nostres, ja en parlarem més endavant, en el sistema d'eleccions. Però pel que fa a interessos nostres en les Diputacions, senyores i senyors Diputats, a nosaltres no ens hi va res, no hi tenim ningú. Són el Grup Socialista i el Grup Convergent que es reparteixen les Diputacions que ja tenen; nosaltres no tenim res a repartir-nos. Per tant, ben tranquils per aquesta banda. En definitiva, jo no crec que la nostra reserva de vot particular a l'article cinquè tingui, fonamentalment, qüestions molt diferents a l'article cinquè del Dictamen, i, en tot cas, aquest cinquè és inclòs en la filosofia global de la llei i, més endavant, hi anirem puntualitzant coses molt més importants. Per tant, senyor President, el retirem.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Havent-se retirat el vot particular, podem passar, doncs, a la votació del text del Dictamen pel que fa referència l'article cinquè. Suposo que havent-se retirat el vot particular, no hi ha cap inconvenient que el Dictamen sigui votat íntegrament en els seus tres punts. Per tant, votem l'article cinquè.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

L'article cinquè del Dictamen ha quedat aprovat per 97 vots a favor, 15 en contra i cap abstenció.

Passem ara a l'article sisè. A l'article sisè no hi ha cap esmena ni vot particular mantingut. Per tant, pot votar-se directament el text del Dictamen.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

L'article sisè ha estat aprovat, amb el text del Dictamen, per 103 vots a favor, cap en contra i 15 abstencions.

Abans de passar a l'article setè hi ha un vot particular d'addició d'un nou article sostingut pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana.

El Sr. VIÑALS: Senyor President, retirem aquest nou article.

El Sr. PRESIDENT: El vot particular ha quedat retirat i, per tant, podem passar directament a l'article setè. A l'article setè hi ha dues esmenes, millor dit, hi ha un vot particular i una esmena. Un vot particular d'Esquerra Republicana als punts 2 i 3; és a dir, un punt 2, una modificació del punt 2 i la addició d'un nou punt número 3. I, en fi, hi ha una esmena del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, l'esmena número 9, que consistia en un canvi de nom que encara té sentit perquè no hi ha hagut qualificació sobre els Consells.

(El senyor Ribó s'aixeca per parlar.)

El Sr. RIBÓ: La retirem.

El Sr. PRESIDENT: La retiren. Bé, aleshores queda només pendent el vot particular d'Esquerra Republicana. Per a defensar-lo, té la paraula el Diputat senyor Viñals.

El Sr. VIÑALS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el nostre vot particular es compon de dos punts, com vostès veuen en el *Butlletí*, el 2 i el 3. Senyor President, retirem el 3. Per tant, queda vigent el punt 2. De l'article setè del Dictamen, els senyors Diputats que

en recordin el text original sabran que el seu punt primer era el mateix text base utilitzat. En el punt segon, al qual mantenim el vot particular de modificació, també els senyors Diputats veuran que el text és el mateix i que només es canvia el nom de l'ens que es vol crear: en el text del Dictamen es diu «Consells Territorials» i en el text base, en el text del vot particular, es modificaria per «Comissions Gestores Intercomarcals.»

Senyors Diputats, no és pas aquest un tema en què canviar un nom sigui un nom; és una idea, és una filosofia i té implicacions polítiques molt greus. Jo crec que per a copsar millor el sentit hauríem de fer una mica la cronologia dels noms, que és la cronologia de les actituds i és la cronologia dels pactes. Això va començar dient-se «Comissions Gestores Intercomarcals». Dues idees: «Gestores», perquè gestionaven, gestionaven, i tenien unes missions certament consultives. Tota la mentalitat de la proposició de llei que amb esmena a la totalitat va guanyar Esquerra Republicana, era amb la mentalitat d'enfortir l'Executiu i, per tant, sense deixar, com veurem més endavant, desamparada la nostra estructura comarcal que, es vulgui o no es vulgui, existeix —sembla que hi ha algú que no ho vol. Havia d'haver-hi un ens que tingués una certa representació, que vingués d'uns orígens democràtics i que, a més a més, complís aquestes funcions i, això sí, sobretot, que no fossin les Diputacions, que fossin una altra cosa absolutament diferent. En Comissió se'n va dir després «Consells Intercomarcals». Bé, de «Comissions Gestores» a «Consells» potser hi podia haver un esglaió —la Comissió Gestora té una filosofia, un Consell té una altra patxoca—, tampoc no puc dir que nosaltres hauríem tingut cap mena d'inconvenient de canviar-ho per «Consells Intercomarcals» i, en definitiva, fins i tot podria dir que hauria estat una millora del Projecte; i per a això hi ha les Comissions i hi ha les esmenes, per a millorar els projectes. Però de «Consells Intercomarcals» s'ha passat a un altre esglaió cap avall i se'n diuen «Consells Territorials»; o sigui, és la sensació vergonyosa que és millor no parlar de les comarques: «diguem-ne Territorials». Jo, arribat a aquest punt, ja em pregunto perquè no en diem «Consells Provincials», perquè, per a una economia de Govern, dels rètols que hi ha a les portes de les Diputacions només n'haurien de canviar da meitat. Trauríem «Diputació», quedaria «Provincial» i posaríem «Consells». Per tant, crec que el tema del nom és un tema políticament important. I avanço que som en un punt de la llei —gairebé al mig— i que ara comença la pujada amunt, que cada vegada —políticament— l'anirà definint i l'anirà complicant més a partir d'aquest moment.

He fet la cronologia de com va anar aquest tema i el Grup del Govern va sostenir «Comissions Gestores Intercomarcals», perquè no ho va esmenar fins fa gairebé un mes; per tant, ho va sostenir —va haver-hi naturalment les vacances parlamentàries tot el mes d'agost— durant mesos, i després va acceptar «Consells Intercomarcals». Aquests «Consells Territorials» encara són per batejar perquè van néixer fa una setmana i mitja, quan hi va haver aquella famosa suspensió d'una setmana; llavors, llavors, aquí va cristallitzar alguna cosa. I llavors van néixer aquests Consells Territorials.

En Comissió —que és on les coses s'han de fer, i s'han de fer ben fetes— es va votar durant sis vegades consecutives «Consells Territorials» i no aquí, on ara surt per primera vegada, sinó molt més endavant, molt més endavant, quan erem ja, pràcticament, a l'últim article del Dictamen; a l'article 15 és quan es va decidir canviar aquest nom. Hi va haver els pros i els contres dintre la Comissió —no vull entrar, i no ho faré mai de la vida davant del Ple, en litigis dintre de les Comissions—, ara, com que ja s'havia votat «Consells Territorials» i que... Senyors Diputats, a veure qui de vostès em demostra que en aquesta llei, i encara que quedés igual, encara que quedés igual que en el Dictamen, no s'hi podia haver mantingut; per què? Es podia haver mantingut, i ja s'havia votat set o vuit vegades. Haver-ho canviat quan estàvem en l'article 15 vol dir que aquí hi havia quelcom que feia por, quelcom que preocupava: «què ens diran —eh— què ens diran si en diem Intercomarcals?» I ho vam canviar en aquell moment. I, com vam poder canviar tota una idea, tot un treball que havia durat dies i hores, com ho vam poder canviar? Doncs molt senzill: diuen que això és una esmena tècnica. Ah, i com que és una esmena tècnica, ens carreguem «Intercomarcals» i hi posem «Territorials». I per això, francament, el nostre Grup en el seu moment va presentar la seva protesta, per la forma i el fons. Per tant, nosaltres mantenim la filosofia de «Intercomarcal» i la mantenim conseqüents amb el que mantindrem després del nostre esperit comarcalista, perquè aquí se'n parla molt d'antiprovincialisme i de comarcalisme, però no n'hi ha prou de parlar-ne, que es vegi! I com que nosaltres ho mantindrem i, atès que el Reglament del Parlament no ens permet cap elasticitat per ara tornar a presentar aquí que sigui «Consells Intercomarcals», no tenim més remei que, senyors Diputats —és clar, per això s'és Diputat, cal definir-se—, posar a votació «Comissions Gestores Intercomarcals». Per tant, mantenim aquest vot particular per tal de canviar, per modificació, «Consells Territorials», per «Comissions Gestores Intercomarcals».

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Algun Grup parlamentari desitja parlar en contra? (*Pausa.*) En nom del Grup de Convergència i Unió té la paraula el senyor Camps.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, jo, evidentment, no parlaré del debat en Comissió, i no en parlaré de veritat, no solament ho anuncio i després faré el comentari; ni comentaré l'actuació de les Comissions ni de la Mesa i els seus Presidents, que per a mi tenen una absoluta prioritat i una absoluta autonomia en les seves decisions.

I, en canvi, m'agradaria parlar de dos temes. Dos temes que recull l'esmena d'Esquerra Republicana, una esmena lingüística o sintàctica, però sintàctica de paràfrasi, i parlar d'un tema que no ha parlat i que sé que té un punt polític fonamental. Cal recordar a la Cambra que estem parlant de l'elaboració del Pla d'Obres i Serveis, perquè encara no n'havíem parlat, malgrat que l'esmena era per a aquest tema. Hem de recordar que aquesta llei —i s'ha explicat a bastament en defensar anteriors esmenes— respon a un objectiu: la Transferència Urgent i Plena de les Diputacions a la Generalitat. No és

gens ni mica, no ho pretén, una llei que faci la comarcalització de Catalunya, una llei que desenvolupi l'article cinquè de Catalunya: que es podia haver iniciat aquest procés, que hauria estat bo?; nosaltres pensem que no, que no era aquest el moment, que era un moment precipitat per a iniciar aquest debat, que era un tema per a un debat aprofundit. Però, evidentment, el que no es pot dir en una llei que no vol, que no pretén, perquè no és l'objectiu, la divisió comarcal de Catalunya, la institucionalització i regulació del que preveu l'article cinquè de l'Estatut, el que no es pot dir és «Consells Intercomarcals» quan, realment, no estem encara definint aquest tema i no volem respondre a unes falses expectatives. No perquè no siguin en l'ànim de cada un dels Grups parlamentaris —i jo no poso en qüestió l'ànim comarcalista ni estic disposat perquè «hic et nunc» no és l'objectiu. El que és evident és que parlar de «Consells Intercomarcals» és evidentment un error, perquè no és aquest l'objectiu de la llei; però és que més error és encara parlar de «Comissions Gestores Intercomarcals», pel fet que no únicament introduïen un element confusionari respecte a la comarcalització, no volguda en aquest moment i en aquesta llei, sinó una qüestió molt més greu: és que les «Comissions Gestores Intercomarcals» —i ja s'ha explicat en aquesta Cambra, i ja s'ha dit— mantenia les Diputacions i mantenia una complexitat organitzativa en la institució catalana molt important. Mantenia les Diputacions, les Comissions Gestores, els Delegats del Govern, els Serveis Territorials de la Generalitat, l'Administració perifèrica de l'Estat. Era una autèntica —permetin-me l'expressió—, una autèntica empanada administrativa la que anàvem a muntar a Catalunya. Però, en canvi, per això la Comissió al temps degut va adonar-se del desastre que va cometre i va substituir el nom per «Consells Territorials». «Consells provisionals», també podríem haver dit, el nom no fa la cosa, però sí que el nom fa la cosa quan desperta falses expectatives, quan la referència a la comarcalització es fa en una llei no adequada desperta falses expectatives, quan la referència a la comarcalització es fa en una llei no adequada.

Però hi ha un aspecte que s'ha oblidat en l'esmena, de què no s'ha parlat, i aquest sí que és un punt polític important. Es diu en el text de la Comissió que nosaltres defensem que, no únicament correspon al Consell Executiu l'elaboració del pla corresponent al Pla d'Obres i Serveis, sinó també l'aprovació i l'execució. Tant l'aprovació com l'execució són actes de govern que corresponen al Consell Executiu, i aquí sí que hi ha una diferència fonamental, no tan sols de perífrasi o de nom amb l'esmena d'Esquerra Republicana.

Per totes aquestes raons, i per no cansar més l'atenció de la Cambra, demanem que es voti el text del Dictamen.

Moltes gràcies, senyor President. Moltes gràcies, senyors i senyores Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Bé, no havent-hi altres esmenes mantingudes a l'article setè, podem passar a la votació.

El Sr. VICENS: Senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Sí.

El Sr. VICENS: El nostre Grup demana que es votin separadament cada un dels punts.

El Sr. PRESIDENT: Bé, aleshores anem a votar pri-

merament el punt 1 de l'article setè, sobre el qual no hi ha esmena.

Votem, doncs, el text del Dictamen.

Els Diputats que hi estiguin d'acord que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

El punt primer de l'article setè, segons el text del Dictamen, ha estat aprovat per 107 vots a favor, cap en contra i 15 abstencions.

Passem a votar el vot particular d'Esquerra Republicana al punt segon.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

El vot particular ha estat rebutjat per 11 vots a favor, 96 en contra i 15 abstencions.

Passem ara a votar el text del Dictamen, el punt segon de l'article setè.

Els senyors Diputats que hi estiguin a favor?

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

El Dictamen ha estat aprovat per 72 vots a favor, 15 en contra i 35 abstencions.

Passem ara a l'article vuitè. A l'article vuitè hi ha, primerament, un vot particular d'Esquerra Republicana, que substitueix el text del Dictamen i hi introdueix un tercer punt. Hi ha també una esmena del Grup Centrista que modifica i en part suprimeix el text del Dictamen, que és l'esmena número 11. I queda el dubte si l'esmena número 12, del Grup Centrista, ha de considerar-se com a esmena a l'article vuitè o a l'article novè.

El Sr. CAPDEVILA: És una esmena d'addició a l'article novè.

El Sr. PRESIDENT: A l'article novè, bé. Tenim, doncs, les dues esmenes: el vot particular i l'esmena número 11, del Grup Centrista.

Per a defensar el vot particular d'Esquerra Republicana, té la paraula el Diputat senyor Viñals.

El Sr. VIÑALS: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, estem ja a l'article vuitè del Dictamen i en aquest article nosaltres presentem un vot particular que, en definitiva, és la reserva íntegra del que havia estat article novè del text original de la proposició.

Senyor President, el punt primer de l'article vuitè és un text que al seu moment venia d'un text original a l'article tercer de la proposició, i, per tant, entenem que el nostre vot particular fa únicament i exclusivament referència al punt segon de l'article vuitè del dictamen. I així es va votar i es va fer constar en Comissió. Per cert, que jo no he volgut entrar a parlar de res de Comissions. Jo simplement he cregut abans que els senyors Diputats —i no poso en tela de judici com funcionen els Grups, molt me'n guardaré— potser no podien estar assabentats de com havia anat la cronologia dels fets i que era important saber què s'havia votat, què no s'havia votat, i, per tant, no era un tema de si la Comissió ha fet o no ha fet; era una cronologia del que havia succeït en una història d'un nom que comportava paral·lelament la història d'un projecte de llei o d'un dictamen, en aquest cas.

D'altra banda, en aquest article vuitè, punt dos, també es parla dels Consells Territorials, i això em dona peu a replicar al que se'ns ha dit, quant a la nostra defensa dels Intercomarcals, dient que era crear falses expectatives comarcalistes. Senyors Diputats, vostès em perdonaran, però les comarques són les comarques, les intercomarques, que jo sàpiga, encara no existeixen. Nosaltres no hem defensat mai Consells Comarcals i no hem aixecat expectatives en cap comarca.

El Grup del PSU, amb raons que jo respecto i molt fonamentades, molt fonamentades, ho va fer, i ho va fer amb la bona intenció d'avançar-se una mica al que haurà de ser una llei que haurem de fer aquí i on cada comarca tindrà la seva representació. Però quan nosaltres diem Intercomarcals, és la filosofia que en aquestes províncies sintètiques que encara ara tenim hi ha una colla de comarques i aquesta colla de comarques alguna cosa han de poder arribar a dir. I jo dic que no poden dir res ara dintre dels esquemes de l'Administració, i ja en parlarem més endavant. Però «intercomarcal» no té res a veure amb el fet que sigui específicament aixecar expectatives i amb ja pre-muntar el que serà ja la comarca definitiva. Era matar d'una vegada el provincial i el territorial paraules molt estimades pels centralistes.

I parlant de centralistes, hem d'entrar ja en la defensa estricta del concepte que expressa el nostre vot particular. En el nostre vot particular, senyores i senyors Diputats, vostès veuran que deixem la literatura i veiem les essències. Nosaltres parlem del delegat de la Generalitat. I per una cosa encertada o no encertada —i això ho acceptem, que de vegades podem no estar encertats, ho acceptem—, nosaltres dèiem delegat de la Generalitat en l'àmbit de les actuals províncies, i aquí s'esmenten les ciutats de Girona, Lleida i Tarragona, i no Barcelona. Vull aclarir que això no era pas una qüestió de fons, una esmena dient «no, hi ha d'haver un delegat a la província de Barcelona». La podíem perfectament assumir, hauríem fet, simplement, la matisació següent: «per què no Barcelona?» Senyors Diputats, nosaltres sempre hem tingut una gran esperança en la nova Generalitat, hem tingut l'esperança que seria capaç de crear una nova Administració, no nova perquè s'estreni, sinó diferent, moderna, àgil, concentrada, amb pocs organismes; això ho hem dit en altres lleis, ho hem dit diverses vegades. Volíem —encara és aviat per a jutjar, i amb això donem un marge de confiança a l'Executiu— quelcom de diferent, i en aquest sentit dèiem «delegat de Barcelona a la província de Barcelona, per què? Ja hi ha la Generalitat». Què és? Un càrrec menys, tres cotxes menys, cinc secretaris menys. És una economia de filosofia d'una manera de governar, simplement això.

Ara bé, un delegat havent-hi Consells reals Intercomarcals a cada una de les que encara la Constitució —que nosaltres no vam votar, la van votar uns altres senyors d'aquí, la van fer uns altres senyors d'aquí, nosaltres no la vam votar, eh?; d'això, senyor Diputat, si un cas, en podem parlar «in extenso»..., doncs, d'aquestes províncies que malauradament existeixen i que estan reflectides en la Constitució, cosa que és lògica, però que a la Constitució encara hi havia una petita porta oberta —però a l'Estatut, també hi són—..., doncs, el que volíem

és que la Generalitat es descentralitzés, en el sentit —com va dir el senyor President de la Generalitat— que el senyor Alcalde de Figueres no hagués de baixar a Barcelona. (*Remor de veus.*) No, em perdonaran, però m'ho vaig llegir ahir, també va parlar del de Figueres i després va dir més alcaldes, i, en tot cas, ho retraurem perquè ho tinc allà.

En definitiva, doncs, es tractava que la Generalitat tingués la seva presència, senyors Diputats, en cada un dels llocs de la nostra nació, i sobretot per un motiu: la Generalitat actual sabem que té poques competències; els traspassos de l'Estat —n'hi ha que estan aprovats, n'hi ha que estan en camí— costen de venir, ho sabem. La Generalitat té molt poca cosa, ho vam veure amb els pressupostos; té molt poca cosa aquest any. I, la Generalitat, calia enfortir-la. I per això nosaltres, el nostre Grup, encara que només fos per a un any, per a un any i mig, mentre vingués el paquet de traspassos de l'Estat, la primera cosa que li volíem donar era tot el que tenen les Diputacions, i, a més a més, l'autoritat, perquè a nosaltres ens han arribat també notícies que l'autoritat semblava que no hi era del tot, i això ho hem llegit a la premsa, senyores i senyors Diputats, i ho hem llegit pel que fa a les Diputacions, i ho hem llegit pel que fa a la Diputació de Barcelona i a la Generalitat, que està a la seu de la Diputació de Barcelona, i coneixem el que hi passava. Si ara ja ho han adobat, molt millor, però això succeïa. I nosaltres volíem que en cada una de les províncies on no era clar el que feien les Diputacions, algunes de Convergència, o en què els senyors alcaldes se n'anaven primer a veure el Governador Civil, quan el Governador Civil ja no tenia aquelles competències, ja eren de la Generalitat, hi hagués algú que donés la sensació, senyores i senyors Diputats, que nosaltres tenim un Govern. I aquest senyor és el delegat de la Generalitat. I algú es va atrevir a dir-me, en Comissió que nosaltres estàvem pensant en l'any 32, quan la Generalitat tenia els comissaris. Què és un nom ja passat certament de moda, però que és exactament la mateixa figura.

En definitiva, senyores i senyors Diputats, crec que he deixat molt clar quina és la nostra intencionalitat real. Vostès amb el seu vot decidiran. Aquest ja és un punt —he dit moltes vegades que anem caminant— cada vegada més punyent, i si vostès no accepten el nostre vot particular i voten el punt 2 de l'article vuitè, vostès s'adonaran de què és el que voten. Voten que per la coordinació dels serveis territorials, el Consell Executiu podrà nomenar delegats per a l'àmbit territorial de tots i cadascun dels Consells Intercomarcals. I la lletra escrita s'ha d'agafar com a lletra escrita. I aquí diu «podrà nomenar». Quina classe de dictador, de nou dictador és el Consell Executiu que podrà si vol i si no vol no podrà? Com és això? La llei ha de dir: o el nomeno o no el nomeno; existeix la figura o no existeix la figura. I haig de dir-los encara una altra cosa. Perquè els paral·lelismes són molt graciosos. I és que en el nostre text es deia «Delegat de la Generalitat» en majúscula; que no passés com allò del Governador general de la Constitució, que deia «delegat del Govern» en minúscula, i després se li deia el que volgués. No. Deia «Delegat de la Generalitat» amb majúscula. Per tant, havia de ser això i res més i clarament

nomenat. Ara, què hi haurà, què no hi haurà? Dependrà del que vulgui fer el Consell Executiu. Pot ser que allà on té la Diputació, que és, per exemple, a la província de Tarragona i a la província de Girona, no li calgui nomenar un delegat, i en canvi el nomeni a Lleida, que ho té més complicat. I és llàstima, perquè el delegat, tal com el veïem nosaltres, una de les coses que podia controlar molt bé era aquest problema del clientelisme polític que han demostrat algunes Diputacions envers alguns Ajuntaments i que, en definitiva, no veig que no succeeixi, ja que les mateixes persones amb diversos noms continuaran fent el mateix.

Gràcies, senyores i senyors Diputats. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El torn en contra al vot particular? (*Pausa.*) El senyor Bigatà.

El Sr. BIGATÀ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, estem ja a l'article vuitè i el Portaveu del Grup d'Esquerra Republicana diu «parlem-ne», «ja en parlarem». Li demanariem que en parlem. Perquè, en tot cas, fins aquest moment, o nosaltres no ho hem entès, o no s'ha sabut explicar, però no hem vist fins aquest moment cap raonament polític i jurídic en relació amb el manteniment dels vots particulars i sí que hem vist una mena de cerimònia de confusió, en el sentit que cada cop que es parlava d'un vot particular determinat resulta que parlàvem d'altres coses. Jo voldria dir que fa un moment, en el vot particular anterior, parlava del Pla d'Obres i Serveis, i ni n'ha fet esment. Nosaltres el que demanariem al Portaveu del Grup d'Esquerra Republicana és que en parlés, perquè nosaltres sí que n'estem parlant, nosaltres estem donant arguments polítics i jurídics en relació amb un tema cabdal que en aquest moment s'està discutint en aquest Parlament.

I jo sí que, en nom del meu Grup parlamentari, parlaré del vot particular mantingut. Perquè n'hem de parlar, perquè som aquí precisament per parlar del text del dictamen que avui està a votació i de les reserves d'esmenes i els vots particulars presentats. I un altre cop hem de parlar d'aquesta diferent filosofia, perquè si les senyores i senyors Diputats examinen, en tot el seu contingut, el vot particular de modificació a l'article vuitè del Grup d'Esquerra Republicana, hi podran veure realment una gran confusió administrativa. Confusió administrativa que comportaria, ja s'ha dit abans en aquesta Cambra, que a Catalunya, si s'aproves aquest vot particular, tindriem Comissions Gestores Intercomarcals, amb tota la seva burocràcia; tindriem l'administració perifèrica de l'Estat, aquesta està continguda a l'Estatut; tindriem delegats, i aquí sí que vull fer esment d'un fet important, delegats, nomenats pel President de la Generalitat, dels serveis transferits de les Diputacions a la Generalitat, només dels serveis transferits de les Diputacions a la Generalitat; tindriem Diputacions, perquè en tota la filosofia de tot el que ha defensat el Grup d'Esquerra Republicana no es preveu la desaparició, la substitució de les Diputacions; tindriem Diputacions residuals, tal com vulguin les senyores i senyors Diputats, però Diputacions amb el seu President, amb la seva comissió de govern, amb els seus senyors diputats i l'estructura administrativa i burocràtica corresponent; tindriem també els departaments, els serveis territorials, la coordinació dels serveis territo-

rials de la pròpia Generalitat de Catalunya. Això fóra una gran confusió, això sí que faria que Catalunya realment fos ingovernable. Si de cas, nosaltres, i d'aquí ve el vot en contra d'aquest vot particular mantingut pel Grup d'Esquerra Republicana, creiem que l'article vuitè del text del Dictamen, partint de la base d'un principi que ha de ser important —ja hi haurà temps a parlar-ne en d'altres projectes de llei o proposicions de llei—, que és el principi de la unitat administrativa, de la unitat de gestió de Catalunya.

Nosaltres preveiem, per l'article vuitè, que l'exercici per la Generalitat dels serveis transferits en virtut d'aquesta llei, els serveis transferits de les Diputacions a la Generalitat —que aquest és el sentit d'aquesta llei i no un altre—, no suposaran en cap cas una concentració territorial de la gestió d'aquests serveis, la qual s'haurà de fer en forma desconcentrada a través dels serveis territorials dels departaments respectius. Nosaltres diem i defensem que aquests serveis transferits de les Diputacions a la Generalitat s'incloguin en els mateixos serveis territorials de la Generalitat i en forma desconcentrada. Perquè, i aquí també ja s'ha dit, el que interessa en aquest moment, fins que fem la nova llei d'organització territorial —i també voldria dir que ho diu l'exposició de motius— és que nosaltres, fent desaparèixer les Diputacions, hem de prendre les disposicions necessàries perquè això no disminueixi la participació dels ens locals en les decisions administratives de la Generalitat. I fem una previsió, una previsió que en tot cas el Consell Executiu de la Generalitat, que és el qui té el govern i la gestió i governa a Catalunya, pot fer, i per això diem que podrà nomenar un delegat per a l'àmbit territorial dels respectius Consells Territorials. I aquí sí que voldria fer una puntualització, perquè és important, al Diputat senyor Vinyals, com a Portaveu del Grup d'Esquerra Republicana, que diem: a tots i a cadascun dels Consells Territorials. Aquí no hi pot haver ni discriminació ni cap mena de clientelismes ni cap mena de marginació en relació amb el fet que es pugui o no es pugui nomenar; en tot cas el que sí que diem clarament és: en tots i cadascun dels Consells Territorials. Per tant, per tots aquests arguments, nosaltres defensem el text del Dictamen. Text que va conduir a aquell principi, aquell principi que ja hem enunciat de la unitat administrativa, de la d'administració a Catalunya, i en contra del manteniment d'un vot particular de modificació que porta la confusió administrativa a Catalunya i va en contra del sentit d'economicitat, va en contra del sentit de la racionalitat administrativa que necessita Catalunya per a governar-se.

I, per acabar, només voldriem dir i manifestar, un cop més, que nosaltres estem aquí fent avui un gran debat polític, un debat polític important, i en tot cas demanariem al Portaveu del Grup d'Esquerra Republicana que baixés realment a defensar, amb criteris jurídics i polítics, el que avui estem fent aquí, i no fent unes explicacions moltes d'elles de tipus gramatical, de ratlla més amunt, ratlla més avall, d'altres en el sentit de si 115 si 114. En definitiva, aquest no és el tema. El tema important avui és aquest pas que estem fent per a la institucionalització de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President. Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

(*El senyor Viñals s'aixeca per parlar.*)

El Sr. VIÑALS: Senyor President, per al·lusions...

El Sr. PRESIDENT: No crec que hi hagi al·lusions despectives.

El Sr. VIÑALS: Despectives, no, senyor President, polítiques.

El Sr. PRESIDENT: Les al·lusions polítiques, el senyor Diputat tindrà ocasió de contestar-les en altres moments.

El Sr. VIÑALS: Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Passem ara a l'altra esmena, la número 11, sostinguda pel Grup parlamentari de Centristes. El senyor Besa té la paraula per a defensar-la.

El Sr. BESA: Senyor President, senyors Diputats, el nostre Grup parlamentari es vol oposar a la totalitat de la tramitació d'aquesta proposició de llei perquè la considera que ha estat afectada per greus vicis d'inconstitucionalitat, de centralisme, d'incongruència i d'inoportunitat. (*Remor de veus.*) Altres companys del meu Grup han parlat ja de la inconstitucionalitat i suposo que en tornaran a parlar. Però en haver-me assignat a mi la defensa d'aquesta esmena, la número 11, a l'article vuitè d'aquesta proposició de llei, és un bon moment per a parlar del centralisme.

Aquesta és una llei centralista, extraordinàriament centralista, marcadament anticomarcalista. L'article 8 de la llei diu: «L'exercici per la Generalitat dels serveis transferits en virtut d'aquesta llei no suposarà en cap cas una concentració territorial de la gestió d'aquests serveis, la qual s'haurà de fer en forma desconcentrada a través dels serveis territorials dels departaments respectius. Però en la coordinació dels serveis territorials, el Consell Executiu podrà nomenar delegats per a l'àmbit territorial de tots i cadascun dels Consells Territorials.» Nosaltres, conscients, efectivament, de la gravetat que suposava i de les tremendes conseqüències que comporta en la seva aplicació total aquesta llei, hem presentat dues esmenes que, si són assumides pel Ple d'aquesta Cambra, poden comportar efectivament quasi la inviable pràctica del projecte de desaparició urgent i plena de les Diputacions. Perquè, nosaltres, en definitiva, proposem a l'esmena nostra, la número 11, que els presidents dels consells supracomarcalis o territorials, com se'ls vulgui dir, respectius ostentaran en el seu àmbit les delegacions de la Generalitat. Com a tals delegats de la Generalitat, actuaran en cada matèria en coordinació amb els departaments de la Generalitat corresponents.

Els Consells Intercomarcalis o Territorials que es volen crear manquen de les més mínimes competències. Són totalment regressius respecte a les atribucions que avui dia tenen les Corporacions locals. N'hi ha prou de repassar el contingut de l'article desè d'aquesta llei, i veurem que aquests Consells tenen facultat per a preparar inventaris, proposar als organismes competents actuacions d'interès local, evacuar consultes, elaborar estudis, i res més. No tenen ingressos propis, no tenen fiscalitat pròpia, manquen de la facultat de recaptar taxes, no tenen pressupostos. Es diu que tenen avantprojectes de pressupostos, i si tenim present, senyors Parlamentaris, que és

a aquest Parlament, precisament, a qui correspon d'aprovar el pressupost de la Generalitat, llavors hem de dir que aquest avantprojecte, que és un projecte que després serà aprovat per aquest Parlament, no deixa de ser sinó una caricatura, un esbós de pressupost. Algú del nostre Grup el qualificava, l'altre dia, de recontracte d'avantprojecte de pressupost. No tenen capacitat per a resoldre un sol expedient administratiu; no tenen, en definitiva, un «duro». I aquestes són les competències que nosaltres volem guardar per a aquests tres Consells intercomarcalis, o territorials, com se'ls vulga anomenar. El seu paper podria estar perfectament assumit, perfectament assumit per una Federació de veïns o per una Federació de municipis, que també tenen el dret a adreçar-se a l'Administració i a demanar coses, a demanar solucions, fins i tot a presentar avantprojectes. Aquesta no és realment la solució que convenia per a la potenciació comarcalista de Catalunya, de la qual tots van fer tanta propaganda a l'hora de les eleccions.

Lògicament, el normal fóra fer tot el contrari. Fóra potenciar les Diputacions perquè servissin de substrat, de substrat material i administratiu, i de suport administratiu, de la Generalitat. I mentrestant, cal esperar el desenvolupament de les lleis que realment són necessàries, bàsiques i elementals per a aquesta feina. Penso en la Llei Marc d'Administració local, penso en la Llei de Règim jurídic, de l'Administració de Catalunya; penso, en definitiva, en la Llei d'Ordenació del Territori, en la Llei de Règim local pròpiament dita, de Catalunya. Fóra considerar molt més lògic que els presidents de les Diputacions o dels Consells territorials fossin els autèntics delegats de la Generalitat. I fóra molt interessant —i en això crec que no hi hauria cap inconvenient—, que la Generalitat assumís aquests moments les facultats i les competències que la Direcció General d'Administració local té en matèria pressupostària sobre els ens municipals i provincials, i que fos la Generalitat la que aprovés els pressupostos de les Diputacions, i que fos realment la Generalitat la que assumís les competències que avui dia corresponen encara al Ministeri d'Administració territorial, pel que fa a la qüestió d'aprovació de pressupostos i de formalització d'una Hisenda pròpia, en matèria, per exemple, de pressupostos extraordinaris o de crèdits extraordinaris.

Aquesta fóra la fórmula normal de potenciar, de potenciar la Generalitat i de potenciar, alhora, les Diputacions sense necessitat de crear organismes inútils, organismes inútils per a una Administració que ara està resultant, potser, massa cara. Però no; s'ha preferit primer destruir. S'han destruït primer les Diputacions, o les Cambres Agràries, abans que construir, quan el que era lògic i més important, possiblement, hauria estat potenciar el que hi havia, i després millorar-ho, tot sota, naturalment, la cautela i la tutela, i la inspecció i la vigilància, i la coordinació, que li correspon, estatutàriament i constitucional, a la Presidència de la Generalitat.

Perquè, quina era la situació, fins ara? La situació, fins ara, era que els Ministeris, els Ministeris de l'Administració central de l'Estat anaven nomenant els seus delegats corresponents a les províncies corresponents. I aquests delegats prenen la seva resolució, feien les seves

resolucions, i contra les quals hi cabia després el recurs d'alçada davant de Madrid, i després encara entràvem en la cèl·lula intrincadíssima del contenciós administratiu. Era —i llavors ens en queixàvem amb tota la raó— centralisme. Ara, les facultats que es vol assignar a aquests delegats de la Generalitat tindran també aquestes facultats que els corresponien abans de les competències transferides per l'Estat, més les competències assumides de les corporacions, i llavors també contra llurs resolucions, possiblement tindran, si el tenien, el recurs d'alçada davant del palau de Sant Jaume, davant de la Generalitat de Barcelona. I ens tornarem a queixar de centralisme, i tornarem a tenir la raó. Perquè l'autonomia, perquè la descentralització no és tant de desconcentració. Un pop que tingui aquí una branca, a Figueres una altra, i una altra a Tàrraga i una altra a Tortosa continua essent un pop. I això és el que realment vol dir la desconcentració: competències pròpies dintre d'un àmbit territorial determinat i concret. Això és el que vol dir la descentralització que nosaltres pregonem i que, naturalment, ha de tenir una realitat comarcal. No volíem centralisme; ens trobarem amb uns Consells comarcals buits, absolutament, de contingut, i tornarem a haver de parlar de centralisme per partida doble.

Però, per què ha estat possible aquest projecte de llei? És que aquest projecte o proposició de llei ha estat possible perquè ha nascut en el si d'un Parlament que és en si mateix, amb independència de les declaracions de cada Partit polític, amb independència de les declaracions d'intencions electorals, centralista? I aquest Parlament ens sembla que és en si mateix centralista, perquè dóna a Barcelona 85 escons, i n'hi dóna 50 a la resta de Catalunya. I aquest no és un Parlament que hagués volgut la tradició política catalana; no és un Parlament que hagués volgut, per exemple, Valentí Almirall. I he elegit Valentí Almirall, i he elegit Valentí Almirall per no atansar-me massa a un catalanisme que podríem qualificar de dretes. He buscat Valentí Almirall. Què deia Valentí Almirall en el seu llibre *Lo catalanisme* sobre aquesta qüestió? Pot ser important que ho coneguim els senyors Diputats. «Del fet que Catalunya ha de ser un sol tot, no se'n desprèn que ha de ser un tot compacte i unificat, puix que en aquest cas no s'organitzaria de conformitat amb els principis del particularisme. Llavors, no es canviaria el sistema, i el territori català, junt amb ses habitants, no faria més que canviar d'amo, puix en comptes de dependre de Madrid, dependria de Barcelona. Catalunya formaria un sol tot, tindria personalitat política i formaria una entitat autònoma, més així com per a la unió de les demés regions de la península delegaria una part de les atribucions de la sobirania en los poders generals, així també s'encarregaria d'altres entitats inferiors, i aquestes delegacions tindrien la forma de llibertats i de drets individuals i corporatius.» Continua: «Dins de Catalunya, hi hauria d'haver una gran descentralització administrativa, podent les comarques i els municipis exercir per delegació algunes atribucions polítiques. La divisió administrativa hauria de ser ben pronunciada. Les províncies, comarques, departaments i districtes...» Parla de províncies, i això que no li agradaven les províncies, les trobava massa grans i una creació del liberalisme, però

parla de les províncies. I naturalment que s'han de retocar les províncies, ara s'han de retocar les províncies. De les províncies, comarques, departaments, districtes o el que fos, però per a l'administració del país havien de ser molt reduïdes. Les províncies actuals són massa grans. I encara: «Les comarques naturals, corregiments o vegueries, han de ser la base que per a la seva administració i règim interior adopti Catalunya.»

N'hi hauria més; podríem parlar potser dels homes de Solidaritat Catalana; podríem parlar dels homes que van fer les Bases de Manresa, on es defensava i on es veuria la representació territorial de Catalunya; podríem parlar dels projectes de Cambó; podríem fins i tot, potser, —potser, dic jo— parlar dels projectes de la Mancomunitat de Catalunya, que es va fer potenciant les Diputacions, i no és que Prat de la Riba es conformés amb les Diputacions; evidentment que no. Les utilitzava perquè tampoc veia que amb això, dintre de les estructures polítiques que en aquell moment hi havia es podia fer, i es va fer, una gran tasca de culturització catalana en aquells moments determinats. És a dir: estem fent una llei provisional. És un dels altres inconvenients.

Convé que aquest Parlament no caigui en la trampa de fer lleis provisionals, lleis d'un dia. Dediquem-nos de veritat a fer lleis. No a fer lleis provisionals que d'aquí a dos mesos haurem de tornar a crear. Hem destruït les Cambres, tornarem a fer les Cambres; hem destruït potser les Diputacions, i potser haurem de tornar a crear les Diputacions. En definitiva, més val que ens dediquem de veritat a elaborar i a estudiar un pla autènticament realista per a fer aquest país fort. Aquesta llei, en definitiva, que no hauria votat Valentí Almirall; aquesta llei que possiblement no hauria votat Prat de la Riba, i que possiblement tampoc no hauria votat Cambó, —que també volia un Parlament de doble Cambra territorial—, aquesta llei tampoc no la votaran els homes de Centristes de Catalunya-UCD. Que la votin els Grups i les persones que certa Esquerra Republicana poc o res tenen a veure amb la Història de Catalunya.

Senyor President, moltes gràcies.

(*Rialles, remor de veus i un xiulet.*)

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra?

El Sr. PRATS: Senyor President, sol·licitant per una defensa i és que jo no sé quina esmena acaba de defensar —perdoni'm, senyor President— el senyor Diputat que ha fet ús de la paraula. (*Rialles.*)

El Sr. PRESIDENT: Bé. En aquest debat i en altres debats, moltes vegades se surt del tema de discussió. És un fet que no és específic d'aquest Parlament, i sobre el qual, doncs, forçosament cal tenir una certa tolerància. Jo comprenc l'observació que ha fet el senyor Diputat, però de totes maneres, no hi ha cap dubte que des del començament del debat s'ha considerat globalment en molts aspectes, aquesta llei. Bé. Un torn en contra, algun Grup...

El Sr. PRATS: Sobre què?

El Sr. PRESIDENT: Sobre el contingut de l'esmena número 11. Té la paraula el senyor Prats.

El Sr. PRATS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, atès que el debat s'ha de produir sobre el contingut del debat, vostès em permetran que, per raons d'e-

conomia i de correcció parlamentària, els expliqui el contingut de l'esmena núm. 11, sostinguda pel Grup parlamentari de Centristes. (*Rialles en un sector de la Cambra.*) Aquesta esmena diu el següent, perquè és això amb el que penso entrar en debat. Aquesta esmena diu: «Els presidents dels Consells supracomaricals respectius ostentaran, en el seu àmbit territorial, la delegació de la Generalitat.» Vol que els presidents dels Consells supracomaricals siguin els delegats de la Generalitat de Catalunya, i, tot seguit, en el seu paràgraf segon, diu que com a tals delegats de la Generalitat actuaran, en cada matèria, en coordinació amb els Departaments de la Generalitat corresponents. Vol que s'estableixi una relació, no de direcció, o de dependència administrativa, no de jerarquia, sinó de simple coordinació entre l'administració de la Generalitat i els delegats-presidents dels Consells supracomaricals. Aquest és el debat, i els termes del debat. I per correcció, i per seriositat, del treball del Parlament sobre això, n'hem de parlar. I n'hem de parlar. Mirin vostès: diem que, efectivament, el contingut d'aquesta esmena és del tot coherent amb la filosofia neoprovincialista, que presideix aquesta, aquesta, diguem-ne, equívoca conducció del procés autonòmic pel govern d'Unió de Centre Democràtic. Jo fins i tot m'atreveiria a creure que el paràgraf primer és, realment, més que neoprovincialista, un veritable «revival» provincialista. Mirin: antigament, els governadors civils eren, alhora, presidents de les Diputacions provincials. Perquè, no ens enganyem: les Diputacions provincials varen ser creades —vostès ho saben— el 1830, però no com a ens locals, sinó com a Consells consultius dels Caps polítics de les províncies. No eren ens locals. No van ser ens locals fins al 1870, quan hi havia l'allau del federalisme que volia una transformació federal de l'Estat, i enfront d'aquesta onada federalista es va aixecar la bandera de la descentralització en les províncies, i aleshores es varen crear les Diputacions provincials. I es varen crear aquestes Diputacions tot deixant-les sempre buides de contingut i sota la dependència claríssima del governador civil, que per això era governador civil i alhora president de les Diputacions provincials. I el càrrec propi i singular de president de les Diputacions provincials es va crear després, però el governador civil mantingué durant molts anys el caràcter de president nat de la corporació.

I això potser algú de vostès no ho sap, (*assenyalant els escons del G. p. d'UCD*) però els d'aquí ho sabem quasi tots, eh? (*Rialles en un sector de la Cambra.*) Ho saben, ho saben perfectament; doncs, diguem les coses pel seu nom: aquí hi ha un «revival» amb una variant, que ara no es vol que sigui el delegat de la Generalitat qui presideixi el Consell Territorial, es vol obligar la Generalitat que accepti com a delegat seu, en el territori, el President del Consell Intercomarcal. Doncs, siguem coherents, una cosa és l'Administració que respon als interessos generals i nacionals de Catalunya i una altra cosa és el nivell de representació que correspon als interessos locals de cadascun dels diferents nivells locals de Catalunya. I, aleshores, aquesta confusió és precisament la clau per a la intel·ligència d'un neoprovincialisme, que veu que en el procés de construcció de les comunitats autònomes es poden produir disparitats de govern de partits per co-

munitats i amb el Govern central i vol sempre tenir un mecanisme de neutralització, a través de l'enfortiment de les Diputacions provincials, no només com a entitats locals, perquè això ja tindrem ocasió aquesta tarda de parlar-ne, sinó de les Diputacions provincials com a mestres i la clau monopolitzadora del conjunt de l'Administració autonòmica, fent desaparèixer el que després veurem que és la intenció fonamental d'aquesta esmena, fer desaparèixer la possibilitat d'una administració perifèrica de la Generalitat. I si es vol combatre el centralisme, el centralisme se'l combat transformant l'Estat centralista, no se'l combat parlant d'una pseudo-descentralització com ho ha estat sempre la representada per les Diputacions provincials. I si volem doctrina en podem citar, però no els cansaré amb això, només els diré que voler treure, a més a més, les potestats de direcció del Consell Executiu i la dependència jeràrquica dels delegats envers el Consell Executiu, en definitiva, és voler deixar el Consell Executiu i l'Administració central de Catalunya desamparada. Perquè, què vol dir això? Si pensem en la relació que existeix entre aquesta esmena i la forma com s'està produint el procés de transferències de serveis estatals, que només s'estan transferint serveis perifèrics, que anirien a integrar-se als serveis territorials, que després es vol obligar la Generalitat que delegui aquests serveis territorials en els Consells Supracomaricals, sense que es transfereixi pràcticament res del que és l'aparell central estricte que correspon als serveis de l'Estat, això significa deixar desamparat i descapitalitzat el que ha de ser el cap pensant, el cap directriu, el cap programador de l'Administració de Catalunya. I és per això que nosaltres pensem que aquí hi ha una filosofia neoprovincialista que, vostès em perdonaran, no té res a veure amb cap de les citacions que aquí, jo penso que una mica forçadament, s'han fet, i que sí que té molt a veure amb la citació que, com sempre, ha quedat omesa, que és la del senyor Oliart, la del senyor Martín Villa o la del senyor Sebastián Martín Retortillo, que són els qui ens varen imposar la modificació de l'Estatut de Sau i són els qui varen introduir el terme «província» a l'Estatut d'Autonomia.

Res més, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Bé, acabat... Senyor Besa? (*El senyor Besa demana per parlar però tot seguit hi renuncia.*) Acabat el debat sobre l'article vuitè, passem ara a la votació. Encara que hàgim fet el debat seguint l'ordre de numeració de les esmenes i l'ordre com estan publicades en el *Butlletí Oficial*, és evident que l'esmena que s'allunya més del text del Dictamen és l'esmena sostinguda pel Grup Centrista. Per tant, lògicament, hem de començar per votar aquesta esmena. Anem a votar, doncs, l'esmena número 11, de modificació i supressió sostinguda pel Grup parlamentari Centrista. Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

L'esmena número 11 del Grup de Centristes ha estat rebutjada per 15 vots a favor, 106 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar el vot particular sostingut pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, que, com

s'ha dit en el debat, fa referència només al punt segon del Dictamen.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

El vot particular d'Esquerra Republicana ha estat refusat per 10 vots a favor, 95 en contra i 16 abstencions.

Queda ara per votar el Dictamen. Suposo que es demanarà votar separatament el punt primer i el punt segon. Aleshores anem a votar el punt primer del Dictamen.

Els senyors Diputats que hi estiguin a favor, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

L'apartat primer de l'article vuitè del Dictamen ha estat aprovat per 106 vots a favor, cap en contra i 15 abstencions.

Passem ara a votar l'apartat segon.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text del Dictamen, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

L'apartat segon del text del Dictamen ha estat aprovat per 95 vots a favor, 15 en contra i 11 abstencions.

Senyors Diputats, atesa l'hora que és, i amb la impossibilitat també d'acabar la discussió de la proposició de llei, la sessió continuarà aquesta tarda. Se suspèn la sessió fins a les cinc de la tarda.

(És un quart i mig de tres de la tarda.)

Es reprèn la sessió a un quart i deu minuts de sis de la tarda. Presideix el Molt Honorable senyor Heribert Barrera, acompanyat de la totalitat de la Mesa. Al banc del Govern seu el Molt Honorable President de la Generalitat i els Honorables Consellers senyors Coll i Alentorn, Vidal i Gayolà, Oller, Cahner, Cullell, Laporte, Carol, i Rigol.

El Sr. PRESIDENT: Senyors Diputats, si volen ocupar els seus escons, que anem a començar.

Es reprèn la sessió. Senyores i senyors Diputats, avui és el trenta-dosè aniversari de la Declaració Universal dels Drets Humans, feta per l'Assemblea General de les Nacions Unides, el 10 de desembre de l'any 1948. És evident que la nostra Cambra ha demostrat l'interès per aquesta qüestió del respecte als drets humans en constituir-ne una Comissió, i aquesta Comissió, en fer-me remarcar que s'esqueia avui aquest aniversari, ha indicat que potser seria bo dir algunes paraules sobre la qüestió. D'acord amb la Presidenta de la Comissió, la Diputada senyora Calvet, hem considerat que la persona més adequada era, sens dubte, el doctor Antoni Puigvert en la seva qualitat de fundador, primer president i actual president d'honor de l'Associació per a les Nacions Unides a Espanya, associació que tant s'ha distingit en la defensa dels drets humans al nostre país. De manera que jo prego el doctor Puigvert que vulgui dir alguns mots sobre aquest aniversari.

El Sr. PUIGVERT: Mercès, Honorable President. Estimats companys parlamentaris, jo estic en aquest moment aquí, no per mi, sinó per culpa dels altres. L'any 62, uns amics ens vam parlar i vam coincidir que valia la pena, en aquell moment en què la situació política que hi havia a Espanya no era agradable per a la gent que pensàvem de manera diferent dels qui manaven —jo no sé si ells eren els bons, o érem nosaltres els bons, m'és igual— de crear una Associació d'Amics de les Nacions Unides que fos, amb aquest suport, una manera de trobar-nos els homes que teníem un concepte de la dignitat humana, de la llibertat dels homes i del respecte als homes i dels deures que aquestes coses comporten. No solament són drets, sinó que hi ha deures. En aquella societat, em vaig trobar jo, l'any 63, que hi havia un greu problema: que no ho acceptaven en la Federació o Confederació de les Societats d'Amics de les Nacions Unides que hi havia arreu del món, i em va tocar a mi anar a Nova York i defensar que aquella societat no era un organisme del Govern franquista. I vaig tenir fins i tot la sort de convèncer la gent, i en aquella sessió —jo recordo les angúnies que vaig passar quan em vaig veure en aquell saló tan gran i amb tanta gent— em van creure i vam ingressar a la Confederació.

Jo, avui, que fa anys que es van establir —l'any 48— a través de les Nacions Unides els drets humans —que no són sinó aquelles declaracions dels drets de l'home i del ciutadà que el 1789 va fer la Cambra de la Revolució Francesa o de la pre-Revolució francesa, i que ara s'han renovat i s'han posat al dia—, estic molt content i agraeixo molt al nostre Honorable President, i a més a la nostra companya la senyoreta Calvet, o senyora (*rialles*) —és que no sé si és senyora o senyoreta—, que va tenir la gentilesa que fos jo qui em dirigís a tots vostès per recordar aquesta data, i sobretot el que al meu entendre —això és collita meva— representen i han de representar per a tots nosaltres, no solament els drets que ens pertocuen, els drets que hem d'exigir, tots aquests drets de llibertat i sobretot de llibertat de pensar i de llibertat d'actuar en ordre polític, sinó també les moltes obligacions que hem de complir per a poder desenvolupar aquests drets.

Jo els agraeixo molt que m'hagin volgut escoltar aquests minuts. M'han dit que ho fes al més curt possible, suposo que encara, potser, ho he fet llarg, i m'excuso a tots vostès.

Mercès. (*Breus aplaudiments.*)

El Sr. PRESIDENT: Bé, continuem, doncs, el debat i la votació del Projecte de Llei sobre Transferència Total i Plena de les Diputacions a la Generalitat.

Han quedat aprovats els vuit primers articles del Dictamen, i hem d'entrar ara en el debat de l'article novè.

A l'article novè hi ha tres esmenes presentades, és a dir, una esmena d'addició —la número 12—, del Grup parlamentari Centrista, una esmena de modificació —la número 13—, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, i un vot particular de modificació, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana.

Seguint l'ordre lògic, deixarem per al final l'esmena d'addició i començarem amb l'esmena sostinguda pel Grup parlamentari del PSUC.

El Diputat senyor Borja té la paraula per a defensar-la.

El Sr. BORJA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en nom del Grup parlamentari del PSUC, defensaré l'esmena número 13 i, conjuntament amb la número 13, la número 15, que correspon a l'article 10, la número 21, que correspon a l'article 11, retiraré la número 26, que correspon a l'article 15, i defensaré també la número 28, que correspon a la Disposició Transitòria Tercera. Aquesta acumulació, la fem perquè són esmenes que totes es refeixen a la mateixa qüestió i per facilitar el treball del Parlament.

Evidentment, com vostès ja han vist, aquestes esmenes totes es refereixen a la nostra proposta de constituir Consells Comarcals. Per raons tècniques del treball parlamentari, tal com estan presentades, s'enfronten amb un article, l'article novè, que és l'article que constitueix els Consells Territorials. Voldria dir sobre això, primer, que l'objectiu principal de la llei i que recull l'article novè en el seu primer apartat, que és el d'indicar la desaparició de les Diputacions, com a conseqüència de l'aplicació d'aquesta llei, és un objectiu que ja ha estat contemplat i sancionat en el començament de la llei, en el seu article 1, que nosaltres hem votat favorablement. Per tant, la posició que tinguem sobre aquest article, que ja anuncio que serà d'abstenció, no es podria interpretar de cap manera com una abstenció, una neutralitat davant de l'objectiu de la llei, que ja hem votat. Ni tan sols com una indiferència total davant de la necessitat o davant de la proposta de constituir Consells territorials. Els Consells territorials són necessaris, per raons constitucionals, però ni per les funcions reduïdes ni per l'àmbit, que és el vell àmbit provincial, ni per la seva composició, ni per la imatge pública que tindran, difícilment se'ls podrà considerar com a instruments eficients de participació, ni tan sols de descentralització, i menys encara podran ser uns instruments importants de comarcalització o de, diríem, o de desvetllament de l'entusiasme o d'un gran suport popular. És a dir, que nosaltres veiem aquests Consells com un instrument tècnicament necessari per a aconseguir els objectius de transferència de les Diputacions a la Generalitat que vol aquesta llei, però, en canvi, també veiem que amb aquests Consells no n'hi ha prou per a dur a terme o per a iniciar una política de descentralització i de comarcalització com fins i tot s'ha indicat en diferents moments en aquesta Cambra que convenia fer-ho i convenia fer-ho aviat.

S'ha dit que no era el moment, s'ha dit que tècnicament no era possible. Nosaltres amb les nostres esmenes el que volem és demostrar que sí que és possible, si hi ha la voluntat política, iniciar la comarcalització. És clar que hi ha inconvenients, però pensem que els avantatges són superiors, i nosaltres amb les esmenes 13, 15, 21 i 28 pensem que es configura una possibilitat de comarcalització. Comarcalització que ja hem dit que veiem com una necessitat per a la Generalitat, d'una banda, i per als ajuntaments, com una aspiració de les forces polítiques, però també de les forces socials, de la població de Catalunya en general. Que nosaltres, de la mateixa manera que no compartim aquesta visió de l'Estat que avui s'ha expressat també i que, sobretot, és la visió de l'Estat que

té el partit del Govern, la UCD, de veure com l'Estat s'identifica amb l'aparell central de govern i aleshores hi ha uns poders, diríem, de segon ordre, que són les comunitats autònomes, les províncies i els municipis, tots amb les seves relacions bilaterals amb l'Estat, que nosaltres concebem l'Estat com a Estat de les autonomies i en el qual les comunitats autònomes tenen la competència exclusiva d'organització del territori i, per tant, tenen la competència exclusiva d'organització de les províncies, si les volen, de les comarques, que a Catalunya és un imperatiu estatutari, i dels municipis. Tampoc no acceptariem de bon grat una comunitat autònoma entesa com el poder de les institucions centrals de govern —la Generalitat, el Parlament i el Consell Executiu— i aleshores un poder de nivell subaltern, els municipis, potser demà hi haurà les comarques, sinó que veiem la Generalitat com un fet autonòmic que existeix a diferents nivells, que existeix al nivell central de les institucions de govern, del Parlament i del Consell Executiu, però que també ha d'existir al nivell local, al nivell municipal i comarcal. I difícilment hi haurà poders locals forts si només hi ha els municipis. Difícilment hi haurà poders locals forts i representatius si no hi ha les comarques. Ara tenim una oportunitat, tenim una possibilitat, en tot cas. La Generalitat ha d'organitzar la seva Administració pública. Assumeix competències, rep serveis, recursos, funcionaris de les Diputacions. I fa una llei provisional —i ens agradaria equivocar-nos— que pensem que té uns efectes que duraran dos, tres, potser més anys.

Això, com es farà? És a dir, ¿per la via estrictament centralitzadora, és a dir, de reforçar la Generalitat, els seus serveis territorials, els seus delegats? ¿Per la via, ja que la demanda descentralitzadora existeix i s'expressarà cada vegada amb més força aleshores, de reforçar aquests Consells territorials, que tots coincidim que, per la seva composició o que pel seu àmbit, no convé consolidar? Si no fem ara alguna proposta comarcalitzadora, jo penso que ens la trobarem, que la societat la generarà, i ens trobarem amb més problemes d'aquí a poc temps.

I és possible fer aquesta proposta comarcalitzadora. Hi ha funcions. Les funcions que ja s'han atribuït als Consells territorials són funcions fàcilment comarcalitzables. Com és comarcalitzable, per la seva mateixa naturalesa, la coordinació municipal, la cooperació entre els Ajuntaments, l'associacionisme de què abans s'ha parlat. Com es pot delegar, es pot transferir, la gestió de competències que ha assumit la Generalitat directament o per la via precisament d'aquesta llei, assumint les competències i els serveis de les Diputacions. Perquè, d'altra banda, la Generalitat necessita un interlocutor que no poden ser els nou-cents trenta-cinc municipis de Catalunya. I constantment aquesta necessitat es demostra.

Hi ha serveis i hi ha recursos per a estructurar aquestes comarques. Els de les Diputacions, els generats, sobretot, pels plans d'obres i serveis, els dels mateixos Ajuntaments, que, per separat, poden fer poca cosa, però que units, comarcalment, tindrien molta més força. Els mateixos serveis territorials de la Generalitat poden ser un instrument que transfereixi serveis i recursos a les comarques, un cop aquestes, tinguin capacitat per a assumir-les i gestionar-les. Hi ha possibilitats institucionals.

Per què? Perquè és veritat que no és perfecte, però per un període provisional podem treballar amb les trenta-vuit comarques del 1936. Durant anys i anys les forces polítiques, les forces sindicals, les forces socials hi han treballat. Fins els serveis d'estudis dels Bancs han fet els seus estudis sobre la base comarcal. Tenim, doncs, aquesta possibilitat institucional, com tenim la competència per a fer-ho. Res no impedeix a aquest Parlament constituir organismes comarcals de caràcter provisional. Com tenim les institucions bàsiques per a estructurar l'organisme comarcal, que són els mateixos Ajuntaments.

I la fórmula no és difícil de trobar. Nosaltres aquí en proposem una, que no els la detallo, tot el funcionament de la regla de Hondt o del sistema electoral. No és difícil de trobar la fórmula. La forma que proposem nosaltres de Consell comarcal garanteix el pluralisme i la presència de tots els municipis pràcticament, garanteix la presència fins i tot dels representants de les agrupacions d'electors i els municipis petits. Trenta-cinc regidors constituïran el Consell comarcal de cada comarca. És a dir, és clar que tot plegat fa un miler de consellers comarcals, i a Catalunya hi ha set mil quatre-cents deu regidors, i això no és cap problema. No són nous càrrecs que es fan. És que una part dels regidors, amb representació alhora del seu municipi i de la força política, partit o agrupació d'electors que els ha elegit, formaran part d'un organisme comarcal. Aquesta és una fórmula possible. En Comissió en vam proposar d'altres de possibles, més senzilles i tot: la reunió dels alcaldes, consell d'alcaldes, com s'ha fet en l'entitat municipal metropolitana de Barcelona, per a compensar la insuficient representativitat del consell metropolità; o conferència comarcal de municipis, reunió periòdica de representants de tots els municipis de la comarca. De fórmules, n'hi ha. Tècnicament és possible. Políticament nosaltres pensem que és necessari. No és l'opinió, com ja s'ha manifestat, d'altres forces polítiques, que configuren una majoria avui en aquest Parlament. Nosaltres mantenim aquesta posició perquè pensem que és important que aquesta posició quedi expressada, i que potser, potser el futur, una part de la població de Catalunya ens donarà la raó, o potser no. Però nosaltres pensem que, des del punt de vista dels Ajuntaments, des del punt de vista de la realitat comarcal que hi ha a Catalunya i des del punt de vista de la mateixa Generalitat, per a respondre a una aspiració comarcal, que hi és, sobre el tema comarcal, i per a obtenir un ampli suport en el poble de Catalunya per a aquest Parlament i per a aquesta llei, pensem que seria important que aquesta llei obrís una porta a la comarcalització.

És per això que mantenim les nostres esmenes i és per assenyalar que és molt insuficient només constituir Consells territorials, que sobre el tema dels Consells territorials ens abstindrem.

Senyor President, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Algun torn en contra? *(Pausa.)* El senyor Camps té la paraula, en nom del Grup de Convergència i Unió.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, intervinc per a un torn en contra de les esmenes sostingudes pel portaveu del PSU de Catalunya. Intentaré agrupar la defensa del torn en contra,

encara que aquesta economia processal pugui portar una petita confusió. Certament els articles estan coordinats i és lògic que aquest torn es consumeixi de forma simultània i comuna per les esmenes.

Pel que fa a l'esmena número 13, jo he de dir-li que ja s'ha dit aquest matí que nosaltres estem absolutament d'acord amb la filosofia que en la pròpia motivació de l'esmena s'expressa. És a dir, estem absolutament d'acord que la descentralització s'ha de recolzar en les realitats vives. ¿I qui, en dubta, que les realitats vives d'aquest país són les comarques i els Ajuntaments, com els més apropiats als ciutadans, al cap i a la fi els administrats? I, a més més, el mateix article del text de la Constitució ho recull, ho recull en els seus paràgrafs 2 i 3, és a dir, l'àmbit territorial d'aquests Consells territorials que nosaltres propugnem serà el de les comarques compreses, i, aquests Consells territorials, els definim com a cooperacions públiques de naturalesa local integrades per representants de cada una de les comarques establertes precisament en la divisió comarcal que va fer la Generalitat republicana, el 27 d'agost del 36. Però, no estem d'acord que en sigui ara el moment. Bé, estem absolutament d'acord que aquest principi ha de prevaler i en la futura llei que aprovem en desenvolupament de l'article 5 de l'Estatut, estem convençuts que això s'haurà de tenir molt i molt en compte, però discrepem que en sigui el moment ara. Entenem que aquesta és una llei —ja ho hem dit aquest matí— que persegueix un objectiu únic, únic: és el de la desaparició de les Diputacions o, si es vol dir d'una forma més elegant, la transferència urgent i plena de totes les competències de les Diputacions a la Generalitat per a dotar-la de poder polític. Bé; i estem d'acord a fer-ho; i estem d'acord a fer-ho, a més a més, salvant el sostre constitucional i el sostre estatutari. I salvant, concretament, l'article 141 de la Constitució —això s'expressa en l'apartat tercer— i salvant perfectament el tema marcat en l'Estatut. Fem desaparèixer les Diputacions. Potser sí que es podria haver aprofitat ara per a iniciar un procés comarcal, de comarcalització de Catalunya, però crec que no és el moment; creiem que no és el moment i creiem que seria confusionari, ho fariem amb precipitació. No estem d'acord que aquests Consells territorials hagin de tenir una durada precisament de dos o tres anys. Pensem que la comarcalització de Catalunya pot fer-se en un termini molt més breu, molt més breu. En fi, sembla que la Ponència o la Comissió començarà a treballar precisament en acabar aquest debat. No preveiem que duri tres anys.

Pel que fa a les funcions... Bé; jo diria que —contingudes concretament en l'esmena 15— ens sembla molt clarament —concretament la 15 i la 21—, ens sembla molt clarament que les funcions que contempla l'esmena estan perfectament recollides en l'article 10 del text. És a dir, potser recollides amb una concreció, amb una síntesi més generalitzadora, però, en el fons, absolutament recollides. Podria dir-se que no hi és recollit l'apartat cinquè, però bé, la coordinació d'aquestes, que s'estableix en l'esmena, està recollida en el paràgraf segon de l'article 10, quan diu: «Els Ajuntaments de l'àmbit territorial respectivament podran cooperar a la realització de les finalitats dels Consells territorials.» Ens sembla que tot el desgranat de

l'article, del mateix article 10, és suficient per a recollir el que ja, en forma reiterada, es diu en l'esmena 15 i 21, que creiem, repeteixo, que queden absolutament assumides en l'article 10 del Dictamen.

Finalment, hi ha un altre gran tema. És, concretament, el de l'esmena 28, presentada pel PSU. És a dir, ¿com s'elegeixen aquests Consells territorials? Bé; aquí hem de dir que, de la mateixa forma que nosaltres creiem que era inoportú, en aquests moments, iniciar un procés de comarcalització, perquè no és el moment, no és el marc en aquesta llei, ens sembla que aquí hi hauria un gran segon perill. ¿Com s'elegeixen aquests Consells Comarcals o, en aquest cas, en el cas del Dictamen, Consells Territorials? Les formes poden ser amplíssimes. De les diverses esmenes, i a mi em toca únicament comentar la del PSU, que en diu una. Jo no dic que aquesta sigui un mal element. A nosaltres ens sembla que realment és molt confusionari; és molt confusionari perquè, és clar, això representa que a les comarques de Barcelona hi haurien 385 Consellers comarcals, a les comarques de Girona 245, a les comarques de Tarragona 350, a les comarques de Lleida 350: 1.330 Consellers comarcals. Bé, ens sembla que no és oportú, no és bo, en aquests moments, obrir un debat, obrir un procés electoral. Tots els processos electorals són, realment, traumàtics; comporten una sèrie de conflictivitats que realment no poden abastar tots els conflictes. S'oblida segurament el fet del fenomen dels independents, eixits a les eleccions locals l'any 79: què se'n fa, d'aquests independents? Una sèrie de problemes que realment donen lloc a unes complexitats que a nosaltres ens han portat —i defensem el text del Dictamen— a una solució que no sabem si és la bona, però sí que és la menys conflictiva; d'això n'estem segurs. És a dir, nosaltres mantenim el statu quo, el statu quo de les eleccions locals de l'any 79. I a efectes de no obrir un procés electoral en aquests moments inidoni, que en aquests moments seria traumàtic, traspassem, simplement, els Diputats provincials elegits en unes eleccions democràtiques a través d'una llei que no ens agrada, una llei que canviarem, una llei que el Parlament de Catalunya haurà de fer, la llei d'eleccions locals. Però, per què, ara, introduir un debat, un debat prematur, insuficient i parcial, sobre la llei electoral de Catalunya, sobre la llei d'eleccions locals? Per què introduir aquest debat? Ens sembla que tot mantenint el statu quo, se salva molt més clarament la possibilitat de, sense cap trauma, tenir constituïts aquests Consells Territorials, traspassant mimèticament els que ara són Diputats provincials a membres dels Consells Territorials. Únicament, el mateix text del Dictamen preveu una excepció en el cas de les vacants, amb què s'intenta flexibilitzar aquest manteniment del statu quo. I en aquest moment, vist que han passat dos anys des de les eleccions de l'any 79, vist que es poden haver produït vacants que no han pogut ser cobertes per la mateixa insuficiència de les llistes, exhaurir la possibilitat d'aquests càrrecs. Llavors es contempla la possibilitat que es pugui apel·lar, per a cobrir aquestes vacants, no únicament a la mateixa llista afectada per la renúncia o per la vacant produïda, sinó a altres llistes de la mateixa junta electoral de zona, és a dir, la circumscripció corresponent a les eleccions locals.

En resum, ens agrada i mantenim el text del Dictamen,

i ens oposem a les esmenes per dos principis fonamentals. En primer lloc, no és convenient en aquests moments, no ens sembla el moment oportú per a obrir el gran debat sobre l'organització comarcal de Catalunya; en segon lloc, és encara més inoportú obrir, dintre d'aquesta llei, un debat electoral i provocar, a través del naixement d'aquests Consells Territorials, unes eleccions sempre traumàtiques, sempre difícils, que s'eviten en funció del que es preveu en el text del Dictamen.

Moltes gràcies, senyor President, moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Passem ara a l'esmena número 12 del Grup parlamentari de Centristes. El senyor Roselló té la paraula per a defensar-la.

(El senyor Viñals s'aixeca per parlar.)

El Sr. VIÑALS: Senyor President, dic que aquesta esmena d'addició seria defensada...

El Sr. PRESIDENT: Sí, però en realitat, examinat el text, és una esmena més allunyada del Dictamen que no pas l'altra esmena. Perdó perquè he rectificat sense haver-ho advertit. El senyor Roselló té la paraula.

El Sr. ROSELLÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, em correspon defensar l'esmena número 12 que manté el nostre Grup. En primer lloc la llegiré perquè sapiguem el que nosaltres defensem amb aquesta esmena. I diguem que hauriem de fer una addició a l'article novè, que diria el següent: «La Generalitat delegarà en els Consells Supracomarcals i en el seu cas en els Consells Comarcals, les competències i la gestió dels seus serveis territorials dins del seu respectiu àmbit territorial, tot dotant-los dels mitjans personals i financers suficients.» En primer lloc he de dir que «Consell Supracomarcal» sembla ser que s'ha aprovat aquest matí i hi ha un canvi; crec que ara se'n diu «Consells Territorials», i voldria fer referència en primer lloc que nosaltres ja vam fer una esmena a la totalitat d'aquesta llei, perquè creiem, creiem, que fer lleis transitòries, lleis transitòries neocentralitzadores, neocentralitzadores, creiem que això no era bo. Nosaltres demanàvem que es fes l'organització territorial de Catalunya i, llavors, entrar a fer una llei coherent pel que fa als ens locals. Nosaltres, en l'esmena número 1 que defensava aquest matí el nostre representant, el senyor Clua, parlàvem de la creació de Consells Supracomarcals i de Consells Comarcals; i en aquest punt hem d'admetre que estem bastant d'acord, bastant d'acord, amb l'esmena que ha defensat el PSU abans. Nosaltres creiem, i així ho hem fet durant tot el nostre temps, que hem d'anar a una defensa comarcal. No solament es pot dir que s'és comarcalista de portes enfora; creiem que cal demostrar-ho. Cal demostrar-ho. I que se'ns digui aquí que ja ho farem després, quan fem la llei definitiva, de crear Consells Comarcals, creiem que això no és positiu. Si hem d'esperar a fer Consells Comarcals quan sigui la llei definitiva, també podem esperar a fer una llei definitiva i no fer-la transitòria. Nosaltres creiem que Catalunya necessita un reequilibri. Cal desconcentrar, cal donar al Govern i a l'Administració els ens locals, tal com diuen l'Estatut i la Constitució. Cal donar la gestió als ens locals i no a través de les delegacions territorials, com es pretén en aquesta llei. Cal donar les competències als ens locals, no se'ls poden prendre. Què di-

riem, què diríem a Catalunya si les competències de les Diputacions les hagués pres el Govern central de Madrid? Estaríem criticant-lo molt a fons. Malgrat això, ara se'ls pren les competències, i les pren el Govern de la Generalitat, i hi ha molts Grups que ho accepten i hi estan a favor. Nosaltres no estem gens ni mica a favor de prendre la gestió i la titularitat de les competències. Cal dotar els Consells Territorials de mitjans de personal, de mitjans financers, i no es pot crear el desencant dels homes i dones de Catalunya que creuen en l'autonomia. A nosaltres se'ns acusa, quan defensem l'Estatut i la Constitució, se'ns acusa que anem contra l'autonomia, i que anem contra l'Estatut, i que... No és això, no és això. Nosaltres, l'únic que fem és intentar que es compleixi al màxim, al màxim, l'Estatut i la Constitució. I aquesta llei, senyores i senyors Diputats, que anem a aprovar, creiem que no compleix ni l'Estatut ni la Constitució. I per tant, aquí, nosaltres demanem que es doni poder de gestió als ens locals, als Consells Territorials en concret, i així creiem que podríem arreglar una mica —una mica, no massa— aquesta llei transitòria que estem a punt d'aprovar en aquest Parlament. És per això que demanem el vot favorable a la nostra esmena, per a arreglar una mica, si es pot, aquesta llei, com he dit, transitòria.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Algun torn en contra, contra l'esmena que acaba de defensar el Diputat senyor Roselló? *(Pausa.)* Té la paraula el Diputat senyor Prats, en nom del Grup Socialista.

El Sr. PRATS: Senyor President, senyores, senyors Diputats, l'esmena que acaba de defensar el Grup Centrista demana en concret que els Consells Supracomarcals, quan s'escaigui, és a dir, quan s'estableixin —que no és per aquesta llei, perquè això tampoc no ho ha defensat en el context d'aquesta llei el Grup Centrista; és, doncs, una al·lusió de futur—, es demana que la Generalitat tingui l'obligació de delegar en els Consells Supracomarcals les competències i la gestió dels seus serveis territorials. Mirin vostès: no sols la gestió, és a dir, no es tracta d'una delegació en sentit estricte, que és una delegació de gestió creant una situació de cotitularitat, sinó que es demana una cosa tècnicament mal formulada, que és que es delegui la competència «dins del seu respectiu àmbit territorial, tot dotant-los dels mitjans personals i financers suficients». És a dir, el que defensa l'esmena és quelcom més important del que sembla. Defensa que la Generalitat de Catalunya tingui una administració pública sense administració perifèrica. Defensa que el creixement del volum administratiu de la Generalitat de Catalunya es faci en benefici, exclusivament, dels Consells dits a l'esmena «supracomarcals». Conseqüentment, que l'Administració de la Generalitat de Catalunya, l'Administració directa, sigui tan sols l'Administració central de Catalunya. Nosaltres estem absolutament en contra d'aquesta filosofia. Nosaltres estem absolutament en contra d'aquesta filosofia perquè estimem que en aquest moment la lluita contra el centralisme passa per l'enfortiment polític i administratiu de les comunitats autònomes, i pel que més directament ens afecta de la Generalitat de Catalunya. I és evident que defensarem l'autonomia local, però és que jo els vull fer una remarca que és nova en

aquest debat: és que si vostès llegeixen amb una atenció tècnica aquesta esmena, veuran que no és l'autonomia local el que aquesta esmena defensa, perquè no s'està demanant poder de gestió administrativa per als interessos locals —en aquest cas, els interessos provincials—, s'està demanant capacitat de gestió per a competències administratives de la Generalitat, i no les pròpies de la província. El que hi ha al fons d'aquesta esmena no és doncs una inquietud de defensa de l'autonomia local; el que hi ha precisament és una inquietud perquè els ens locals, que preocupen poc com a ens locals, puguin instrumentalitzar-se com a ens neutralitzadors del poder polític i administratiu de les comunitats autònomes. Per això, jo crec que aquesta no és una esmena defensora de l'autonomia local, per més que ara sigui dels Consells Supracomarcals, sinó una esmena que va a la lògica de la neutralització del poder administratiu de les comunitats autònomes, i en el nostre cas, de la Generalitat de Catalunya. Per això, senyores i senyors Diputats, acabo demanant-los un vot de rebuig d'aquesta esmena i el vot favorable al text del Dictamen.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Queda ara el vot particular del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, que porta el número 14. Per defensar-lo té la paraula el Diputat senyor Ramon Viñals.

El Sr. VIÑALS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, voldria dir que el vot particular de modificació a l'article novè i tal com s'infereix del text, es pot dir que és una modificació a l'apartat 1 i 2 de l'article novè del Dictamen, puix que el punt tercer, que no tracta de l'àmbit, sinó d'un fons i una forma, ja anuncio que pel nostre Grup és perfectament assumible. ¿Com no podríem nosaltres dir que aquests Consells Territorials estiguin integrats per representants de les comarques, etc.? Per tant, com que el vot particular d'Esquerra Republicana, que és també el text original, parla de l'àmbit on els Consells i les Comissions, que com aquí es diu, exerciran, ens hem de centrar en el punt primer i en el punt segon.

Però prèviament, prèviament, voldria com a conseqüència del debat d'aquest matí, han quedat —certament, perquè el senyor President ho ha considerat així— en al·lusions a la temàtica política, i no en al·lusions personals, penjades un parell de cosetes, jo voldria deixar-ho ben clar. D'un costat, no era una al·lusió, era una afirmació del Diputat senyor Prats, que jo voldria que quedés ratificada, perquè quedi recollida, en el sentit que ens ha dit que referint-se als delegats de la Generalitat, que podrà, si vol, nomenar el Consell Executiu, aquests no seran mai nomenats de manera que s'acumuli el càrrec en la mateixa persona que sigui el possible president d'aquests Consells Territorials. Això és un fet que trobem positiu i en prenem nota, el temps dirà.

Per part del Diputat senyor Bigatà se'ns ha fet també una afirmació —i li vull contestar amb tota l'amabilitat possible, totes les opinions són vàlides, per això som aquí—, que seguint l'esquema comarcalista del nostre Grup, Catalunya seria ingovernable, frase que precisament no és de la seva encunyació, per dir-ho d'alguna manera, sinó d'una altra persona. Jo francament, haig de

dir que estic una mica perplex, suposem que ara està governada, suposem, no fem cap valoració de com, però jo veig que el nostre sistema introdueix una certa mecànica, i ho veurem quan arribi el seu article, perquè no podem tampoc ara posar-ho tot en un paquet, cada cosa al seu temps, i els arguments jurídics i polítics al seu temps, però el que sí que li puc dir és que si les coses en el futur queden tal com estaven, jo no veig quina diferència podrà haver-hi amb que sigui més governable amb el sistema que vostès preconitzen. Vostès, que coneixen molt la direcció d'empreses, sabran que qualsevol empresa que vulgui fer coses noves, difícilment les farà amb les mateixes màquines i la mateixa organització. S'hi ha de posar una mica d'imaginació. En fi, el senyor Bigatà m'ha fet un repte, el senyor Bigatà m'ha dit: «baixi aquí i doni'ns arguments polítics i jurídics». Aquí estem, i ara en donarem uns quants, però sense posar-nos nerviosos, perquè d'arguments jurídics i polítics, ara en vindran uns quants i en el seu moment en vindran més. Quant als arguments jurídics, estem, senyores i senyors Diputats, davant de l'article novè —ja puc dir que el punt segon, en fi, no diu res, diu una pura intencionalitat, molt clara—, i el punt primer ens diu que «tan aviat com es produeixi la desaparició de les Diputacions», molt bé, vol dir que tan aviat com... quan? No ens ho han explicat, ja ens ho explicaran. Quan? Avui, demà, quan surti la llei, als nou mesos, a l'any, als dos anys, als tres anys, com ha dit el senyor Diputat de Borges? (*Rialles*.) És possible, i per l'altre costat, ens diu que es crearan aquests Consells Territorials com els nous ens locals per al govern i l'administració autònoma de les províncies. Bé, senyors Diputats, això són les Diputacions. Serà veritat o serà mentida? Aquests Consells Territorials seran tan innocents que només seran allà consultius, la Generalitat ho tindrà tot... no, senyors!, aquí diu que aquests Consells són nous ens, nous, cosa que nosaltres dubtem molt, i per al govern i l'administració autònoma de les províncies, eh? Hauran de complir la llei, i si ho són per al govern i l'administració autònoma, vol dir que governaran i administraran amb autonomia, o sí o no, això ho veurem.

En fi, quant a arguments polítics, en direm uns quants, però permetin-me que abans pugui dir que molts dels articles que s'han debatut aquest matí, no tenen en essència molt de... (*Rialles*) sabor polític ni de sabor jurídic, malgrat que no caurem en l'esllavissada de voler fer un article com semblava que ens volia insinuar el Diputat senyor Prats, i discutir una coma més una coma menys, perquè a nosaltres el que ens interessa és, en definitiva, el que interessa la majoria del poble de Catalunya, i és el que s'entén, i el que políticament queda clar, i malgrat totes les disquisicions que jo respecto molt i sempre escolto amb molt d'interès, jo no he sentit que aquest matí, no a una intervenció meua, sinó d'un altre senyor Diputat, s'hagués mai rebut que una cosa que les Diputacions tinguin delegada, es pugui redelegar a la Generalitat. Això no s'ha aclarit, aquest punt, i tampoc no s'ha aclarit el que jo he dit, en el sentit que en aquell article primer —i ho dic perquè semblava que no s'havien dit arguments jurídics, o almenys, diguem-ne, arguments jurídics pràctics— com aquesta pretesa successió que els Consells Territorials faran de les Diputacions, del que tenen de l'Ad-

ministració de l'Estat, això es produirà o no es produirà? Quan es produirà això? És que això serà automàtic? Jo crec que no, el nostre Grup no ho creu. Ah, si el Grup del Govern ja té pactat amb el senyor Martín Villa que tot el que és de l'Estat passarà a la Generalitat —així ho diuen—, bé, llavors canviarem moltes actituds, però de moment, el peu de la lletra és aquest, i el que se sent per aquí sembla que vulgui dir el contrari. Per tant, aquests Consells Territorials, sembla inferir-se del text que podran existir el dia que tanquin la porta les Diputacions, que serà quan ja no tinguin res, ni el que se'ls ha donat via Generalitat, ni el que la Generalitat el succeeix com... el que els ve de l'Administració de l'Estat, que això pot venir en un mes, en dos, en un any, no ho sabem, pot ser «ad calendas graecas». En definitiva, en definitiva, nosaltres no veiem gens clar, gens clar, ni el tema jurídic ni el tema polític, jo li he dit uns arguments de tema jurídic, i ara li'n diré uns de tema polític. El tema polític és que nosaltres no ens creiem, així de clar, no ens creiem que les Diputacions desapareguin, i haig de dir-li, per fer una frase política, al Diputat senyor Bigatà, que el meu Grup ha estudiat molt a fons el problema i ha arribat a fer-ne una frase que sigui una síntesi del nostre pensament polític, quant a aquesta pretesa desaparició de les Diputacions, i no és una frase meua, són dues paraules, són paraules del meu Grup i són així de clares, nosaltres diem que això és una sinistra farsa. I no són meues, són del meu Grup, perquè nosaltres no ens creiem que desapareguin les Diputacions.

Gràcies, senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Algun torn en contra? El Diputat senyor Prats.

El Sr. PRATS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, bé, mirin, aquí estem a l'esmena número 14, s'han tret argumentacions de tota mena sobre totes les esmenes abans debatudes, i jo els vull dir una cosa: si cada vegada que fem un recés, i després del dinar i les reflexions que se'n corresponen, hem de replantejar el debat, o fem en aquest Parlament la tècnica de la moviola, doncs no entrem. Conseqüentment, vostès ens dispensaran que jo no contesti més que els arguments que s'han exposat aquí, que tenen pertinència respecte al tema objecte de debat en aquest moment del procediment, que és l'esmena núm. 14, i no donaré més aclariments sobre les qüestions que ja estan votades. I no els penso donar, primer, perquè és impropï procedimentalment, i després perquè vostès comprendran que després de Ponències i de Comissions i de debats, això ja és una redundància, i dispensin que els ho digui, és que ja hem arribat a un moment en el qual, amb els clàssics, hem de dir que quan «natura non dat, Salamanca non praestat» (*rialles*). Llavors, s'ha d'arribar a una conclusió, hem d'arribar nosaltres —mirin vostès— a veure què és el que aquí està defensant cadascú. El que s'està defensant en l'esmena número 14, és que amb caràcter transitori, i mentre el Parlament no procedeixi a la divisió territorial de Catalunya, es constituïran quatre Comissions Gestores intercomarcals, i el seu àmbit serà el corresponent a les comarques contingudes en les províncies de Barcelona, Girona, Lleida i Tarragona. Doncs el que s'està defensant amb aquest vot particular de modificació, és una alternativa

claríssimament diferenciada de la lògica i de la filosofia pròpies del text del Dictamen, el text del Dictamen diu claríssimament a l'article novè que «tan aviat com es produeixi la desaparició de les Diputacions provincials, a conseqüència de l'aplicació d'aquesta llei, es constituïran els Consells Territorials de Barcelona, Girona, Lleida i Tarragona, com els nous ens locals per al govern i l'administració autònoma de les províncies». Que se sàpiga d'una vegada que al que estem obligats per l'Estatut d'Autonomia i la Constitució, és que en cadascuna de les províncies que esquarteren el territori de Catalunya, hi hagi un ens local. No estem en absolut obligats que aquest ens local hagi de ser una Diputació provincial, i això és una cosa que han acceptat fins i tot els mateixos Centristes —que estan defensant un contingut més substantiu des d'una filosofia diferent, per a una entitat que no són les Diputacions provincials—, i és una cosa que al Senat, que al Senat, i consta en el *Diari de Sessions* com a testimoni, ha acceptat el mateix senyor Martín Villa. A mi, el que no em sembla correcte ni em sembla fins i tot prudent dins d'una perspectiva nacional catalana, és que es vulguin fer de l'Estatut d'Autonomia interpretacions tan restrictives per a justificar actituds adoptades envers l'Estatut que fan una lectura de l'Estatut encara més antiautonomista i antistatutària que la lectura que n'està fent el Govern central. Això és el que no em sembla correcte i això és el que s'ha de denunciar aquí. Aleshores, nosaltres anem cap a un ens local de base provincial; i aquest ens local suposa la desaparició jurídica de les Diputacions provincials. I no hi pot haver solució de continuïtat entre la desaparició jurídica de les Diputacions provincials i la constitució d'aquests Consells Territorials. Aleshores, quan es constitueixin aquests Consells Territorials, tindrem un ens provisional fins que fem la divisió territorial de Catalunya i la Llei del Govern Local, on ja donarem una naturalesa més estable a aquest ens local, i ja veurem què fem d'aquest ens local, respectant sempre la Constitució i l'Estatut d'Autonomia. El que passa és que l'alternativa que se'ns presenta en el text del Dictamen és, com a mínim, confusionalista, perquè es diuen: «Comissions Gestores Intercomarcals», però ¿què són les Comissions Gestores Intercomarcals? Ara sí que no cal esperar, ara s'ha de seguir la lectura d'aquesta alternativa, i la lectura d'aquesta alternativa és anar a l'article onzè del que en el seu moment va ser l'esmena a la totalitat guanyada per Esquerra Republicana de Catalunya, que ens diu: «Les Comissions Gestores Intercomarcals seran integrades per: Primer: pel que fa a les comarques compreses en l'actual demarcació provincial de Barcelona, un nombre de membres equivalent a la meitat del nombre de Diputats al Parlament de Catalunya per a la pròpia demarcació». La meitat del nombre de Diputats al Parlament de Catalunya per a la pròpia demarcació. Segon: «Pel que fa a les comarques compreses en les actuals demarcacions provincials de Girona, Lleida i Tarragona, per un nombre de membres equivalent al doble del nombre de Diputats al Parlament de Catalunya, corresponents a les dites demarcacions». Jo no vull fer cap comentari polític de quin és el criteri de composició d'aquestes Comissions Gestores Intercomarcals. Però si volen vostès saber si el

nom «intercomarcal» aplicat a aquestes Comissions Gestores tenia algun sentit —que no fos una redundància absolutament impròpia—, és que l'article dotzè deia: «Els membres de les Comissions Gestores Intercomarcals seran designats pels Grups parlamentaris entre els alcaldes i regidors dels Ajuntaments de les seves demarcacions, proporcionalment al nombre de Diputats al Parlament de Catalunya, obtingut per cada Grup en aquestes demarcacions». És a dir, on hi ha el comarcalisme, on hi ha la substància local d'aquestes entitats. El que passa, és que no sols hi ha això, és que, juntament amb les Comissions Gestores Intercomarcals —dites intercomarcals—, hi havia l'obligació de mantenir les Diputacions provincials, encara que fossin buides de contingut, però amb aquell substrat de contingut d'activitats de l'Estat delegades a les Diputacions. I hem vist que això ens portava, administrativament, a Catalunya, a una situació de farrigo-farrago pràcticament incomprensible si no era des de lògiques —perdonin-me una altra vegada— intersticials. Llavors jo el que els voldria dir és que, com a mínim, entenguin que aquest Diputat està sorprès perquè es diu, per una banda, que nosaltres som els únics que hem exigut en una votació d'investidura —ni més ni menys que en una votació d'investidura— la desaparició de les Diputacions provincials, i ara se'ns diu aquí solemnement que això és una farsa sinistra, el fet d'acceptar-ho com a possibilitat legal en l'actual marc estatutari. Aleshores, se'ns haurà d'aclarir si és que s'espera que es reformi la Constitució i l'Estatut d'Autonomia per a complir l'exigència plantejada com a exigència fonamental en una votació d'investidura. No entenem això i se'ns diu: «Ningú no pot dubtar de la nostra voluntat antiprovincialista.» Doncs, mirin vostès, jo aquí tinc el programa de govern d'Esquerra Republicana de Catalunya. I aquest programa de govern els el llegeixo literalment: «El concepte i l'efectivitat de la divisió provincial s'anirà minimitzant, en espera que la divisió provincial i tot allò que comporta, desaparegui del tot.» Més endavant, la segona al·lusió fonamental referida al tema: «L'organització del país en comarques i supracomarques, en l'aspecte administratiu del servei de planificació econòmica, ha de fer obsoletes les Diputacions.» En cap moment no es parla de desaparició jurídica, d'extinció de les Diputacions provincials. Aleshores que se'ns expliqui quina significació té, condicionant aquesta extinció, aquesta desaparició, res més que al vot d'investidura. I dic tot això perquè compreguin també que arriba un moment en què nosaltres ja podem sentir algun element d'irritació després d'haver fet esforços de coincidència importants, i molt particularment des de la tradició socialista amb Esquerra Republicana de Catalunya, perquè, mirin, pel que representa Esquerra Republicana de Catalunya —i els ho hem de dir això com a socialistes—, nosaltres no podem, en absolut, dubtar de la seva voluntat antiprovincialista, de la seva voluntat d'extingir les Diputacions. Però no n'hi ha prou, per a fer política, amb la voluntat. Cal trobar un mètode, una pràctica, cal transformar aquesta voluntat en un projecte i això és l'obra dels homes. Jo els diria a vostès, com a element final per a demanar-los el vot de rebuig a aquesta esmena, que els homes que han traduït aquesta voluntat en aquest projecte, han errat. I no estan

fent un favor a Catalunya, i jo penso particularment, que tampoc a l'Esquerra Republicana.

Moltes gràcies, senyor President.

EL Sr. PRESIDENT: Bé, acabat el debat, anem a procedir a les votacions d'aquest article novè, seguint el mateix ordre en què han estat debatudes les diverses esmenes, començarem per l'esmena núm. 13 del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat. Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb l'esmena núm. 13 que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

L'esmena ha estat rebutjada per a 20 vots a favor, 73 en contra i 27 abstencions.

Passem ara a votar l'esmena d'addició del Grup parlamentari de Centristes. Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb aquesta esmena, que vulguin alçar-se.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

L'esmena núm. 12 del Grup parlamentari de Centristes ha estat rebutjada per 15 vots a favor, 105 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar el vot particular núm. 14 del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana. Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord que vulguin alçar-se.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

L'esmena ha estat rebutjada per 12 vots a favor, 93 en contra i 15 abstencions.

Hem de passar ara a la votació del Dictamen. Algú desitja que es votin separatament algun dels punts? No? Aleshores podem votar-lo globalment. Els senyors Diputats... Perdó...

El Sr. VICENS: El nostre Grup demanaria de votar separatament el punt primer; el punt segon i el punt tercer que vagin junts.

El Sr. PRESIDENT: Bé, aleshores anem a votar el primer punt del Dictamen. Els senyors Diputats que hi estiguin a favor?

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

El primer punt del Dictamen ha estat aprovat per 73 vots a favor, 12 en contra i 35 abstencions. I ara anem a votar conjuntament el punt 2 i 3 de l'article novè, segons el text del Dictamen. Els senyors Diputats que hi estiguin a favor?

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

Els punts 2 i 3 del Dictamen, article novè, han quedat aprovats per 85 vots a favor, cap en contra i 35 abstencions.

Passem, ara, a l'article desè. A l'article desè hi ha quatre esmenes, l'esmena núm. 15, de modificació, del Partit Socialista Unificat que ha estat ja defensada. L'esmena núm. 16 que ha estat ja defensada i que s'hauria d'entendre que, havent estat rebutjada l'anterior, ha quedat decaiguda. D'acord. Aleshores, l'esmena núm. 16 del Grup parlamentari Centrista, l'esmena núm. 17 del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana i l'esmena núm. 18 també del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana.

Per a defensar la seva esmena, en nom del Grup Centrista té la paraula el Diputat senyor Clua.

EL Sr. CLUA: Senyor President, senyores, senyors Diputats. Aquest matí amb la meva intervenció primera del Ple d'avui, i defensant l'esmena a l'article primer, esmena també primera, núm. 1 de les presentades a la Proposició de Llei de Transferència Plena i Urgent de les Diputacions a la Generalitat, en certa manera, havia establert —com s'ha dit ja— la filosofia i la posició de Centristes de Catalunya al respecte. D'una forma o d'una altra, havia entrat també en el que ara constitueix part de l'article desè. En realitat, es tractava de defensar aquest matí —quan parlàvem de dotar els ens locals d'autonomia de govern i d'administració—, de dir que, aquests ens locals, perquè complissin les seves funcions —i no solament per a complir les seves funcions, sinó per a possibilitar la llei que se sotmet a debat—, era absolutament necessari que se'ls dotés de contingut.

En certa manera —i així, en un principi, ho havia pensat—, calia defensar conjuntament l'esmena número 1 i aquesta esmena a l'article desè; però jo estic d'acord també amb aquells senyors Diputats que les esmenes són esmenes, que s'han de llegir, defensar, mantenir o impugnar, en la forma en què resulta i en la manera com han estat presentades. Per tant, la defensa a l'esmena de l'article desè, d'una forma o d'una altra, serà una repetició, però no igual sinó amb certs matisos del que podia ser la defensa a l'esmena de l'article número 1.

Però abans d'entrar en el fons, permeteu-me unes petites..., jo no diria que rèpliques, tampoc no voldria que aquesta fos la paraula, sinó simplement consideracions. He escoltat molt atentament els companys, els senyors Diputats, que aquest matí, d'una forma o d'una altra, han contestat i han replicat a la meua esmena. Jo haig de dir que no solament els he escoltat molt atentament, sinó que els haig de dir que m'agrada la forma com s'expressen, que sento que no hi sigui el senyor Hortalà. I no solament per raons purament didàctiques, sinó d'ensenyament. Naturalment que és un ensenyament no compartit, però que, almenys, m'illustra, i els ho agraeixo.

Perquè, per exemple, m'illustra quan es diu que no és vàlid l'argument que ha estat emprat aquí aquest matí per un senyor Diputat quan ens ha dit que, en certa manera, acceptant aquest risc que aquesta proposta de llei és antistatutària o inconstitucional, aquesta llei tenia caràcter purament provisional o de transitorietat. I em sorprèn més encara quan aquí, aquesta tarda, tot d'una, ha resultat que aquesta provisionalitat i aquesta transitorietat poden ser «ad calendas graecas».

Després, jo pregunto: m'és igual el temps, però és que una proposició de llei del Parlament de Catalunya —ja sigui transitòria, ja sigui provisional— ha de ser adequada a la normativa legal, ha de ser adequada al nostre Estatut i ha de ser adequada a la nostra Constitució. Serà constitucional o no ho serà, tant si és provisional com si és transitòria.

Que s'ha d'omplir la Generalitat de poder, hi estem tots d'acord. Fills meus!, el Grup Centrista només ha volgut, a través de la seva intervenció, dotar de contingut uns ens locals que, a través d'aquest contingut, possibiliti i faciliti la viabilitat d'aquesta llei. I perquè no ens digui

ningú que nosaltres busquem la forma i la manera d'acudir a instàncies més altes, perquè aquesta no és la veritat, sinó tot al contrari: nosaltres no voldríem acudir a aquestes altres instàncies. Voldríem que es constituïssin uns Consells, uns ens supracomarcals, uns ens territorials —Consells Territorials, com se'n diu ara— que no tinguessin cap mena d'objecció.

Se'ns ha dit també que confonem el que és una llei de bases de règim jurídic —que fa referència únicament i exclusiva a recursos—; no puc compartir tampoc aquesta opinió. La Constitució ho diu clar: «règim jurídic» o «règim de bases» de l'Administració. Senyors, de l'Administració pública! I quan parlem d'administració pública, tots sabem que a l'administració pública hi ha alguna cosa més que recursos. Hi ha tota una organització, hi ha tota una esfera de competències. I, en fi, que se'ns digui que això, que el règim de bases a què fa referència la Constitució, únicament i exclusivament fa referència a matèria de recursos, és una cosa, realment, que en el terreny concret administratiu —i que consti que no sóc professor, però alguns de vosaltres tal vegada ho sou—, no es pot acceptar de cap manera; no es pot acceptar aquesta interpretació tan restrictiva.

Jo agraeixo moltíssim també a un altre senyor Diputat que no hagi entrat, no hagi entrat en l'aspecte històric, polític de les Diputacions. Hi ha fet una simple passada, perquè jo també entenc que aquest no és, en aquest moment precís, l'objectiu d'aquest Parlament. L'objectiu d'aquest Parlament, senyors Diputats, és legislar, és fer lleis, i la veritat és que tenia les meves reserves de fer-ho per tal de no semblar un pedant, o, almenys, no presumir d'erudició, però atès que un dels senyors Diputats ha deixat anar el que en termes més o menys vulgars es diu un «latinajo», permeteu que jo també en deixi anar un. A nosaltres ens han ensenyat sempre que el legislador, senyors Diputats, ha de tenir en compte, quan legisla, el fet de fer una llei per al lloc i per al temps «loco temporeque conveniens», pel lloc i pel temps.

Estem fent una llei per ara, no per al passat, i estem fent la llei amb perspectives de futur. I voldria dir-li també, a aquest senyor Diputat, amb tota l'amabilitat, amb tota l'amabilitat, que no ens importa gens que el dia que el senyor Martín Villa, que el dia que el senyor Martín Retortillo siguin aquí entre nosaltres, puguem compartir jo no diria sols la taula, sinó la tertúlia, perquè tampoc no ens faria res, sinó tot al contrari, i els atendríem amb tota amabilitat el dia que, aquí, a Barcelona, vinguessin els senyors Felipe González i Alfonso Guerra. (*Remor de veus.*)

Dit això —i no diré moltes coses més—, diré que, en aquesta esmena de modificació, nosaltres el que defensem és que es dotin els Consells Territorials d'un veritable objectiu, de funcions. Amb una anàlisi superficial, sense excés de rigorositat, de l'esmena que nosaltres presentem i el text dictaminat, es veu perfectament que mentre una cosa és una cosa, l'altra és completament una altra.

I no m'esforçaré perquè no cal, perquè els senyors Diputats són prou il·lustrats, encara que no hagin estat a Salamanca. Jo diré que aquesta proposició de llei, aquest article en la forma com és dictaminada, de cap manera es

pot dir que atribueixi funcions de govern i d'administració als Consells Territorials. Només cal repassar el que constitueix el Dictamen i el que constitueix la nostra esmena, i veurem que no hi ha coincidència: els Consells Territorials són simples elements informatius, de col·laboració, de consulta, d'estudi; nosaltres atribuïm titularitats a les competències, als serveis, a la gestió. I he dit que no m'esforçaria; no cal demostrar-ho això, senyors. És que l'encapçalament de l'article desè diu simplement que els Consells Territorials funcionen amb règim d'autonomia administrativa. Autonomia administrativa, també, senyors Diputats, sabem tots el que vol dir, i és molt natural que després, quan se'ls assigni unes finalitats, cap d'aquestes finalitats tingui caràcter de govern; únicament i exclusiva el tenen d'administració.

Bé, repetirem, per tant, fins a la fatiga, que la llei obliga a dotar-los d'autonomia de govern i d'administració per a la gestió dels seus interessos, i així ho demana la voluntat descentralitzadora del nostre poble. Les competències atribuïdes a l'article esmenat configuren els Consells Territorials com a òrgans purament consultius i informatius, i no caurem en la trampa —i no caurà en la trampa ningú— del que diu d'una forma molt hàbil, molt hàbil, jo diria —s'hi veu la mà habilitosa dels qui han format part de la Ponència— l'article novè i l'article desè. Sobretot, l'article novè, en el paràgraf primer, quan per salvar esculls de tipus legal, els atribueix el caràcter de nous ens locals per al govern i l'administració autònoma de les províncies. Perquè si realment és així, donem-los atribucions de govern i, si no, no ho diguem. Això és una argücia, això és un encobriment d'alguna cosa que no es vol dir, però que es diu, perquè a l'article desè ja es diu que únicament són competències administratives. I és clar, l'article desè també estableix una altra fórmula a través de la qual es vol salvar aquest escull legal, que diu: «Totes les altres que li siguin atribuïdes per les lleis del Parlament de Catalunya.» Senyors, siguem conseqüents! Si a la part, com si diguéssim, de titularitat, de l'article desè, es parla de règim d'autonomia administrativa, és natural que el setè, que forma part d'aquest article desè, quan parla de totes les altres que li siguin atribuïdes per les lleis del Parlament de Catalunya, han de ser únicament dins del règim d'autonomia administrativa. Una cosa que, almenys, el Diputat que us parla la veu clara.

Per tot això —i ja no vull estendre'm en més consideracions—, senyors Diputats, el Grup de Centristes de Catalunya manté l'esmena, demana el vostre vot i, per cert, és natural que no sigui votat majoritàriament, però és que he arribat a pensar alguna vegada —i amb això acabo— que en la forma com aquí s'han establert les discussions i en la forma com cadascú ha tractat de situar els Consells Comarcals, per un costat, el tractat dels Supracomarcals, per un altre, i si les Diputacions continuen o no continuen, jo crec, senyors Diputats, que si puguéssim fer temps enrere i anar al que se'n deia el «túnel del tiempo», tal vegada avui ja no es presentaria aquesta llei, i si no fos per qüestions de principi, serien votades aquestes esmenes. Res més.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Algú desitja fer un torn en

contra? (*Pausa.*) El Diputat senyor Prats, en nom del Grup Socialista.

El Sr. PRATS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, només per respondre als arguments en defensa de l'esmena número 16, de modificació, sostinguda pel Grup parlamentari de Centristes, i amb el mateix to cortès amb què la intervenció s'ha produït.

L'argumentació d'alguna manera té un fonament que voldriem aclarir, perquè no el compartim. Ja no és un fonament polític, sinó un fonament tècnic. Sense cap afany de dissertació, que ha de quedar molt lluny d'aquí, jo sí que voldria aclarir aquests conceptes de govern i d'administració i d'autonomia administrativa, perquè, si no, potser no ens aclarirem per a successives i futures ocasions en què s'hauran de tornar a posar sobre la taula, com a fonament de decisions polítiques importants. Llavors, jo voldria dir que les idees Govern i Administració, que avui figuren en la Constitució, ho són per una inèrcia claríssima de textos d'altres temps històrics. Vull dir, des del moment més àlgid del centralisme espanyol, oi?, des del govern dels moderats, abans de la revolució aquella, la Gloriosa, del 68, ja es parlava, en aquell moment, que els Ajuntaments tenien govern i Administració, i es deia també de govern i d'Administració de les províncies. I vostès ho saben, que ja es parlava, ja es feia ús d'aquesta expressió. I eren moments en els quals no hi havia ni tan sols autonomia administrativa, en els quals no hi havia ni tan sols descentralització administrativa.

Què es volia dir amb això? Amb això es feia referència al fet que els governadors civils, com a presidents també de les Diputacions provincials, i els alcaldes, que tenien sempre la doble consideració indestruïble de delegats del Govern al poble i al mateix temps de caps de l'Administració municipal, tenien alhora, en un sol òrgan, dues funcions. Una funció de govern, que els venia de la seva vinculació jeràrquica al Govern central, i una funció d'administració, que era l'única i pròpia de l'Administració local. Per això avui, quan la Constitució parla de Govern i Administració, a cap autor —i entre els autors que han estudiat el problema hi ha membres destacats, tant dels magistrats del Tribunal Constitucional com del cos de lletrats del Tribunal Constitucional— no se li acudiria pensar que l'expressió Govern i Administració pot anar més enllà, de cap manera, que l'expressió autonomia o descentralització administrativa. Perquè quan fem el salt de l'autonomia administrativa a l'autonomia política, estem en una altra expressió que molt acuradament fa servir la Constitució, que és l'expressió «autogovern». I el salt entre la descentralització administrativa i la descentralització política tots sabem quin abast té i quina expressió fonamental: el poder legislatiu en els organismes representatius de la comunitat corresponent.

Doncs bé, llavors nosaltres ens hem mantingut dins la lògica constitucional, que és la garantia d'una autonomia administrativa per a les entitats locals, i des d'aquest punt de vista, jo voldria criticar l'esmena. Perquè l'article 137 i molts més de la Constitució garanteixen, com molt bé ha dit el senyor Clua, l'autonomia dels ens locals, però, atenció, l'autonomia dels ens locals per a la gestió dels respectius interessos, dels interessos locals. No garanteixen l'autonomia local per a les eventuais delega-

cions de competències d'altres entitats públiques. És evident, és claríssim el text: «autonomia per a la gestió dels interessos locals». I és evident, ha de ser així. És lògic, perquè totes les competències de les entitats administratives expressen el reconeixement de centres singulars d'interessos, i és la gestió d'aquests interessos comuns la que es fa en règim d'autonomia, però són dels interessos locals. Llavors, jo tractaré de demostrar, amb tota cortesia, al senyor Clua i a la Cambra que, des d'aquest punt de vista, el text del dictamen és molt més respectuós de l'autonomia administrativa dels Consells territorials, que no ho és, per contra, el text de l'esmena número 16.

I això, mirin vostès, sembla una contradicció molt aparent, de la qual treurem alguna conclusió important. Sembla una contradicció, però és una gran realitat. L'esmena número 16 posa les funcions dels Consells Supracomarçals —l'esmena que les presenta— bàsicament en funció dels interessos assignats a la Generalitat de Catalunya. Mirin vostès, el número 1 diu: «Els Consells Supracomarçals ostenten la titularitat dels serveis territorials de la Generalitat.» El número 2 diu: «La gestió de les obres i serveis de la Generalitat, sempre que no sobrepassin el seu àmbit territorial.» El número 3 diu: «Assumir les competències dels actuals serveis territorials de la Generalitat.» Hem fet els tres primers números i tots són interessos de la Generalitat, no interessos propis del territori provincial. No hi ha contingut local substancial. Arribem al número 4, i s'hi parla de terminis d'obres i serveis, però nosaltres entenem que el número 4 és una regressió a la provincialització i a la capacitat d'integració en el conjunt de Catalunya que el text del Dictamen dóna als plans d'obres i serveis. El número 5 es manté en la mateixa tònica: «Elaboració d'estudis i propostes a la Generalitat.» El número 6 no té cap contingut propi, perquè és l'elaboració de les normes de funcionament intern. El número 7: «Totes aquelles que els siguin atribuïdes per les lleis del Parlament de Catalunya», òbviament, i «l'assistència, quan estiguin constituïts els Consells comarçals, als dits Consells, mitjançant l'assessorament i ajuda». Aquí sí que hi ha una funció, de substància local. Però és l'única, és l'única.

Aleshores, a què ens porta això? això ens porta, si ho contrastem amb el text de l'article 10 del Dictamen, a veure que aquest article 10 dóna molta més substància d'entitat local i d'autonomia administrativa als Consells territorials que no pas ho fa l'esmena. Perquè el número primer diu: «Preparar els inventaris de necessitats d'obres i serveis d'interès local.» El número segon diu: «Proposar a la Generalitat les actuacions d'interès local i comarcal, evacuar consultes sobre decisions que afectin directament la vida local i comarcal.» El número quart parla d'«elaborar els estudis necessaris per a l'exercici de les funcions anterior i d'altres d'interès per als municipis i les comarques del seu àmbit». El número cinquè parla de la concessió de crèdits complementaris. El número sisè són les normes del propi funcionament intern i després totes les altres que li siguin atribuïdes per les lleis del Parlament de Catalunya.

Què vol dir això, senyores i senyors Diputats? Vol dir una cosa, i aquesta és la conclusió que veuran vostès que té prou importància. És a dir, que si alguns des d'una

versió pròpia i singular de la Constitució entenen que aquest article 10 està afectat d'inconstitucionalitat, jo vull dir aquí en aquest moment, i constarà en el *Diari de Sessions*, que és més inconstitucional, des d'aquesta seva mateixa lògica d'interpretació de la Constitució i de l'Estatut d'Autonomia, l'esmena que ells sostenen. Perquè l'esmena que ells sostenen no vol donar substància local als Consells territorials, sinó situar en mans dels Consells territorials la gestió administrativa dels interessos generals de Catalunya. I això no és donar substantivitat local als Consells territorials, als Consells supracomarçals, com es diu a l'esmena. Aleshores, la nostra conclusió és posar, en definitiva, de manifest que no són raons de coherència amb la Constitució i l'Estatut les raons fonamentals, sinó raons de diferència de projecte polític. I és aquí on nosaltres voldríem haver vist centrat el debat. Que se'ns digui quin és el projecte polític, que se'ns digui clarament que no es volen Administracions perifèriques de les Comunitats autònomes, que se'ns digui clarament que, quan es defensa, per exemple, l'Estatut d'Autonomia del País Valencià, es vol constituir un Consell amb els tres presidents de les Diputacions, que se'ns digui que s'està defensant, en els processos d'elaboració de tots els Estatuts d'Autonomia d'Espanya, pel Grup d'UCD, l'enfortiment claríssim de les Diputacions provincials. Això és una posició que respon, en definitiva, a una filosofia administrativa, i nosaltres pensem que darrera d'aquesta filosofia administrativa hi ha la representació política de tots uns interessos socials i d'aparells d'Estat, però que, en definitiva, aquesta és la discussió real i l'argumentació real, no l'argumentació de la constitucionalitat o de l'antistatutarietat, perquè, ho repeteixo, i amb això acabo, és més inconstitucional i antistatutari de la mateixa lògica emprada per vostès el text del Dictamen que no pas el de l'esmena. Per això els demano el seu vot de rebuig, i el seu vot de suport al text del Dictamen.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Bé. Hi ha ara les esmenes 17 i 18 del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, que sens perjudici que puguin ésser votades separatament, crec que podrien ser defensades conjuntament. Jo proposaria també a aquest Grup que fos defensada conjuntament l'esmena 19, que significava l'addició d'un nou article, ja que es tracta, en tots els casos, de funcions d'aquests Consells o Comissions intercomarcals. Per defensar, doncs, les esmenes 17, 18 i 19, té la paraula el Diputat senyor Viñals.

El Sr. VIÑALS: Gràcies, senyor President, tal com el senyor President ha esmentat, les esmenes 17, 18 i 19 fan totes referència a l'article desè del Dictamen i, senyor President, amb el seu permís, li anuncio que retirem la número 19. Per tant, quedarien vigents la número 17 i l'esmena transaccional número 18.

Senyors Diputats, jo voldria que la defensa fos també estrictament de l'articulat que era antigament el text base i que ara són els vots particulars que el mantenen. Però, és clar, si oradors que em precedeixen acaben les seves paraules fent una invitació a tornar la moviola enrera, ho hem de fer, perquè, si no, queda penjat, i si queda penjat, semblaria que ho acceptem. I jo voldria dir al senyor Di-

putat que ens ha retret el de la moviola; en definitiva, doncs, no ens ha contestat els arguments que jo, en nom del meu Grup, havia dit abans, aquells arguments polítics que ja havien estat dits anteriorment, en els articles ja votats. I deixem-ho estar, però diguem una cosa, perquè és clar, m'ha fet moltíssima gràcia que se'm retregui que nosaltres anem una mica endarrera i traguem arguments d'abans i del debat, quan el mateix Diputat que ens diu això, llavors, ell se'n va endavant. I se'n va fins al final de la Llei, i se'n va a la Transitòria Tercera i ens retreu ni més ni menys que un text que era de la proposició base i que ja no existeix, que està decaigut. Ens ha llegit i ens ha comentat el que els senyors Diputats no poden analitzar ni mirar, fora que recordin com era la nostra proposició de llei anterior, perquè ja no és un vot particular per defensar un text; ja hi ha un altre text, hi ha una esmena, vam introduir un concepte nou. Però no vull parlar, ni contestar. Al seu moment, tal com se'ns ha dit, en la Transitòria Tercera, li'n farem, ja que se n'ha parlat —jo no ho hauria fet—, una molt petita i curta menció.

Per l'altre costat, m'ha d'omplir de satisfacció el fet que es llegeixi aquí el programa de govern d'Esquerra Republicana. Mai no hem amagat que tenim un programa de govern i que tenim les nostres aspiracions, malgrat ser un partit que, per motius de què potser parlaré, potser avui, potser un altre dia, hem arribat amb retard, en relació amb els altres Partits, en aquesta lluita democràtica perquè el poble de Catalunya confii en uns representants determinats. En definitiva, jo crec que ha de poder manant definint una mica les posicions.

D'un costat, tenim el Grup Centrista, que ens ha fet una neta i claríssima exposició del seu pensament, que no és el nostre. I que tampoc no és, òbviament, el del text del dictamen. Per tant, jo crec que, en funció de la claredat, podem col·locar aquestes tres opcions i veure quines són les diferències, perquè això està molt lligat amb l'article desè. El Grup Centrista ha dit clarament que vol uns nous ens locals per al Govern i l'administració autònoma de les províncies amb tot això complet, amb tot el que comporta, amb tot el seu potencial polític i amb tot el seu potencial de gestió. El nostre Grup vol, volia i voldrà la desaparició de les Diputacions. I els Consells? Ara haig de dir Consells, perquè no es pot llegir ja directament el que és escrit en els vots particulars; quan diem Comissions Gestores Intercomarcals, ja ha estat votat un altre nom. A veure si serà que perquè aquí encara estigui imprès en el seu dia tal com es podia, si els senyors Diputats que tenen un criteri propi ho haguessin votat, hauria pogut prosperar aquesta denominació, perquè seria correcta. Però en aquest moment se'n diuen, i ha estat votat i ho assumim, se'n diuen Consells Territorials; però bé, no podem a anar a la impremta i canviar-ho. Per tant, el que s'ha de veure de cada un dels vots particulars no és: «oh, és que aquí encara hi ha escrit això.» És clar que hi és; és la idea, el sentit polític i el sentit jurídic real que tenen. I nosaltres, aquests Consells Territorials, en funció del vot particular 17, com els volem? Doncs és molt clar, nosaltres els volem purament i simplement com uns organismes per a ésser consultats. Això vol dir gairebé no res: un lligam, un lligam entre les comarques i la Genera-

litat, uns ens consultius. Per tant, queda la posició de Grup Centrista molt clara, la posició del Grup d'Esquerra Republicana molt clara, i, entremig, entremig, senyors Diputats, queda el que s'està votant i el text del Dictamen; i en el text del Dictamen, en alguns llocs, se'ns diu: «oh, no, no, no hi ha les Diputacions, seran consultius, seran això, seran allò, no seran gran cosa»; i en altres se'ns diu: «ah, no, no hi seran per al Govern autònom i l'Administració autònoma...» En fi, senyors Diputats, que serà nen o serà nena? No ho sabem, és una posició, una posició que per a nosaltres ja no té consistència jurídica; només té una importància política que certes Diputacions no desapareixin. I, en definitiva, en definitiva, crec que podem passar perfectament de la jurisprudència de Salamanca, perquè aquí el que hi ha són uns interessos polítics d'uns partits que conserven el statu quo de les Diputacions. I això és perillós, això és perillós perquè, segons com l'Executiu ho volgués enfocar, aquests Consells Territorials podrien ser com volem nosaltres; és que potser podrien ser-ho, però en contradicció amb el peu de la lletra, perquè aquí algú sempre acabarà estant en contradicció. Però podrien no se-ho, i en aquest article desè, que està en contraposició amb el nostre vot particular en què es diu que els Consells Territorials han de ser escoltats preceptivament, aquí es diu que els Consells Territorials funcionen amb règim d'autonomia administrativa i tenen competència, competència per a la realització, i diu... I el cinquè, què diu el cinquè? Diu: «Concedir crèdits complementaris als Ajuntaments per a la realització de llurs activitats», etcètera, etcètera. Això, segons com s'agafi, senyores i senyors Diputats, són les Diputacions. En fi, jo diria que, com va dir un senyor Diputat l'altre dia aquí, sobre el tema de les Cambres Agràries, que va dir, ho recordaran, que són o seran entitats professionals agràries, que seran les millors Cambres Agràries d'Espanya. Seguint aquest raonament, i veient tot aquest context del text del dictamen, nosaltres podem dir que aquests Consells Territorials poden ésser les millors Diputacions d'Espanya. I, a més —en això dissentim molt de la precisió del Grup Centrista—, a més a més, amb una gran aventatge, perquè, fixin-se, senyors Diputats, si seran les millors Diputacions: no tindran cap responsabilitat de servei i, en canvi, poden tenir tots els diners. Perfecte. En fi, senyors Diputats, el text no és afortunat (*Rialles*), voler, en voler, senyors Diputats, plasmar amb una llei un pacte polític. I, a més a més, un pacte polític de manteniment d'unes determinades posicions ens porta a aquesta dislèxia d'un text que, segons com es miri, és una cosa i, segons com es miri, n'és una altra. Nosaltres, davant del que sembla irreversible —senyors Diputats, encara hi ha articles importants i els senyors Diputats podran analitzar ben bé el seu criteri, i potser pensin que el seu criteri no és el mateix que el del seu Grup—, voldríem afegir-hi quelcom, constructiu encara, dins d'aquest article desè. Amb una gentilesa, amb una gentilesa parlamentària, un «fai play», el Grup del PSU va cedir-nos i renuncià a part del seu text i ens va deixar posar una transaccional, com en el seu moment ho va fer el Grup Centrista, amb gran sacrifici per la seva part, perquè va renunciar a dues importants i llargues esmenes per a poder-hi posar la nostra

transaccional. Perquè, com vostès saben, senyors i senyores Diputats, el nostre Grup, com a autor del text base, no podia presentar esmenes i tampoc no podia fer transaccions entre el text i una altra esmena si no trobava la benevolència i l'elegància parlamentària d'un Grup que ens ceixés posar-hi la nostra esmena. I no per deixar posar una esmena a un Grup; és que posar una esmena d'un Grup, senyors i senyores Diputats, és portar en el si del Parlament idees, i és portar possibilitats, i hi havien en aquest text, com molt bé s'ha dit, i tant s'ha dit des de la meva dreta fins a la meva esquerra, moltes possibilitats, però moltes, que no fossin precisament el manteniment del statu quo de les Diputacions. Llàstima. Jo crec, i ho crec sincerament, i ho creu tot el nostre Grup, que és una gran equivocació, i, en definitiva, les conseqüències es veuran. Per tant, la nostra esmena transaccional, assumida pel Grup del PSU, diu, i hem de llegir-ho tal com està votat: «Els Consells Territorials seran preceptivament consultats per a tot allò que es refereix a la futura organització territorial de Catalunya prevista en l'article 5. 3 de l'Estatut de Catalunya.» Per què? nosaltres, com que sembla que tothom —el problema és el marge de temps— està convençut que aquesta és una llei pont, i que en aquest Parlament és important fer la definitiva organització i ordenació del territori de Catalunya, nosaltres creiem que aquests Consells Territorials han de ser preceptivament consultats com a vehicle, com a vehicle viu i real de les nostres comarques, per allò que després hem de fer i hem d'ordenar i hem d'organitzar amb elles. Perquè malgrat que el Parlament, a causa de l'acord que hi va haver ho haurà de fer en ponència unitària, malgrat això, no hem de deixar tancada la porta. Però no la porta de la bona voluntat, no, escrita, que les comarques ens puguin dir com volen ser, quins problemes tenen i com voldrien ser organitzades. Per això els demanem el vot favorable a la nostra esmena transaccional número 18.

Gràcies, senyor President, gràcies, senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Bé; passem ara al torn en contra, que el farà el senyor Alavedra.

El Sr. ALAVEDRA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, m'és bastant difícil fer un torn en contra de les esmenes defensades pel senyor Viñals pel senzill motiu que jo entenc que ell no ha fet un torn a favor, i, aleshores, és molt difícil, des d'un punt de vista dialèctic, de fer un torn en contra, perquè tenim les esmenes escrites, perquè el senyor Viñals s'ha dedicat a contestar la intervenció del senyor Prats, a fer uns comentaris sobre l'esmena centrista, a parlar de grans equivocacions, a parlar de la gentilesa del Grup del PSUC per una esmena transaccional que després també veurem, però, en definitiva, una anàlisi del contingut de la seva esmena, no l'ha feta. I jo, aquí, li replicaré basant-me en el text escrit. Perquè es busquen moltes diferències, molts conceptes diferents, es parla de grans equivocacions, però, en realitat, mireu exactament el contingut de l'esmena d'Esquerra Republicana de Catalunya i veurem que les diferències són molt més en el to, en l'èmfasi, en el gest, que no pas en el contingut real de l'esmena. En primer lloc, dels diferents punts de l'esmena número 17 d'Esquerra Republicana de Catalunya, el punt primer és exactament

igual que el text del Dictamen. El punt segon de l'esmena d'Esquerra Republicana parla que seran escoltades per la Generalitat les Comissions Gestores, però són els Consells Territorials, perquè s'ha canviat de nom, en la gestió de competències abans exercides per les Diputacions provincials, sempre que aquestes actuacions siguin antecedent obligat de promulgació de decrets. Bé, a part de les competències ja estan plenament assumides a l'article primer per la Generalitat, aquesta funció d'assessorament està plenament continguda en el número 2, en el número 3 i en el número 4 del Dictamen de la Comissió. No hi ha cap diferència de contingut real, senyor Viñals. Aquests punts 2, 3 i 4 del Dictamen contemplan la proposta, per part dels Consells Territorials de la Generalitat, d'actuacions d'interès local i comarcal, les consultes preceptives en l'exercici de les seves competències —em refereixo a les de la Generalitat que tinguin repercussió directa, competències que tinguin repercussió directa sobre la vida local— i, a més a més, s'hi afegeix encara, com a complement amb el punt 2 de la seva esmena, l'elaboració d'estudis necessaris. Per tant, al meu entendre, el punt 1 i el punt 2 estan plenament recollits en el Dictamen de la Comissió. El punt 3 i el punt 4 de l'esmena d'Esquerra Republicana de Catalunya ens parlen de «la confecció i la preparació dels pressupostos corresponents a les competències abans exercides per les Diputacions Provincials», i sempre que s'actui per decret; això el punt 3, i el punt 4 fa referència a les competències en general. Senyor Viñals, això, tal com està la llei, no és possible; però li haig de dir que les competències i els serveis, en virtut també de l'article primer d'aquesta llei, ja els ha assumit la Generalitat, i estan, per tant, en el pressupost de la Generalitat. Tot això, evidentment, tenint en compte les disposicions transitòries que són únicament d'adaptació i que després veurem. No intervenen, per tant, les Comissions Gestores Intercomarcals —segons el nom de vostè—, o els Consells Territorials; no intervenen en les competències trapassades que ja són de la Generalitat, i que, per tant, estan incloses en el pressupost de la Generalitat. El Consell Territorial, d'altra banda, per les seves funcions, per les funcions que precisament defineix aquest article desè que estem debatent, elabora —i això ho veurem després— com a avantprojecte, un pressupost, un avantprojecte de pressupost per a inclusió pel Consell Executiu en el Pressupost de la Generalitat i, evidentment, per a aprovació definitiva pel Parlament.

El punt cinquè de l'esmena d'Esquerra Republicana ens parla de la gestió, recaptació, liquidació i la inspecció dels impostos: això és una competència que, també, ja queda assumida per la Generalitat. I, per tant, no creiem que sigui necessari escoltar els Consells Territorials per uns serveis que ja, per llei, passen a formar part de la Generalitat i, per tant, integrats en el seu propi pressupost. I això és tot. Això és el contingut de l'esmena i tots aquests cinc punts estan recollits en el Dictamen de la Comissió. Sí que hi ha un punt molt important al qual el senyor Viñals no ha fet absolutament cap esment, perquè no parlem de textos, parlem de principis, de divagacions; però hi ha un punt important en el Dictamen de la Comissió, en l'article desè, apartat cinquè, que és el de concedir crèdits complementaris als Ajuntaments per a la

realització de llurs activitats en la forma i quantia que es determinarà en els corresponents pressupostos, un cop aprovat pel Parlament, en la forma prevista, l'article onzè d'aquesta llei. És a dir, que això és una funció que no és d'assessorament, i aquesta és important. I aquesta és la diferència, senyor Viñals, entre la seva esmena i el text del Dictamen; vostè no hi ha fet absolutament cap referència. Aquesta és una diferència important que es va introduir per transaccional, i aporta, a més a més de les funcions d'assessorament, una funció de gestió —i aquí hi ha una diferència qualitativa important— i aporta un nivell cert, un nivell comprobable d'autonomia local. I això relliga amb el tema de l'article 141.2 de la Constitució, quan parlem del Govern i de l'Administració autònoma de les províncies, perquè aquí hi ha un element claríssim d'autonomia local, de nivell d'autonomia local, una funció de gestió. I, per tant, això és molt important perquè —ja deia jo aquest matí—, que nosaltres en fer aquesta Llei tenim dues finalitats. Una, per a fer desaparèixer les Diputacions —i desapareixen, senyor Viñals, no es mantenen les Diputacions, no es manté el «statu quo»— i l'altra finalitat és la de complir amb la Constitució i amb l'Estatut des de la nostra interpretació.

Perquè, senyor Viñals, en dir que el «statu quo» de les Diputacions es manté i que els Consells Territorials són les Diputacions, realment és no haver profunditzat en l'estudi del Dictamen de la Comissió, i em sembla que no és seriós dir-ho aquí. Els Consells Territorials tenen les funcions definides per l'article desè, que són unes funcions assessores, exactament les mateixes de l'esmena d'Esquerra Republicana de Catalunya —com em sembla que acabo de demostrar—, i a més a més, aquesta funció definida en el punt cinquè de l'article desè, que és la concessió de crèdits complementaris als Ajuntaments per a la realització de llurs activitats. Però les competències de les Diputacions, per aquesta Llei, queden assumides per la Generalitat. Els acords de traspàs de serveis es faran en un termini màxim de tres mesos i l'acord serà del Consell Executiu, escoltades les Diputacions. I l'execució del traspàs de serveis es farà en un termini màxim de nou mesos. Això vol dir que els funcionaris de les Diputacions passaran a ser de la Generalitat. Que els serveis passaran a ser de la Generalitat. Que les dotacions financeres i el patrimoni passaran a ser de la Generalitat per a poder exercir aquests serveis. I després d'això —que vostè no em pot rebatre—, dir que es manté el «statu quo» de les Diputacions i que es fan unes Diputacions amb un altre nom, que són els Consells Territorials, això no és examinar el Dictamen de la Comissió amb serietat. Perquè aquí hi ha una qüestió de noms, però hi ha una qüestió de funcions, una qüestió de contingut, i té raó el senyor Clua quan diu que el contingut és molt diferent. El que passa és que nosaltres li contestem al senyor Clua que el contingut és diferent, complint amb la Constitució i amb l'Estatut, perquè el que fem es crear un ens local provincial, representatiu i autònom.

Em sembla que em deixava l'esmena núm. 18, també defensada pel senyor Viñals i aprofitaré, senyor President, per fer també el torn en contra de l'esmena núm. 18 —transaccional— a la qual feia referència el senyor Viñals i que deia que havia estat introduïda per gentilesa

del PSUC. En primer lloc, em sembla que aquí —no sé si és per error o de l'esmena transaccional o de la impressió del *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*—, Esquerra Republicana de Catalunya que se'ns ha presentat tan curosa en el tema de noms i que ens ha fet una llarga dissertació sobre el nom de «Comissió Gestora Intercomarcal», de «Consell Intercomarcal» i de «Consell Territorial», aquí ens presenta una esmena amb el nom de Consell Intercomarcal. Després d'haver defensat durant tot el debat el nom de «Comissió Gestora Intercomarcal». No sabem si és un error o una incongruència, en tot cas el senyor Viñals no ens ho ha explicat, però aquí, tot de sobte, Esquerra introdueix un nom nou i es vol posar a fer una racionalització tècnica del nom de l'ens local que es crea per aquesta Llei. Suposo que es tracta d'un error, però, en tot cas, el que li volia dir és que —al nostre entendre— aquesta esmena transaccional era inútil perquè el seu contingut està plenament recollit en l'apartat tercer de l'article 10 del Dictamen que estem debatent. L'article 10, en el seu apartat tercer diu exactament: «Evacuar les consultes que preceptivament li formularà la Generalitat per a l'exercici de les seves competències amb repercussió directa sobre la vida local i comarcal.» I l'esmena diu «de consultar —aquí diu els Consells Intercomarcals, suposo que per error— en tot allò que es refereix a la futura organització territorial de Catalunya prevista en l'article 5.3 de l'Estatut de Catalunya». L'organització territorial de Catalunya afecta d'una manera claríssima, és el punt que més afecta la vida local i comarcal, i per tant, en funció de l'apartat tercer de l'article 10, aquesta consulta sobre l'organització territorial de Catalunya, evidentment, ja s'havia de fer. Per aquests motius, perquè creiem que realment el text del Dictamen recull tot el contingut de l'esmena d'Esquerra Republicana de Catalunya i aporta un nou contingut de gestió i d'autonomia local que ens permet complir encara més amb la Constitució i amb l'Estatut, nosaltres ens oposem a les esmenes 17 i 18 d'Esquerra Republicana de Catalunya i demanem la votació positiva pel text del Dictamen.

Moltes gràcies, senyor President, gràcies, senyores i senyors Diputats.

EL Sr. VIÑALS: Senyor President, una contradicció flagrant... (*Remor de veus.*)

EL Sr. PRESIDENT: Si es tracta que el senyor Alavedra ha contradit un punt material del que... bé, d'acord, té la paraula el senyor Viñals. (*Remor de veus.*)

EL Sr. VIÑALS: Si, no rectificació, senyores i senyors Diputats, certa contradicció: jo he dit... i no he dit. Senyor Diputat Macià Alavedra, jo he fet referència explícita a l'article 10.5 quan he dit que era el punt base pel que ens feia por en aquest context que, començant per allà on diu el començament, que els Consells Territorials funcionen amb règim d'autonomia administrativa i tenen competència, amb, cinquè, concedir crèdits etc., etc., etc., és quan —recordarà—, he dit: «aquí tenim les millors Diputacions d'Espanya, perquè no tenen l'obligació de cap servei i remenen tots els diners». Ho recordarà el senyor Diputat. I és el punt base, el punt base més negatiu en què també he dit que, segons qui porti o interpreti la llei, pot convertir en gairebé res el Consell Territorial, o el pot convertir en una autèntica Diputació

provincial. Perdonarà el senyor Macià, potser jo m'he explicat malament, però ha estat el meu esperit el fet de dir-ho i no sé els senyors Diputats com ho hauran entès. Finalment, una qüestió purament de procediment. Quant a l'esmena 15 sostinguda pel Grup del PSU al punt quart...

EL Sr. PRESIDENT: Aquesta esmena està decaiguda, senyor Viñals.

EL Sr. VIÑALS: D'acord. Hi havia el problema que hi havia incorporada la nostra esmena transaccional...

EL Sr. PRESIDENT: Ha estat decaiguda, per tant no cal fer esment.

EL Sr. VIÑALS: Exactament. Quant al canvi de nom a la nostra esmena transaccional de Consells Intercomarcals en el moment que la vam presentar, ja havia estat votat per la Comissió el nom definitiu de Consells Intercomarcals —encara no havíem entrat en els Territorials— i de la mateixa manera que he dit que les Comissions Gestores Intercomarcals, dintre dels vots particulars mantinguts, es mantenen amb aquest nom, és perquè és el procediment —i reglamentàriament s'havia de fer així—, però en el moment que ja ha estat votat, si ho podem tornar a escriure, ho escrivim amb el que la Cambra ho ha assumit. En aquest moment, en diríem Consells Territorials. Gràcies, senyor President.

EL Sr. PRESIDENT: Bé, passem a... (*El senyor Alavedra demana per parlar.*) Senyor Alavedra?... És que en realitat jo he entès que el senyor Viñals no ha rectificat sinó que simplement, ha posat en el seu lloc una qüestió en la qual havia estat contradit impròpiament. Bé, com que no val la pena de perdre el temps discutint, suposo que el senyor Alavedra serà molt curt; doncs, té la paraula el senyor Alavedra.

EL Sr. ALAVEDRA: Moltes gràcies, senyor President. Seré, efectivament, molt curt. Sí, recordo, efectivament, i no m'havia adonat que feia referència a la interpretació de l'apartat cinquè de l'article desè, perquè ja he dit al principi que em resultava difícil, i segurament és culpa meua, fer un torn en contra al senyor Viñals, perquè entenia que ell no feia pròpiament un torn a favor, però ara que m'ha rectificat, jo recordo, efectivament, la frase que ell diu que tenia relació amb aquell punt que «els Consells territorials seran les millors Diputacions», una frase precisament molt poc adequada a la realitat i que ha dit que perquè, efectivament, remenaran tots els diners i tindran molt poques funcions. Aleshores, en què quedem? Si no tenen funcions, doncs, no són com les Diputacions, perquè resulta que les funcions han passat a la Generalitat. Per als diners, senyor Viñals, ara entrarem en el debat de l'article onzè, que vostè ja veurà que els Consells Territorials elaboren llur pressupost, amb la consideració d'avantprojecte, per la seva inclusió pel Consell Executiu dins del pressupost de la Generalitat i l'aprovació definitiva d'aquest Parlament. És a dir, que si aquest Parlament dona realment tots els diners als Consells Territorials, els tindran, però no crec que sigui aquesta la finalitat de la Llei, ni la finalitat del Parlament.

Moltes gràcies, senyor President.

EL Sr. PRESIDENT: Bé, passem a les votacions. Hem de votar, primer, l'esmena núm. 16 del Grup parla-

mentari de Centristes. Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb l'esmena núm. 16 que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

L'esmena número 16 del Grup parlamentari de Centristes ha estat rebutjada per 13 vots a favor, 108 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar les esmenes 17 i 18 del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, conjuntament o separadament?

El Sr. VICENS: Separadament, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Separadament? Aleshores, primerament, doncs, votem l'esmena número 17 del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana.

Els senyors Diputats que hi estiguin a favor?

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

L'esmena ha quedat rebutjada per 12 vots a favor, 109 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar l'esmena número 18 del Grup d'Esquerra Republicana.

Els senyors Diputats que hi estiguin a favor?

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

L'esmena número 18 d'Esquerra Republicana ha estat rebutjada per 35 vots a favor, 73 vots en contra i 13 abstencions.

Hem de votar ara el Dictamen. Algun Grup desitja que sigui votat per parts o es pot votar globalment?

No hi ha objecció que sigui votat globalment, per tant anem a votar globalment els dos apartats de l'article desè del Dictamen.

Els senyors Diputats que hi estiguin a favor, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

L'article desè del Dictamen ha estat aprovat per 73 vots a favor, 25 vots en contra i 23 abstencions.

Atès que queden encara cinc articles, les tres disposicions transitòries i tres disposicions finals, a part de la possibilitat d'entrar en el darrer punt de l'ordre del dia, és a dir, les preguntes, proposo a la Cambra una suspensió de quinze minuts.

(Se suspèn la sessió a dos quarts i quatre minuts de vuit, i es reprèn a un quart de nou)

El Sr. PRESIDENT: Senyors Diputats, si volen ocupar els seus escons. Es reprèn la sessió. Hem arribat ara a l'article onzè, en el qual hi havia mantinguts un vot particular, el número 20, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, i una esmena d'addició, la número 21, del Grup parlamentari del PSUC, que interpreto que ha quedat decaiguda. Queda, doncs, només el vot particular del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana. Per defensar-lo té la paraula el Diputat senyor Hortalà.

El Sr. HORTALÀ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, al llarg d'aquest debat es veu aprofundiment que, en general, les forces polítiques aquí presents no estan certament d'acord amb el plantejament actual de les Diputacions. La manera com això es vol resoldre porta a diverses línies de pensament. Personal-

ment, m'atreviria a dir que n'hi ha tres, de línies de pensament, més fonamentades, menys fonamentades, amb continguts tècnics més brillants o menys brillants i, en definitiva, amb un caire constructiu totes elles a l'hora de voler establir aquest futur que ja ha començat per a Catalunya.

Pel que fa a la posició d'Esquerra Republicana, amb plantejaments que nosaltres entenem més o menys afortunats quant a les exposicions, però que entenem d'un cert radicalisme quant al que estíem la nostra sobirania nacional, en l'article onze, seguint aquesta trajectòria, hem plantejat aquest vot particular per mantenir coherència amb els diferents punts, amb les diferents esmenes, amb les diferents discrepàncies que abans s'han anat explicant i que dissortadament s'han anat perdent.

Aquest vot particular sobre l'article onzè, com ja he dit, fa referència al tema del pressupost. El text del Dictamen parla que els Consells Territorials elaboraran el seu pressupost, que tindrà la consideració d'avantprojecte. La Disposició Addicional Quarta de l'Estatut té un cert paral·lisme, si se'm permet establir-lo, entre el que diu aquest article onzè i el que especifica la Disposició Addicional Quarta, en el sentit que aquesta Disposició diu: «Els pressupostos —els de les Diputacions—, els elaboraran i els aprovaran elles mateixes.» Elaboraran i aprovaran, diu l'Estatut, i elaboraran el propi pressupost els Consells Territorials, diu l'article del Dictamen de la Ponència. L'Esquerra, amb el seu context i amb el seu pensament sobre aquest punt, volia treure fins i tot aquesta capacitat d'elaboració a les Diputacions, i establia com a vot particular que les Comissions Gestores Intercomarcals comptaran amb els recursos personals, financers i patrimonials que els seran assignats pel Consell Executiu. És a dir, era minvar en la mesura possible l'estructura d'unes Diputacions, d'uns ens territorials que gairebé tots —si no tots— consideràvem l'exponent d'un centralisme que caduc i fins i tot d'un impressionisme que ens recorda una història, en aquest cas, massa plena d'entrebancs. Per això la filosofia d'Esquerra era aquesta. Pressupostàriament, que ni tan sols les Diputacions, el que quedés, els nous ens tinguessin aquesta opció i que, aquesta opció, la tingués estrictament el Consell Executiu. Ara bé, de la manera com s'ha produït el debat, de la manera com es va avançant en l'aprovació dels articles del Dictamen de la Comissió, mantenir, per part d'Esquerra, aquesta argumentació no tindria cap sentit. Assenyalem la nostra intenció, però, en fer-ho i en reconèixer tal com es va avançant, com acabo de dir, crec que és coherent, té sentit, el que ara mateix retirem aquest vot particular. Permeti'm-me, doncs, senyor President, senyores i senyors Diputats, que retirem aquest vot particular.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Retirat el vot particular, podem passar directament a la votació del Dictamen, ja que no queda en peu cap esmena ni vot particular.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text del Dictamen per a l'article onzè que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

L'article onzè, en el text del Dictamen, ha quedat

aprovat per 67 vots a favor, 14 vots en contra i 29 abstencions. (*El senyor Capdevila demana la paraula.*)

EL Sr. PRESIDENT: El senyor Capdevila.

EL Sr. CAPDEVILA: Voldriem fer una explicació de vot per al conjunt de qüestions votades. Seria el senyor Rimbau.

EL Sr. PRESIDENT: D'acord, el senyor Manuel-Rimbau té la paraula per explicació de vot per al conjunt de qüestions votades fins ara, en matèria econòmica, eh?

EL Sr. MANUEL-RIMBAU: Senyor President, senyores i senyors Diputats, voldria, primer de tot, felicitar-me perquè aquesta segona part del debat ha tret una mica la crispació que aquest matí teníem en el Parlament. El nostre Grup ha votat «no» als dos articles, al cinquè i a l'onzè, que tenen un contingut bàsicament econòmic, i desitgem explicar davant de la Cambra el nostre vot. Faig també un altre aclariment, que la nostra posició no invoca l'Estatut amb ganes de posar un entrebanc al procés autonòmic de construcció de Catalunya, sinó que precisament el que pretenem és, d'alguna manera, aportar dades per evitar que no ens trobem en cap moment enfrontats amb els poders de l'Estat.

El nostre Grup hem votat «no» perquè entenem que els preceptes de l'article cinquè —i com després explicaré també els de l'article onzè— no són congruents amb el contingut de l'Estatut o, almenys, amb la interpretació que nosaltres donem al contingut de l'Estatut. L'article cinquè diu que la Generalitat assumeix la totalitat de les competències financeres de les Diputacions. Bé, l'article 43 de l'Estatut afirma que el patrimoni de la Generalitat està constituït per una sèrie d'elements. Cap d'aquests elements no concorda amb el que constitueix el patrimoni de les Diputacions. L'article 44, quan parla de la hisenda de la Generalitat, fa també una enumeració i aquesta enumeració no comprèn, evidentment, alguns dels conceptes que integren la hisenda de les Diputacions. Si és així i resulta que, d'acord amb la llei —amb la llei que avui s'està discutint en aquest Parlament—, la Generalitat assumeix la totalitat de les competències financeres de la Diputació, ens queda una pregunta flotant a l'aire, i, certament, sense resposta, de dir: «aquests béns que constitueixen el patrimoni de la Diputació o aquestes facultats que eren la hisenda de la Diputació i que, segons diu aquí, les competències són assumides per la Generalitat, qui administra els béns?, on van a parar els béns?, de quina manera s'administren?» I això, certament, no ens ho respon de cap manera la llei.

D'altra banda, l'apartat 2 de l'article cinquè té una redacció que creiem que mereix un comentari, sempre des d'aquest punt de vista econòmic —la meua explicació de vot se cenyeix estrictament al punt de vista econòmic—, quan diu que «els ingressos de les Diputacions procedents de transferències dels pressupostos generals de l'Estat o d'altres Administracions públiques passaran a ingressar al corresponent capítol d'ingressos del Pressupost de la Generalitat de Catalunya». Bé, el que no ens diu la llei —i això és el que em té intrigat— és què farà la Generalitat d'aquests ingressos que fins ara eren de les Diputacions. Perquè dir fins ara que eren de les Diputacions, i suposo que per moltes versions que vulguem donar del que és una Diputació —i permetin-me la immo-

dèstia de manifestar que he passat deu anys treballant en una Diputació i, per tant, les conec bastant bé—, vol dir que els ingressos de les Diputacions, forçosament, perquè no podien tenir cap més destinació, anaven a parar a les comarques de la seva província, naturalment. Llavors em pregunto: si els ingressos que fins ara rebien les Diputacions, ara se'ls queda la Generalitat i la llei no ens especifica res més, què passa amb aquests diners que abans tenien una destinació concreta en unes comarques? es queden ara a la plaça Sant Jaume? Perquè si el destí realment fos que, recaptats per la Generalitat —com preveu l'Estatut— arribessin després al seu destinatari —com preveu l'Estatut— la llei ho hauria de dir, i, en canvi, la llei no ho diu.

A mi em sembla —i ara que estem en família (*Rialles*) crec que ho podem comentar que a aquesta llei li podríem dir la llei de la cadira, i ho explico: perquè el problema concret que aquesta llei afronta és la discussió per una cadira, que es va produir a la plaça Sant Jaume ja fa uns mesos; t'hi asseus tu, m'hi assec jo; és teva, és meua; el despatx em correspon a mi o et correspon a tu. I aquesta és la mare dels ous del problema, i res més que això. I si no existís aquest problema no caldria fer aquesta llei, però com passa sempre, quan dos es barallen rep el tercer, i els tercers que han rebut aquesta vegada són les comarques de les actuals províncies de Girona, de Lleida i de Tarragona, que es troben que perden els seus recursos —se'ls queda la Generalitat— i la llei no ens diu on van a parar. I aquest és el problema, i el problema és tan clar, a més, que si agafem l'article onzè, diu que els Consells Territorials formaran, atenció!, no diu aprovaran, i aquesta és una diferència que és important, formaran els seus pressupostos, que es sumaran el de la Generalitat amb caire d'avantprojecte de pressupost. Llavors, encara que no sigui amb finalitat didàctica, per utilitzar un terme que s'ha utilitzat avui a la Cambra, permetin-me que els expliqui què és un avantprojecte de pressupost. Un avantprojecte de pressupost no és ni més ni menys que un document que redacta un funcionari —no un polític— un funcionari, que recull les dades d'experiència de les despeses i els ingressos de l'exercici anterior, i al qual ha d'incorporar solament —però no per voluntat pròpia, sinó per simples operacions matemàtiques—, els increments o les disminucions que es preveuen com a conseqüència de fets automàtics, de forma que, si circulen més vehicles per l'Ajuntament, per tant l'impost de circulació de vehicles, s'haurà de preveure més ingressos; si les retribucions del personal s'han d'augmentar un 12%, la partida corresponent haurà de ser incrementada en el mateix percentatge. Però el funcionari no pot fer res més. Tant és així que l'avantprojecte de pressupost no cal ni tan sols que quadri; no importa que hi hagi més ingressos que despeses, és indiferent perquè és una eina de treball i res més que una eina de treball. L'avantprojecte de pressupost es lliura després a la Comissió d'Hisenda que ja introdueix un element polític de decisió, perquè la Comissió d'Hisenda està integrada per polítics, polítics que, en el nostre cas, en els Ajuntaments o en les actuals Diputacions, han estat elegits pel poble. Ser elegits pel poble vol dir tant com que el poble els ha lliurat la sobirania, que és seva, perquè ells l'administressin.

Bé, senyors, i què ha passat amb aquest article onzè de la llei que estem avui aprovant? Que en donar-li caire d'avantprojecte de pressupost, el document que neix en aquesta corporació, en aquest ens local nou —el Consell Territorial— i que s'ha d'enviar a la Generalitat, vol dir que hem transformat els polítics d'aquests ens locals en funcionaris al servei del Consell Executiu. I això per la simple lògica del que els acabo d'exposar, veuran vostès que no té resposta possible; és un fet, és així. Hem arrabassat la capacitat de decisió que tenien uns polítics elegits democràticament pel poble perquè administressin els seus béns, i els hem transformat en funcionaris a les ordres del Consell Executiu perquè redactin un document, atenció!, que com avantprojecte de pressupost l'Executiu no té cap obligació de respectar-lo, ni ha de donar cap explicació de perquè no el respecta. Aquesta és la diferència fonamental entre un avantprojecte i un projecte de pressupost.

Voldria dir quelcom que s'ha dit, també, aquest matí: aquest sistema, força original, de variar les capacitats de decisió dels representants democràticament elegits comporta un fet previsible: que d'alguna manera hem d'anomenar aquest document; molt bé, i si aquest es diu «avantprojecte de pressupost», el que ha servit, el document que ha servit per a preparar l'avantprojecte, què serà? Com deïem aquest matí, el recontraavantprojecte de pressupost? perquè algun nom ha de tenir, i un nom que indiqui que és abans de l'avantprojecte. Caiem en unes situacions autènticament risibles, perquè no s'ha pensat prou bé el que representa el contingut d'aquests articles que s'acaben d'aprovar.

Nosaltres, senyores i senyors Diputats, comprenem perfectament que quan una llei arriba a la Cambra, quan un projecte de llei arriba a la Cambra, pràcticament tot està cuit —no ens hem pas d'enganyar. Els Grups tenen la seva posició presa. On es fa el treball de diàleg, de negociació, de buscar el punt lògic d'acord, és, certament, en el si de les Ponències i en el si de les Comissions. La Cambra constitueix el lloc de debat perquè cada Grup exposi el seu punt de vista. No ens fem pas, en absolut, cap il·lusió que les nostres opinions, els nostres parers —que per ser nostres entenem que són correctes, és lògic, si no els canviàrem—, poguéssim potser influir màximament la Cambra. Però, certament, creiem que ens equivoquem, i diem ens equivoquem, així, incloent-nos nosaltres, que la Cambra s'equivoca, perquè si la Cambra s'equivoca, nosaltres sumem per a la Cambra i, per tant, hem de compartir també el resultat —aquesta és la regla democràtica— crec que ens equivoquem en la forma com s'ha plantejat aquesta llei.

En definitiva, hi ha entrat un factor de pressa per resoldre un problema particular, hem creat uns Consells Territorials sense haver definit el territori, i la conseqüència lògica —com que hem començat la casa per la teulada— és que la casa no se'ns aguanta. Aquesta és la veritat, i ara he de dir que és clar, que prendrem mesures, i s'ha dit aquí, per exemple, que davant aquest perill centralitzador del que he fet esment referint-me a la part econòmica, senyor Macià Alavedra, sí, referint-me a la part econòmica —vull dir que no és que surti de mare, no; vaig al tema—, resulta que produint-se això, es diu:

haurem d'anar amb cura que no se'ns produeixi un fenomen centralitzador. Bé, en una llei, el sistema és clar: que la pròpia llei amb les seves disposicions impedeixi que es produeixi la centralització; el que no val és dir: dictem una llei, però, atenció!, que hi ha risc que serveixi per a una centralització. Molt bé, doncs incloguem a l'articulat de la llei els preceptes necessaris perquè aquesta centralització no es produeixi, i llavors no caldrà que anem amb tanta cura, amb tanta angúnia, amb tanta preocupació.

Res més, senyors Diputats. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Bigatà desitja explicar vot també? Té la paraula el Diputat senyor Bigatà en nom del Grup de Convergència i Unió.

El Sr. BIGATÀ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, molt breument farem el que s'ha dit una explicació de vot, però, en tot cas no hem de perdre el torn d'aquesta explicació de vot, perquè a nosaltres ens sembla que el que s'ha fet, és una defensa d'unes esmenes, i aprofitarem el torn només per puntualitzar uns aspectes que creiem que són importants. Seré molt breu per a no cansar la Cambra.

En primer lloc, hem de dir i deixar clar —i em sembla que hi estarem d'acord— que l'article 48 i següents de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya ens dona la competència en matèria financera, destacant aquelles que ens corresponen en sentit ple o propi, i entre elles hi ha la formació del pressupost, que vol dir l'elaboració pel Consell Executiu, l'aprovació i el control del Parlament, per aquesta Cambra.

Em sembla que aquest principi és important pel que després diré. I també li diria al Diputat senyor Rimbau que, en tot cas, hagués estat bé —no s'ha fet—, nosaltres enteníem que quan es votava se sabia el que es votava —fos a favor o fos en contra o fos abstenció—, però hem dit i hem aprovat l'article cinquè punt 2: «Els ingressos de les Diputacions procedents de transferències dels pressupostos generals de l'Estat o d'altres administracions públiques, passaran a integrar el corresponent capítol d'ingressos del pressupost de la Generalitat de Catalunya. El Consell Executiu vetllarà per les actualitzacions necessàries i periòdiques de les dites transferències.»

Parla després dels acords, de la valoració de serveis a transferir, dotacions financeres i mitjans personals, que es tindran en compte els costos directes i indirectes i també les despeses d'inversió que corresponguin.

Per tant, ja ho diem, i també diem a l'article onzè, que «per al compliment de llurs finalitats, els Consells Territorials elaboraran llur propi pressupost, que tindrà la concessió d'avantprojecte als efectes de la seva inclusió pel Consell Executiu dins del pressupost de la Generalitat». La Generalitat té un sol pressupost, un pressupost únic i, per tant, quedaran inclosos, dintre d'aquest pressupost de la Generalitat els ingressos i també els pressupostos dels Consells Territorials. I diem més, que el pressupost de cada Consell Territorial haurà de tenir en compte les necessitats i la població de l'àmbit territorial respectiu.

Em sembla que amb aquest aclariment, les coses que-

den centrades en el seu punt mig. Res més, moltes gràcies, senyor President, moltes gràcies, senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El Diputat senyor Armet té la paraula per explicació de vot en nom del Grup Socialista.

El Sr. ARMET: Senyor President, senyores i senyors Diputats, molt breument intentaré no repetir arguments que ja s'han donat en l'explicació de vot, però el que sí que convindria en aquesta Cambra és desfer un equívoc que ha sortit al llarg de moltes intervencions, que és el binomi Diputacions-comarques. Jo voldria dir taxativament, i amb tota la solemnitat que les dades objectives poden oferir, que el manteniment d'aquest equívoc no respon a la veritat objectiva dels fets. M'explicaré molt breument: el manteniment de les Diputacions i de l'estructura d'inversió de les Diputacions a les comarques és una discriminació a les comarques més endarrerides de Catalunya, és a dir, a les que tenen les rendes més baixes. Si nosaltres contemplem l'evolució històrica de quina ha estat la inversió de l'Administració perifèrica de l'Estat a les diferents comarques de Catalunya, sumada a la inversió de les Diputacions provincials, ens adonarem que les comarques més deprimides de Catalunya han tingut una inversió inferior per persona, per habitant, indubtablement. I aquest és un fet molt palès. Ahir es va dir una frase molt greu, es va parlar de la Generalitat de Barcelona; la Generalitat és la Generalitat de Catalunya, representem tot el poble de Catalunya, i quan hi hagi presupost integrat, òbviament aquest pressupost podrà estar comarcalitzat i serà la manera d'entendre i de veure que la inversió per habitant a Catalunya, a partir de contemplar-ho des de l'òptica de tot Catalunya, incrementa i beneficia les comarques més subdesenvolupades.

Defensar el binomi Diputacions-comarques no és res més que anar en contra de les comarques, i això ho volem dir perquè som un partit que, des de sempre, hem defensat l'esperit comarcal de Catalunya, i aquest esperit comarcal de Catalunya es defensa des de l'òptica conjunta de Catalunya, perquè amb una sensibilitat política que intenti defensar aquelles comarques més desfavorides, aquelles comarques que tenen un nivell de renda inferior, serà la manera de contribuir a l'equilibri interior de Catalunya, a la defensa de les comarques, i no admetrem en aquest sentit que es pugui fer una falsa —en aquest cas, em permetran que ho digui— demagògia, entre la comparació del que és la política de les Diputacions i la política que afavoreix les comarques més deprimides.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, no havent-hi cap altra explicació de vot, passem a l'article dotzè.

A l'article dotzè hi havia un vot particular —el número 22 del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana— però crec que cal considerar-lo decaïgut, tenint en compte els textos ja aprovats per aquesta Cambra.

De manera que podem passar directament a la votació del Dictamen.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text del Dictamen per a l'article dotzè, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

El text del Dictamen de l'article dotzè ha estat apro-

vat, per 70 vots a favor, cap en contra i 46 abstencions. Passem ara a l'article tretzè. En aquest article hi ha un vot particular del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, el núm. 23. Per a defensar-lo té la paraula el Diputat senyor Viñals.

El Sr. VIÑALS: Gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats, seré extremament breu. Voldria dir que d'aquest vot particular retirarem els punts 2 i 3 i, per tant, mantenim el punt 1 respecte a l'article tretzè, també punt 1. A més a més, seguint la tònica que havíem mantingut vots particulars per al tema de la denominació de l'organisme, avanço que retirem també els vots particulars 24, 25 i 27, perquè també fan referència únicament i exclusiva a la diferència de nom del nou ens territorial. Quant a la qüestió de per què, mantenim el vot particular a l'article tretzè, 1. Jo voldria dir, senyores i senyors Diputats, que hi ha un paràgraf que considerem, dintre del text del Dictamen, desafortunat, potser no en la intencionalitat primera, sinó en la redacció. I és aquell en què es diu que el President podrà designar un o més Vice-presidents escollits entre els Consellers. Senyors Diputats, això que podrà... Com? Com ho podrà? Sense que el Consell pugui opinar? Per un dictat? Recordo que en una intervenció anterior ja ho he dit, però és que quina mena de pseudo-franquisme és aquest que «podrà» nomenar un o dos, o tres, els que sigui, simplement «a dit». Nosaltres tres hauríem cregut molt més adient que dintre de la llei, totes aquestes qüestions de procediment haguessin quedat clarificades. Jo recordo que aquesta inclusió ve d'una esmena transaccional, i potser es va incloure en un moment en què no es va pensar en aquest tema, com tampoc, per exemple —com a exemple i res més—, si bé en el text original, la Junta permanent, es deia perfectament per qui seria elegida i quants membres tindria, aquí es fa avinent —i només ho dic com a comentari, per què no ho defensem? És el punt segon—, que el president del Consell ho serà també de la Junta permanent, però, aquesta Junta permanent, no es diu mai tampoc, en el lloc del text de la llei, ni de quants serà ni com l'elegirà. Jo m'imagino que vindrà directament de com està muntada la Diputació, vindrà directament dintre del Consell territorial. Per tant, mantenim per una qüestió purament de principi, de claredat, de bona tècnica —com es diu aquí moltes vegades— del text base, el fet que no quedin les coses, totes elles, tan penjades a l'aire.

Gràcies, senyors i senyores Diputats, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El Senyor Prats té la paraula per a un torn en contra.

El Sr. PRATS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, molt breument, només per tractar de demostrar ràpidament que aquesta petita variació, certament adornada amb frases fora de context, que vol introduir l'esmena núm. 23, és una variació que no millora, sinó que ve a empitjorar el text del Dictamen. Per què? Perquè només hi ha una diferència: la introducció de la possibilitat que el President pugui designar un o més Vice-presidents escollits entre els Consellers. És evident que això s'haurà de fer d'acord amb el procediment que estableixi en moment corresponent els reglaments d'organització i funcionament intern previstos expressament en l'article que tracta de les funcions dels Consells. El fet de

preveure la possibilitat de creació d'òrgans com una mera facultat, i no com una qüestió coactiva, és una cosa estrictament corrent en moltes lleis, perquè la matèria d'organització és una matèria que sols en el seu nucli sol ser coactiva, i obligada. I després hi ha un marge d'exercici facultatiu, mai arbitrari, de la potestat d'organització. I aquí, el que sobra, precisament, és aquest marge prudent d'arbitri, en la creació d'organització. I per això, jo, el que els vull dir és que votin vostès el text del Dictamen, perquè l'esmena, francament, oblida aquesta consideració tècnica i el seu defensor. D'una manera inoportuna, adorna el tema amb unes consideracions que, francament, tornen a ser irritants, perquè, miri vostè, senyor Viñals, vostè no té cap força moral per a dir a cap del Diputats —miri el que li dic: a cap, a cap del Diputats— que estem defensant en cap moment solucions pseudo-franquistes.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Passem a la votació de l'article tretzè. Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el vot particular d'Esquerra Republicana, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

L'esmena d'Esquerra Republicana, el vot particular d'Esquerra Republicana, ha estat refusada per 10 vots a favor, 88 en contra, i 15 abstencions. Passem ara a votar el Dictamen.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text del Dictamen, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que estiguin en contra del text del Dictamen?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

El text del Dictamen ha estat aprovat per 69 vots a favor, cap en contra i 44 abstencions.

A l'article 14, havent estat retirat el vot particular d'Esquerra Republicana, no hi ha cap esmena mantinguda. Per tant, podem passar directament a la votació del Dictamen pel que fa referència a l'article catorzè.

(El Diputat senyor Martín i Toval s'aixeca per parlar.)

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyor President, tinc la impressió que al quinze tampoc no hi ha cap esmena. Ho podríem votar conjuntament.

El Sr. PRESIDENT: Si ningú no hi té inconvenient, es poden votar conjuntament.

El Sr. VICENS: Senyor President, jo demanaria que es votessin separadament.

El Sr. PRESIDENT: Separadament. Molt bé, doncs aleshores anem a votar el text del Dictamen pels articles catorzè i quinze, conjuntament.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

Els articles catorzè i quinze han estat aprovats, segons el text del Dictamen, per 79 vots a favor, cap en contra i 34 abstencions. I passem ara a les Disposicions Transitòries Primera i Segona, a les quals no hi ha cap esmena. Es poden votar conjuntament? No hi ha objecció?

(El Diputat senyor Ribó intervé des de l'escó.)

El Sr. RIBÓ: Separades.

El Sr. PRESIDENT: Anem, doncs, a votar del text del Dictamen la Disposició Transitòria Primera.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

La Disposició Transitòria Primera ha estat aprovada, en el text del Dictamen, per 88 vots a favor, 15 en contra i 10 abstencions.

Passem ara a votar la Disposició Transitòria Segona.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text del Dictamen, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

La Disposició Transitòria Segona ha estat aprovada, en el text del Dictamen, per 69 vots a favor, cap en contra i 44 abstencions.

I passem ara a la Disposició Transitòria Tercera. Hi havia una esmena del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, que ha estat retirada, més ben dit, que ha quedat decaiguda a conseqüència de votacions anteriors, i hi ha una esmena de modificació del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, la número 29. Per a defensar-la, té la paraula el Diputat senyor Viñals.

El Sr. VIÑALS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, ara hem arribat al punt clau d'aquesta llei (*remor de veus*). Lamento que sigui en una transitòria i, a més a més, la darrera, cosa que m'explica el cansament dels senyors Diputats i la possible irritabilitat d'algun Diputat, que nosaltres sentim moltíssim, perquè ha de quedar clar que venim a explicar el que ben veritablement pensem i creiem, i nosaltres no ens irriem pel que altres senyors Diputats puguin opinar. I en aquest article, i en la nostra transitòria, hi haurà molt a dir, i molt a explicar, però mirarem de ser el més breus possible.

La nostra esmena transaccional, de modificació, és una alternativa que vam donar a la que havia estat primer el text base de la nostra proposició i que havia estat sostingut durant temps, durant mesos, precisament, pel Grup que dona suport al Govern i se'n va desdir fa, podríem dir, pocs dies. Respectem les seves raons, no les compartim, com és evident. Jo no n'hauria parlat, perquè, com s'ha dit aquí moltes vegades, parlem de que es defensa com a transaccional i com a esmena, però, dissortadament, hi ha hagut un altre senyor Diputat que n'ha fet menció en un sentit que jo he considerat lesiu per al meu Grup parlamentari.

Per tant, primer que res, els diré que aquesta Disposició Tercera consta de dos punts: primer i segon, clarament diferenciats. L'un és com seran aquests Consells Territorials, i el segon és una intencionalitat que pot semblar, a qui no estigui interessat en els temes polítics, difusa, però que tots entenem molt bé. I potser, potser, la intencionalitat del senyor Diputat que ha parlat del text base original nostre ha donat origen a la confusió que representa aquest punt segon. I em permetran que primer aclarir la situació.

Nosaltres no hem cregut mai que les Diputacions actuals es poguessin reconvertir i es poguessin convertir en un pastitx, es pogués fer una composició per a anar tirant. Nosaltres hem cregut sempre en una política d'imaginació, en una política de fer i construir quelcom que si-

gui un ens per a un servei real a les comarques, i quan es diu real a les comarques, inevitablement, és al servei de la nació. Hi havia dues opcions, en aquesta fase transitòria: una opció política i una opció purament democràtica. I sento dir que, tal com està reflectit al punt primer de la Tercera, no és ni la política, ni la democràtica. La política és la primera que vam presentar, sempre oberts al fet que, si se'n presentava una altra de millor, doncs aquella millor seria acceptada pel nostre Grup. I nosaltres fèiem referència a crear uns nous ens que, com que havien de lligar i havien d'assessorar, volíem —podem recordar aquella esmena que havien de tenir veu per tal com han de ser la nova ordenació i organització del territori de Catalunya—, que lliguessin políticament una mica aquesta Cambra amb les comarques. I per això, vam voler o vam intentar dir que els nous consells estiguin formats per regidors en proporció amb les forces de l'última votació democràtica que s'ha fet en aquest país, que és la que marca l'última tendència de la població quant a preferències polítiques.

Senyors Diputats, d'aquí va semblar de seguida a qui es veu que només té afany de poder pensar que els altres també ho tenen, i que, en definitiva, nosaltres, al que anàvem, era a col·locar-nos. I a mi això no em fa gens de gràcia, senyors Diputats, ho trobo extremament seriós. Jo he intentat fer unes exposicions ni ofensives i unes exposicions que no poguessin ser excessivament polèmiques. Naturalment, estic obligat a dir el que el nostre Grup creu. Però això és extremament seriós. I nosaltres no ho vam fer per aquest sentit, i sabíem, ho sabíem perquè ho vam comentar, que fent-ho, com ho deia al peu de la lletra els text original, corriem aquest risc. I d'aquí ve el que en diríem el caramel, el possible caramel del punt 2 de la Disposició Addicional Tercera, que diu que «les vacants que es produeixin als Consells territorials podran ser cobertes amb membres d'altres llistes». Senyores i senyors Diputats, nosaltres, a això, en Comissió hi vam votar en contra, perquè si el nostre partit té un punt, a part del nacionalisme, com a sagrat, és la democràcia. I nosaltres creiem que aquest punt segon és absolutament antidemocràtic, i volem saber qui pot ser —i perdonin el meu franquisme— el nou dictador que, quan hi hagi una vacant, amb el dit assenyalarà: «Ah, doncs ara hi vindrà aquest o hi vindrà aquell.» Això és tan poc seriós com moltes de les coses que en aquesta llei han sorgit anteriorment.

Senyors Diputats, aclarit aquest punt, nosaltres, gràcies a la cortesia parlamentària, cortesia constructiva —perquè permetia entrar una nova idea, i aquí el que s'hi porten són idees per a fer el millor per al poble, no tan sols per a fer pactes, sinó el millor per al poble—, ens vam permetre que si no podia ser la solució política, doncs, som-hi, farem l'absolutament democràtica. I senyores i senyors Diputats, l'absolutament democràtica —potser vostès podran trobar-hi petites modificacions— és la nostra esmena de modificació transaccional. La nostra esmena de modificació transaccional, que vostès tenen escrita al *Butlletí del Parlament*, en el seu punt primer, diu: «Els Consells intercomarcals —llegiu-hi ja, s'ha votat i ho admetem, territorials— seran integrats per tants membres com resultin de nomenar a cada comarca»

—que quedi clar, a cada comarca—, i llavors hi ha una mecànica, de més de 100.000 habitants, etc., o comarques de menys de 100.000 habitants. Això, senyores i senyors Diputats, sempre pot ser objecte d'una recalculació, d'unes esmenes raonades, i que se'ns digui: «Home, més de 100.000 habitants, 75.000, un representant per cada 20.000 no, per cada 25.000» Això no és l'essència del problema. L'essència del problema és l'esquema que cada comarca pugui votar amb una fórmula que equilibri la representació territorial i la representació humana.

I després, el segon punt, la mecànica de l'elecció, com la veiem? Jo penso que ningú no s'irritarà perquè jo exposi això, perquè a veure qui em diu que això no és democràtic. El segon punt diu: «mecànica: es faran llistes electorals d'alcaldes i regidors dels que es van elegir —per tot el que es va elegir, des de partits, coalicions, agrupacions, etc.— tot permetent la federació de regidors independents entre ells o l'adscripció d'aquests regidors independents a d'altres llistes». Perquè aquí o juga tothom o no juga ningú. I, senyores i senyors Diputats, a Catalunya, a la nostra nació, hi ha més de 3.500 regidors independents absolutament marginats en els esquemes de les Diputacions de Lleida. Per tant, senyores i senyors Diputats, jo he llegit a la premsa —i jo em crec sempre el que diu la premsa, mentre no es desmenteixi (*remor de veus*)— que caps de formació d'algun Grup han dit que les Diputacions provincials són democràtiques. No, senyors, no són democràtiques, de cap manera. Marginen aquests regidors, i són tan regidors com els que ho són més. I a l'hora de poder votar, han de poder votar i s'ha de buscar-ne una mecànica. I nosaltres en proposem una. I si a l'hora d'esmenar els senyors Diputats s'haguessin posat a fer, no pactes, sino un treball seriós, segur que hauríem trobat una mecànica veritable perquè aquests regidors poguessin anar, amb totes les facilitats del món, dintre del joc i tenir-hi veu, perquè en tenen tots els drets.

Per tant, vam abandonar una solució possible, la solució política, i vam agafar la solució democràtica. Si els senyors Diputats d'alguns Grups van considerar que això era lesiu per als seus interessos, ells s'ho faran, i em penso que, d'aquest tema, en parlem ara aquí, avui, però en parlarem durant molt però molt de temps. Per tant, la nostra esmena de modificació transaccional va directament contra el punt primer d'aquesta última Tercera. Però aquesta última Tercera conté en si gravíssims, gravíssims errors, i em penso que allò que se m'ha dit que jo no tinc força moral, ara és quan es pot veure si jo tinc o no tinc força moral, ara ho veurem. (*Remor de veus.*) Aquí es diu que «constituïts els Consells Territorials, com a conseqüència d'allò que preveu l'article novè d'aquesta llei, s'integraran en tots els òrgans previstos a l'article 12è. Pels corresponents membres de les Diputacions provincials desaparegudes». Això és ja el que veníem dient des del començament. Les Diputacions provincials desaparegudes, quan desapareguin, seran les mateixes, canvien de nom i ja les tenim. Però, senyores i senyors Diputats, jo els haig de presentar ara el que crec que és un cas de consciència. El nostre Grup s'ha caracteritzat —i som així, la disciplina de vot, la disciplina de Grup, en les idees generals, la tenim—, vostès hauran vist com un dia o un altre hi ha un senyor Diputat que, fent ús de la

seva consciència moral, vota el que ha de votar, i vota diferent. Això ha succeït avui. I jo ho trobo molt lícit, som així, i jo crec que els senyors i senyores Diputats tenen prou categoria humana i personal per ara considerar si poden o no poden votar això. Perquè senyors Diputats i senyores Diputades: vostès han votat l'article 9è, punt 3, com l'hem votat nosaltres, perquè intrínscament és correctíssim. Ja està votat, està aprovat. I, què diu aquest article en el punt 3? Diu: «els Consells Territorials són corporacions públiques d'interès local —i diu— integrades per representants de cadascuna de les comarques establertes en la divisió territorial de Catalunya, aprovada etc. etc.» Però, com veuran vostès, per molta disciplina que tinguin de vot, votar ara que han de ser els membres de les Diputacions provincials, quan abans han votat això i ara això no es compleix...

Senyores i senyors Diputats, això no es compleix, de cap manera. Jo només els puc dir que si fem un trasplantament dels Diputats provincials i els canviem l'etiqueta per la de Consellers territorials, la comarca de la Cerdanya, amb més de 13.000 habitants, i una comarca de tanta tradició catalana com el Solsonès, amb més de 11.000 habitants, no tenen ni un representant. Per tant, això és una incongruència, és una falsedat. No es pot votar que aquests nous ens territorials, que vénen de les Diputacions provincials, siguin integrats per representants de cadascuna de les comarques. Perquè això no és veritat, no existeix. I els diré encara més, de la democràcia, n'hi pot haver molts conceptes. El tema que hi hagi dues comarques tan importants —totes tenen tradició a Catalunya, però tan importants com la Cerdanya i el Solsonès—, que ja no hi siguin, ja seria un argument suficient, però nosaltres, en la democràcia, hi anem fins al final. I quan parlem de democràcia s'entén que les representacions han de ser, no solament nominals, sinó també democràtiques. I, perquè siguin democràtiques, han de ser proporcionals. I les comarques, si els seus representants són els que han de formar els Consells Territorials, no pot ser que en una n'hi hagi uns cinc o sis i en l'altra n'hi hagi un o dos. Això no és democràcia, senyores i senyors Diputats. Això no és democràcia. De cap manera!

Nosaltres veiem que la comarca de l'Urgell, per exemple, a la Diputació de Lleida, nou Consell Territorial de Lleida, on van poder jugar part —àdhuc Lleida—, van poder-hi jugar part dels senyors regidors independents, aquesta comarca de l'Urgell, amb més de 35.000 habitants té un Diputat. I, en canvi, la comarca de la Segarra, que gairebé no arriba als 17.000, en té dos. I l'Alt Urgell, que en té gairebé menys, en té tres. Això és una disbauxa absoluta. Això no és democràcia. Què diran, per exemple, em pregunto, els ciutadans del Montsià, que tenen més de 50.000 habitants, i la seva força dintre dels Consells Territorials serà la que representin dos futurs consellers, mentre que la Terra Alta, que només en té 12.000, també en té dos. I el Baix Penedès, que en té 30.000, només en té un. No, senyors Diputats, així podríem anar seguint amb una tirallonga de dades i, donada l'hora, els l'estalvio

El que no els estalvio, vist com va el tema, és dir-los que, en definitiva, al poble de Catalunya, quina imatge li donarem quan canviem els rètols de les façanes de les Di-

putacions —el poble veu les coses molt planeres—, i a la província de Girona vegin que es canvia Diputació de Girona per Consell Territorial de Girona. I el senyor Arcadi Calzada, President de la Diputació, serà el President del Consell Territorial. I el senyor Anglada, Diputat provincial, serà el Conseller territorial. I el senyor Aymerich, i el senyor Callís, i el senyor Cornellà, i el senyor Esteve i tots els senyors Diputats seran els Consellers territorials. I a la província de Lleida, el senyor Jaume Culleré... (*Rialles*.) Senyors i senyores Diputats, jo crec que les comarques no riuran tant. Crec que s'ho prendran bastant més seriosament. El senyor President de la Diputació canviarà, potser, la bandereta del cotxe. I el senyor Jaume Culleré serà el President del nou ens territorial. I a la província de Tarragona, el mateix. I a Barcelona, el mateix. I, amb tota franquesa, gairebé haig de confessar que estava disposat a llegir-los la llista —perquè convé que el poble de Catalunya ho sàpiga—, la llista, perquè ja els podem dir, els podem anunciar la bona nova. Ja els podem dir: ciutadans, aquí teniu els Consells Territorials. I els la podria llegir. L'únic que no els podria dir són els senyors Vice-presidents, perquè no sabem com els escolliran, però el President i Consellers, tots.

Però, en definitiva, el tema de fons és que havent votat, com hem votat, l'article en què es fa referència a una llei —amb tota la seriositat que el Parlament de Catalunya, i amb tot el rigor que crec que ha de tenir —que diu que hi seran representades democràticament. Suposo que malgrat no dir «democràticament», cap senyor Diputat no posarà en dubte que implícitament ho diu. Una llei del Parlament de Catalunya, cadascun dels representants a les comarques resulta que, a l'hora de la veritat, és una mentida.

Gràcies, senyor President. Gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra, el senyor Martín.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyor President, senyores i senyors Diputats. Sento que sigui tan avançada l'hora i que hagi de detenir-me una miqueta en aquest tema, perquè... per una raó fonamental: perquè malgrat que aquesta llei es diu «de transferència urgent i plena de les Diputacions a la Generalitat», per al senyor Viñals, aquest és el tema clau de la llei. No ja la transferència urgent i plena de les Diputacions a la Generalitat, sinó el tema electoral que hi pugui haver al darrera d'aquesta llei. Ho ha dit ell en la seva exposició inicial, article primer d'aquesta llei. Ho ha reiterat en iniciar la seva exposició d'ara. És el tema clau de la llei.

Jo voldria remarcar aquí que l'objectiu d'aquesta llei és, perquè ho diu el seu títol, la transferència urgent i plena de les Diputacions a la Generalitat. I cal remarcar-ho. Cal remarcar-ho perquè és, a més, la història d'aquesta llei. Aquesta llei, ja s'ha dit en alguna intervenció precedent, surt com a conseqüència d'uns conflictes, d'uns decrets, d'unes valoracions d'aquest Parlament, de la presentació pel nostre Grup d'una proposició de llei, que és esmenada diversament, i una d'aquestes esmenes, la presentada pel Grup d'Esquerra Republicana, guanya, i resulta ser text base per al debat en Comissió. Es produeixen noves esmenes a aquest text base i, com a conseqüència del conjunt d'esmenes, nosaltres ja ens varem

adonar que el que havia de ser l'objectiu fonamental d'aquesta llei —Transferència Urgent i Plena de les Diputacions a la Generalitat— s'havia distorsionat. La presentació d'esmenes ja deixava clar que s'havia, d'alguna manera, establert una lluita per veure com quedaven els articles 11è i 12è de la llei —avui, Disposició Transitòria Tercera. És a dir, què passaria amb els nous òrgans, o no tan nous òrgans, qui tindria la representació en aquests òrgans nous, a ser possible, sense fer noves eleccions. És a dir, que de la llei —que automàticament és una forma potser també democràtica de fer eleccions—, en poguessin sortir nous representants per a aquests òrgans. I ens trobem amb una primera fórmula, inicialment compartida —ho ha dit el senyor Viñals— pel Grup d'Esquerra i pel Grup de Convergència i Unió. És la fórmula que hi ha al text base —esmena d'Esquerra Republicana a la nostra proposició de llei—, text base de la Comissió, que ja ha estat llegida pel Diputat senyor Prats i que ara sí que convé llegir i clarificar. És la dita posició política com deia el senyor Viñals.

Ha distingit que Esquerra tenia aquí una posició política i una posició democràtica. Ara estem en la política. Doncs bé, la posició política deia: «pel que fa a les comarques compreses a l'actual demarcació provincial de Barcelona, tants membres; pel que fa a les de Girona, Lleida i Tarragona, tants membres; aquests seran designats pels Grups parlamentaris —els que som aquí—, entre els alcaldes i regidors dels ajuntaments de les seves demarcacions —provincials, per tant—, proporcionalment al nombre de Diputats al Parlament de Catalunya, obtingut per cada Grup en aquestes demarcacions». Convé mesurar les paraules, és un problema només de mesurar les paraules. Aquí, des d'aquesta tribuna, un company de grup ha dit, senyor Viñals, que vostè no tenia força moral per dir unes coses, no tot, no tot. Vostè, d'alguna manera, a veure si ara es pot dir si tinc força moral o no. No és un problema ara de força moral. És a dir, tenia raó. I evidentment no sortirem al carrer. Miri vostè: pel fet que vostè digui que qui serà el dictador que decidirà —ha dit vostè, ho he copiat literalment—, quant a les vacants, ara vindrà aquest, ara vindrà aquell; el fet que vostè digui qui serà el dictador, President del Consell Territorial, quan designarà Vice-president i quants. Jo podria dir-li que no li ho dic, senyor Viñals, perquè ni és el meu estil ni és correcte dir-ho, quins serien els dictadors Grups parlamentaris per designar a dit uns senyors que han d'anar a les Comissions gestores intercomarcals, que era el seu plantejament inicial. Per tant, plantejament inicial. Com amb totes les esmenes, resulta que es fa d'aquesta llei una lluita electoral, sens dubte, i per això ve l'endarreriment de la llei i de la seva discussió i del seu debat. Es fa una lluita electoral d'aquesta llei. Es volia treure un guany electoral per llei i no per eleccions, senyores i senyors Diputats, i per això aquest tema és clau per al senyor Viñals. I perquè s'havia encetat aquesta lluita i era necessari reconvertir el procés i portar-ho al que era l'objectiu clau d'aquesta llei —Transferència Urgent i Plena de les Diputacions a la Generalitat— és per això que nosaltres inicialment, perquè reconeixem que —i ho diem des d'aquesta tribuna, no cal que miri els diaris, no sé si era una militant del nostre partit qui ho havia dit, no ho sé. Jo

com que no em crec tot el que diuen els diaris... (Rialles.) Però, de tota manera, vull reafirmar des d'aquí perquè vostè pugui citar-ho on vulgui, que els actuals membres de les Diputacions provincials han estat elegits democràticament; han estat elegits democràticament. Amb una forma d'elecció que té molts de vicis, molts de vicis, però democràticament. Miri vostè, a nosaltres no ens agrada una elecció majoritària, l'Esquerra està per una elecció proporcional, però reconeixent que l'elecció majoritària és democràtica. I no ens agrada, però és democràtica. I el mateix cal dir d'aquestes eleccions en segon grau, i encara més, tan democràtica com poc, aquestes eleccions a Diputacions, com les que vostè plantejava en el seu text inicial, que els Grups parlamentaris designessin a dit uns senyors que han d'anar a les províncies. Com a mínim tan democràtic, senyor Viñals. Per tant, el problema de la democràcia no és un problema de —com el tema de la Constitució— «una peçaarrojadiza», que es llença allò; s'és demòcrata o no s'és demòcrata. Això, quan es fa això, és que no es tenen arguments: pseudo-franquisme, democràcia, no. Són democràtiques, el que passa és que no són, segurament, al nostre entendre —i no ho són en el nostre—, prou democràtiques: els hi voldríem més. I perquè els hi voldríem més, varem fer nosaltres una proposta en què en comptes de comptar regidors, es comptessin vots, mantenint una elecció indirecta de segon grau, perquè, si no, hauríem de fer unes noves eleccions. Certament, i a la vista de la lluita electoral mantinguda en aquest tema, perquè creiem que cap força política no ha d'obtenir un guany electoral per llei —els guanys electorals s'obtenen amb les eleccions i amb el vot del poble—, és que hem tornat i hem dit: «escolteu, aquesta llei de transferència Urgent i Plena de les Diputacions a la Generalitat» I aquí no tindrà cap guany electoral, cap força política, cap força política. Entre altres coses perquè, si aquests Consells Territorials no tindran res a fer, per què hi ha forces polítiques que tenen tant d'interès a tenir-hi representants quan no els han tingut en les eleccions corresponents?

Però anem, ara, al tema de la seva esmena —i també hauré de fer algun llistat, vostès em perdonaran. Diu l'esmena en el seu apartat primer: «Els Consells Intercomarcals seran integrats per tants membres com resultin de nomenar a cada comarca de més de cent mil habitants...» i es distingeix —intento fer-ho al més didàcticament possible, perquè això dels números és difícil—, es distingeix, en l'esmena, entre comarques de més de cent mil habitants i de més de vint mil habitants. En les de més de cent mil habitants es diu que un representant per cada cent mil o fracció superior a cinquanta mil. I, en les de més de vint mil, un representant per cada vint mil o fracció superior a deu mil, i, en tot cas, com a mínim, tres representants per comarca. Què dona això? Jo els diré el que dona. Dona, per exemple, que a les comarques tarragonines, el Tarragonès, amb 145.073 habitants —cens del 75—, i el Baix Camp, 119.781, tenen tres representants, i el Priorat amb 11.000, Terra Alta amb 13.000 i Conca amb 18.000, tenen també tres representants. Dona que Lleida, les comarques de la dita província de Lleida —el Segrià amb més de 160.000 habitants, la Noguera amb més de 45.000 i l'Urgell amb més

de 35.000— tots ells tenen tres representants: 160.000, tres representants, i Pallars Subirà, la Vall d'Aran i Solsonès —Pallars amb 6.000, Solsonès amb 11.000 i la Vall amb 5.000— tenen tres representants.

A Tarragona, perdó, a Girona, les comarques gironines, el Gironès, amb 126.000 habitants, tres representants; la Cerdanya, amb 12.000 i escaig, tres representants; però, el que és més greu, l'Alt Empordà o el Baix Empordà i la Selva, amb més de 75.000 habitants, quatre representants. De manera que amb 75.000 habitants es tenen més representants que amb 126.000 habitants. I resulta també, a les comarques barcelonines —que és la darrera província que em quedava—, que tenen tres representants: comarques com el Maresme, de 150.000 habitants, Vallès Oriental, de 200.000 habitants i Bages, de 160.000 habitants, igual com el Berguedà amb 43.000 o l'Alt Penedès i Garraf, entre 65.000 i 70.000. I, el que és més greu, l'Anoia —no més greu per a l'Anoia—, el que és més greu en la relació, l'Anoia, amb 75.000 habitants, té quatre representants; per tant, un més que el Maresme, amb 250.000 habitants. Això és el que donen aquests números que vostès fan en aquesta esmena. I és lògic que passi així. És lògic perquè vostès mantenen una altra posició, i va ser a darrera hora, en la Comissió en què vostès varen presentar a corre-cuita una esmena transaccional per tal de donar-se a si mateixos una sortida, perquè segurament el tema dels Grups parlamentaris designant gent als Consells, a les Comissions, o com es diguessin, no era massa defensable en aquest Ple. I aquesta és, segurament, la raó fonamental del tema.

Però, parlem d'això que vostè en diu de la democràcia, de la solució absolutament democràtica, com n'ha dit de la solució absolutament democràtica, com n'ha dit vostè.—espero que tampoc en democràcia no hi hagi l'absolut. en la seva esmena que tot això es refereix —encara que s'intueix pel redactat, deu ser una falla tècnica—, sense dir en cap moment que tot això, aquest procediment electoral, és —perquè ho és— en segon grau en relació amb les eleccions municipals del 3 d'abril del 79 i, per tant, amb aplicació subsidiària de la llei electoral local; sense dir-ho, però, bé, se suposa. Vostès diuen que als efectes de nomenar o trobar els representants als Consells Territorials, ara es tindran en compte llistes electorals tanca-des d'alcaldes i regidors elegits per partits, coalicions, federacions i agrupacions d'electorals, tot permetent la federació de regidors independents entre ells. Miri vostè: nosaltres defensem absolutament, absolutament, i hem donat suport a moltes llistes, en les eleccions locals del 3 d'abril del 79, llistes d'independents. I donem suport al nosaltres defensem absolutament, absolutament, i hem donat suport a moltes llistes, en les eleccions locals del 3 d'abril del 79, a llistes d'independents. I donem suport al fet que els independents, els no adscrits políticament que a la seva població vulguin dedicar-se al servei dels ciutadans, puguin fer-ho, puguin fer-ho anant i acudint a unes eleccions. I defensem, fins i tot —i en el seu moment en parlarem, en parlar de lleis electorals aquí, que ara no parlàvem de lleis electorals—, defensarem que puguin accedir a un segon nivell de representació local, però, naturalment, sobre la base que els ciutadans que votin sàpi-guen qui voten i amb quin problema i per què. I no es pot dir ara que uns representants, elegits democràticament

en eleccions locals, que no portaven cap programa ni cap alternativa ni per a les Diputacions ni per als Consells Territorials que ara creem, puguin, de qualsevol manera i de qualsevol forma, ara, afegir-se a un partit o coalició, quan en unes eleccions locals potser han presentat un programa a unes eleccions locals —i se'n donen casos, senyor Viñals—, diguem que acostats a Centristes, i, en les eleccions de segon nivell, de segon grau, presenten una alternativa afegint-se a socialistes, afegint-se a comunistes. Això és respondre a l'electorat que ha votat? ¿No és molt més correcte —i segurament és tan democràtic—, no es molt més correcte que quan es presentin aquestes llistes d'independents, si hem de tenir accés a un segon nivell de representativitat local, presentin un programa dient a quines llistes ells anirien per a aquest segon nivell de representació local, perquè el poble sàpiga, en votar, què és el que vota al seu Ajuntament i al segon nivell de representació local? I això, per a nosaltres, en el supòsit que existeixi valor absolut en democràcia, seria més absolutament democràtic. Però, en qualsevol cas, el problema fonamental d'aquesta llei, ho torno a dir, és que no es tractava ni es tracta, de cap manera de les maneres, d'un problema electoral. Es tracta, i fonamentalment, d'aquesta Transferència Urgent i Plena de les Diputacions a la Generalitat. Transferència Urgent i Plena que en les esmenes d'Esquerra Republicana no es contemplava, s'ha dit abans i s'ha dit en el curs del debat. El text base inicial d'Esquerra Republicana, tant no ho contemplava que, en parlar de la fórmula electoral, parla d'una fórmula electoral que desconeix totalment les eleccions locals, de manera que les Comissions Gestores Intercomarcals que es creaven no tenien ni aquest caràcter d'ens local, per la via de la seva elecció, de l'elecció dels seus membres. Per tant, el problema dels rètols, senyor Viñals —encara que és igual que no em senti—, el problema dels rètols en les Diputacions no és un problema que ara els rètols es canviaran i diran Consells Territorials i que els senyors Diputats, Presidents de Diputació, passaran a ser President del Consell Territorial i Consellers Territorials, no. El problema fonamental dels rètols és que, amb la seva proposta, amb la proposta que afortunadament no ha sortit aprovada per aquest Parlament, les Diputacions mantindrien el seu rètol i seguirien essent Diputacions Provincials de Girona, de Lleida, de Tarragona i de Barcelona. Això sí, caldria buscar un altre edifici per a les dites Comissions Gestores Intercomarcals. I, finalment, i per acabar, només afirmar una qüestió. S'han fet moltes afirmacions, en aquest moment clau per al senyor Viñals, ho torno a dir, de la llei de comarcalisme, i l'únic esment que es fa a les comarques i s'ha fet en el curs d'aquesta llei a les comarques pel Grup d'Esquerra Republicana i el seu Portaveu, senyor Viñals —no de paraula, s'ha parlat molt—, per escrit i amb propostes d'alternativa concretes, és quan abans —a part de les Intercomarcals—, quan abans, a l'article onzè, es deia «pel que fa a les comarques empreses en l'actual demarcació de Barcelona, tants membres» —encara que els membres després s'escollien provincialment—, i quan, ara, a la transaccional corresponent, es diu que, en la representació indirecta per a aquests Consells Territorials, correspondrà tants a tantes comarques, tants a tantes comarques, però, en qualsevol cas, de cap de les maneres no

s'ha profunditzat en el que és el tema fonamental, quan s'ha de parlar de comarcalisme, que és el de la divisió territorial de Catalunya que hem de fer. I el que cal proclamar molt seriosament és que el que permet aquesta llei, efectivament, és, ara, començar de debò i a fons, a fer la divisió territorial de Catalunya, i després —en el seu moment, senyor Viñals—, la llei electoral, per tal de poder fer eleccions i que el seu Grup obtingui molts de vots.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Passem, doncs, a la votació d'aquesta Disposició Transitòria Tercera. Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb l'esmena número 29 (*El senyor Capdevila demana per parlar.*) Senyor Capdevila?

El Sr. CAPDEVILA: Demanaria votació separada del text de...

El Sr. PRESIDENT: Del text del Dictamen. Molt bé, d'acord. Però, en fi, ara hem de començar per la votació de l'esmena número 29 d'Esquerra Republicana. Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

L'esmena ha estat rebutjada per 10 vots a favor, 106 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar el Dictamen de la Disposició Transitòria Tercera, votant separadament el punt primer i el punt segon.

Comencem per la votació de l'apartat primer.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

L'apartat primer del Dictamen ha estat aprovat per 70 vots a favor, 10 en contra i 36 abstencions.

Passem ara a votar l'apartat segon.

Els senyors Diputats que hi estiguin a favor, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

L'apartat segon del Dictamen ha estat aprovat per 70 vots a favor, 25 en contra i 21 abstencions.

Ara hi ha una nova Disposició Transitòria, la proposta d'una nova Disposició Transitòria, que en el Butlletí s'anomena Tercera bis, que és la proposta d'addició presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, i a la qual correspon el número 30.

Per a defensar-la, té la paraula el Diputat senyor Borja.

El Sr. BORJA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, la finalitat d'aquesta esmena d'addició és molt simple; l'àmbit de les actuals províncies és inadequat per molts motius i per moltes coses, però és especialment inadequat en aquelles situacions en què un conjunt de comarques tenen una realitat geogràfica, històrica, social, econòmica, cultural específica, i que, d'una manera clara, necessiten un tractament conjunt i diferenciat de la resta. Pensem especialment en les terres de l'Ebre, en les comarques de l'Alt Pirineu i en l'àrea metropolitana de Barcelona.

La nostra voluntat no és, ni de bon tros, afavorir la constitució de noves províncies, enteses com a divisió de l'Estat central, sinó adequar la representació dels interessos locals a aquestes realitats que són supracomarcs, però que ocupen un conjunt de comarques més petit que el de les províncies actuals. Per tant, proposem que es puguin crear organismes basats en els municipis —i, per tant, basats també en les comarques—, que puguin rebre les funcions que aquesta llei atribueix als Consells Territorials, en aquests àmbits més reals i més homogenis. Pensem que responem també a una demanda que ja ha estat expressada clarament, tant en les terres de l'Ebre com a l'àrea metropolitana de Barcelona. Per això hem presentat aquesta esmena d'addició.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En torn en contra, el Diputat senyor Martí.

El Sr. MARTÍ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, hem escoltat amb la màxima atenció el que ens ha dit el ponent del Grup del PSUC, no solament per cortesia parlamentària, sinó perquè als Diputats que provenim de comarques i, concretament en aquest cas, de les terres de l'Ebre, l'esmena presentada ens interessava ja des d'un bon començament, dintre de la Comissió, i ara en la defensa en aquest Ple.

Nosaltres, el nostre Grup, ens alegrem de veure aquesta bona intenció, aquest afany de no-marginació d'aquelles comarques que de bell antuvi lluitem per unes organitzacions supracomarcs, no identificades amb la divisió provincial actual. I em sap greu de veure que aquesta intenció es plasma en aquest moment, en el moment en què estem discutint un Projecte de Llei de Transferència Urgent i Plena de Diputacions-Generalitat, perquè nosaltres, si hem de mantenir el rigor jurídic, no podem donar suport a la seva esmena, tot i que ens agrada de veure que proposa l'estudi, per part del Parlament, de la constitució d'organismes intercomarcals d'àmbit més reduït que el dels Consells Territorials i que es basarà en la seva composició en el municipi.

Bé és cert que el nostre Grup, Convergència i Unió, va presentar una esmena —la número 67— en què nosaltres també reclamàvem el manteniment del Consell Intercomarcal de les Terres de l'Ebre, i demanàvem aquest manteniment perquè, ara, si les actuals Diputacions queden traspassades a la Generalitat i es creaven els Consells, els possibles Consells Intercomarcals, tal com preveia l'article 9 d'aquesta proposició de llei, ens podíem trobar que una llei elaborada pel Parlament ens eliminés un Consell Intercomarcal de les Terres de l'Ebre, perquè es deia, de la mateixa manera, que havia estat creat per decret de la Presidència de la Generalitat del 4 de desembre de 1979.

En el moment que en el si de la Comissió es va arribar a l'acord per una esmena transaccional —o per qüestió tècnica, com s'ha dit avui, aquí— que els organismes, els nous ens locals es dirien Consells Territorials, automàticament el nostre Grup va retirar l'esmena que presentava.

Per tant, nosaltres no podem donar suport a aquesta esmena presentada pel Grup del PSUC, pel que he dit abans de rigor jurídic, però més que res per a no assentar

el precedent —que podria induir-nos a posicions electorals, en algun cas— d'introduir en una llei determinada —com és el cas de Transferències Urgents i Plenes de Diputacions a la Generalitat— uns nous conceptes que, tot i respectant-los i compartint-los, creiem que han de ser substanciats per una nova llei.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Passem, doncs, a la votació de l'esmena número 30 del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, que afegiria una nova Disposició Transitòria, que seria la quarta, al text que figura en el Butlletí Oficial, d'acord amb la defensa feta pel Diputat senyor Borja.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

L'esmena número 30, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, ha estat refusada per 31 vots a favor, 69 en contra i 14 abstencions.

Ara arribem ja a les Disposicions Finals, a la Disposició Final Primera i Segona. No hi ha cap esmena i, per tant, el text del Dictamen pot ser votat directament.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, poden alçar-se.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyor Diputats que vulguin abstenir-se?

Les Disposicions Finals Primera i Segona han estat aprovades per 100 vots a favor, cap en contra i 14 abstencions.

A la Disposició Final Tercera hi ha un vot particular, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, que porta el número 31. El senyor Viñals.

(El Diputat senyor Viñals s'aixeca per parlar.)

El Sr. VIÑALS: Senyor President, l'esmena ha estat retirada.

El Sr. PRESIDENT: Bé, aleshores aquest vot particular ha estat retirat, queda només el text del Dictamen, que pot ser votat directament.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text del Dictamen, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

La Disposició Final Tercera ha estat aprovada per 100 vots a favor, cap en contra i 14 abstencions.

I ara, senyors Diputats, ens queda només el Preàmbul.

De manera que hem de tornar endarrere. Hi ha dues esmenes: una esmena d'addició del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, que porta el número 32, i una esmena que modifica el text, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, que porta el número 33.

Per a defensar l'esmena del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, té la paraula el Diputat senyor Borja.

El Sr. BORJA: Senyores Diputades, senyors Diputats, senyor President. Una esmena a l'exposició de motius, necessàriament és una esmena de motivació general, i per tant, amb la més gran brevetat, i fent també inútil després una intervenció d'explicació de vot, resumiré en molt poques paraules quin ha estat el nostre objectiu. De primer, assenyalar, deixar ben establert el nostre complet acord en la necessitat de fer la transferència de les Dipu-

tacions a la Generalitat, en la necessitat de plantejar-nos i resoldre, mitjançant aquesta transferència i aquesta llei la desaparició de les Diputacions, i la necessitat de —com diu l'exposició de motius del Dictamen— treballar ràpidament, a fi i efecte que, mitjançant la Llei d'organització del territori i la Llei de govern local, es puguin institucio- nalitzar les comarques.

Ara bé, nosaltres hem mantingut al llarg d'aquests debats, però també des que es va començar a parlar d'aquestes qüestions, o després dels decrets del mes de maig i en el debat parlamentari del mes de juny, una posició comarcal coherent. No volem, no voldríem fer cap comparació amb els altres Grups, ni atribuir-nos cap exclusivitat. Però sí que tots els Grups em sembla que reconeixen que nosaltres sempre hem mantingut la mateixa posició i per escrit, i per escrit, defensant, proposant, argumentant, la conveniència i la possibilitat d'iniciar la recomarcalització des d'ara. I de constituir organismes comarcals. Nosaltres ens hem abstingut, independentment de la consideració més o menys favorable o desfavorable al redactat concret dels articles, en tots aquells articles que hem aprovat sobre els Consells Territorials. I ens hem abstingut per demostrar que en la nostra posició, d'una banda, entenem que calia constituir aquests tipus d'organismes per realitzar el procés de transferència i de desaparició de les Diputacions, però també entenem que aquests organismes podien ser resultat, i no alternativa, de la constitució de Consells Comarcals. El nostre desig hagués estat que els Consells Territorials fossin emana- ció dels organismes comarcals. Posició tant justificada que fins que nosaltres ho vam plantejar a la Comissió, tots els Grups acordaven considerar aquests Consells com organismes intercomarcals.

Nosaltres hem entès que calia fer un procés doble, dual, dialèctic també. D'una banda, la centralització política cap a la Generalitat, d'altra banda la recomarcalització, l'enfortiment dels poders locals a Catalunya. Aquest procés ens ha semblat que era tècnicament possible, a més de políticament necessari. Perquè, la qüestió no és, com ha dit en cert moment un dels Portaveus de Convergència i Unió, que els Consells Territorials ja poden fer totes o la gran majoria de les funcions que nosaltres atribuïem als organismes comarcals. És cert, això. Però és que la qüestió que nosaltres plantejem, que nosaltres hem plantejat en aquest debat, no és si poden fer unes funcions uns o altres, sinó si reconeixem les comarques, si creem un principi, un començament de poder comarcal. Aquesta era la qüestió. Ja ho sabem, que el mateix que nosaltres proposàvem, els Consells Comarcals, ho poden fer els Consells Territorials, més o menys. Més aviat una mica menys. Però és que no és aquesta la qüestió que hem plantejat. Hem plantejat la qüestió de si volíem, des d'ara, reconèixer les comarques o no.

I és clar, a nosaltres se'ns ha dit que això no tocava ara, fins i tot se'ns ha dit que les nostres propostes comportaven, segurament per inadvertència nostra, seriosos perills. Nosaltres pensem que el procés que s'inicia ara comporta alguns perills. És a dir, el perill que ens trobem en els propers... un any, dos anys, que es va construint una administració catalana centralitzada, que es van —necessàriament— desenvolupant organismes autònoms de caràcter sectorial, que s'enforteixen inevitablement i

lògicament, els serveis territorials de la Generalitat; és a dir, que es va creant una estructura d'administració perifèrica forta de la Generalitat, i quant a això contestant una intervenció del Portaveu del Grup de Socialistes de Catalunya, nosaltres no som partidaris d'una administració perifèrica forta de la Generalitat, ni d'una administració forta de l'Estat a Catalunya, ni d'una administració forta de la Generalitat a les comarques de Catalunya. Nosaltres som partidaris d'uns poders locals forts, i que assumeixin o totes o gran part, en delegació, de les competències que tenen els poders autonòmics de Catalunya. I és clar que això és una concepció diferent, i aquesta posició em sembla francament exagerat —dit d'una manera col·loquial— que es digui que porta a la desestabilització de Catalunya. A la desestabilització institucional de Catalunya. Potser pensem, respecte a l'estabilització, en termes diferents, o potser ho valorem de manera diferent, perquè per a nosaltres, donar veu a les comarques, permetre la coordinació dels municipis, el que significa és augmentar la participació en la política a Catalunya, el que significa és desenvolupar l'autonomia, el que significa és facilitar el suport popular a la Generalitat, a aquest mateix Parlament i a aquesta mateixa llei. I això ens sembla que, de desestabilització, res. Desestabilització, res. Potser estem en desacord sobre l'oportunitat de fer-ho amb aquesta llei o anar molt de pressa amb l'altra. Potser és així. Ara, desestabilització... al contrari, al contrari. Per a nosaltres, l'estabilització més sòlida de l'autonomia, de la Generalitat, a Catalunya, és multiplicar, multiplicant els mecanismes de poder descentralitzat i els mecanismes de participació popular. I aquesta ha estat la nostra motivació i a això respon l'explicació, l'esmena d'addició que fem a l'exposició de motius. Exposició de motius que nosaltres després votarem afirmativament, però que pensem que, com tota la llei, és incompleta.

Nosaltres pensem que aquesta llei no és generosa, no com les nostres propostes, perquè aquesta llei és resultat principal d'un acord entre dos Grups que ells dos fan la majoria, i que no tenen per què ser generosos envers les posicions d'un Grup que no necessiten per fer aquesta majoria; però aquesta és una llei poc generosa, ens sembla, envers les aspiracions del poble de Catalunya. Que és una llei que caldrà defensar a Madrid, que és una llei que caldrà defensar a Madrid, i tots, em sembla, almenys la gran majoria de les forces polítiques representades en aquesta Cambra, la defensaran. Però és una llei que és poc generosa respecte al poble, i per tant, no facilita el suport popular a aquesta defensa. Nosaltres, per acabar, no posem a votació aquesta esmena d'addició, perquè, tenint en compte que la majoria d'intervencions que s'han fet en aquest debat s'han mostrat favorables a la comarcalització de Catalunya —ningú no ha defensat un projecte de centralització, explícitament—, no volem situar els parlamentaris davant de la situació poc agradable de votar contra uns objectius que diuen que també comparteixen, els objectius comarcalistes, descentralitzadors, etc. I per tant, per una qüestió, diríem, d'elegància parlamentària, nosaltres no posem a votació aquesta esmena d'addició.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Bé; havent estat retirada l'esmena, queda l'esmena 33, el vot particular que porta el número 33 del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana. El Grup parlamentari desitja defensar-lo? Té la paraula el senyor Viñals.

El Sr. VIÑALS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, la nostra esmena a l'exposició de motius, com els senyors Diputats poden veure pel text que tenen a la mà, té molt poques diferències quant al text del Dictamen i al text original que representa el vot particular de manteniment. Pràcticament podríem dir que s'hi han fet uns petits afegitons, i després s'hi ha fet quelcom. Afegitons: jo seré molt breu. Vostès llegiran que allà on diu «l'etapa prèvia —i necessàriament provisional— de la qual ha d'ésser, evidentment, la transferència a la Generalitat, per part de les Diputacions, de les competències i els serveis que els són propis, fent-les desaparèixer» aquest és un afegitó, i aquest afegitó, com que ja hem dit, tot al llarg del debat que nosaltres no ens ho creiem, l'únic que podem dir és que aquest «fent-les desaparèixer» evidencia un sentit de l'humor, qualitat molt digna en totes ocasions, menys en el moment de fer lleis. Per tant, no tornem sobre el tema. I a continuació, el text segueix «...i prenent les disposicions necessàries perquè això no disminueixi la participació dels ens locals». I aquí s'ha fet alguna cosa. Què s'ha fet aquí? Doncs aquí, el text original deia «no disminueixi la participació dels municipis i les comarques». Ah! s'ha tret «els municipis i les comarques», el que venim dient també al llarg de tot el debat i sobretot en l'última intervenció, i s'ha deixat en uns ens locals certament difosos, difosos, encara que tots sabem quins són, però que almenys, almenys, no s'expliciti clarament «els municipis i les comarques», perquè nosaltres consideràvem que les comarques havien d'arribar a tenir una personalitat com a ens.

En aquest sentit, no puc sinó fer referència a l'última intervenció —perquè ha estat directament lligada amb aquesta desaparició— del Diputat senyor Martín i Toval. El senyor Diputat m'ha explicat moltes coses, però no m'ha explicat què passava amb les comarques sense cap representació. M'ha explicat que la nostra esmena transaccional tenia uns defectes, i aquestes defectes eren que estava mal calculada. (*Remor de veus.*) Nosaltres, senyores i senyors Diputats, volem que això —i és important— quedi clar. Que quedi clar que sí, que té aquests defectes, però quan la vam presentar, i si l'haguéssim pogut, ara, votar, o l'haguéssim pogut esmenar en aquell moment, aquí, en lloc d'ens locals hagués dit «municipis i comarques», i aquest és un dels motius pels quals no ho diu. En aquell moment ho vam fer perquè en el curs dels debats i de les conversacions normals entre tots els Partits, i sobre tot amb el Partit que dona suport al Govern, vam analitzar aquella proposició, aquesta idea de l'esmena transaccional, i moltes altres. El que no ens pensàvem era que al final es quedessin el repartiment de Diputacions. Això no ens ho pensàvem mai. I a més a més, és veritablement còmic que a mi se'm facin uns números dient que el repartiment —aplicant aquesta fórmula, que podria ser una altra—, queda així, així i així, quan el mateix Grup Socialista —en una esmena que ha abandonat també, dintre d'aquest pacte de repartiment de Diputa-

cions—, havia fet un repartiment per 75.000 habitants, un representant, i per 10.000 habitants, que donava uns números igualment incorrectes i demencials... (*Remor de veus*) per dir-ho clarament. I he de dir una cosa! És que, a més a més, la llei, senyors Diputats, que amb aquesta exposició de motius acabem de votar, també els dóna! (*Remor de veus.*) Els dóna, perquè quedi clar que el nostre sistema pot ser dolent; el sistema del Grup Socialista, pot ser dolent; però el que ara ha quedat és igualment dolent, quan, com vostès saben i els ho he dit, l'Alt Penedès, amb 63.000 habitants, té un representant, i la Terra Alta, amb 14.000, en té dos. Per tant, nosaltres creiem que la motivació per la qual han estat substituïts municipis i comarques, millor dit, ens locals, és perquè ni els que han redactat el text es creuen que els municipis i les comarques quedin reflectits de cap manera.

Gràcies, senyores i senyors Diputats; gràcies, senyor President.

(*El Diputat senyor Martín i Toval s'aixeca per parlar.*)

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyor President, per al·lusions al nostre Grup demano intervenir (*rialles*).

El Sr. PRESIDENT: Les al·lusions no han estat personals, senyor Martín; tingui-ho en compte.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: I les contradiccions, senyor President?

El Sr. PRESIDENT: Contradicció, no sé fins a quin punt. Però bé, parli si en té ganes... (*rialles.*)

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Jo, per una qüestió d'ordre (*grans rialles*) pregaria en qüestió d'ordre, al senyor President, que, tot agraint-li la flexibilitat amb què ha tractat el Reglament durant tot aquest debat, si és possible, eviti que els senyors Diputats hagin de sortir aquí cada dos per tres, perquè, en moments procedimentalment inoportuns, es parli de coses de què no s'ha de parlar. Però això no obstant, voldria deixar clar que el caràcter demencial, com ho ha reconegut el senyor Viñals, de la seva esmena electoral, ho és molt més fins al punt d'arribar que la nostra està perfectament assenyada —la inicial nostra—, pel fet que, efectivament, hi ha comarques de 75.000 habitants i hi ha comarques de 10.000 habitants, correcció territorial a l'«un home un vot», i hi ha un mínim de dos per comarca i no de tres per comarca, que és el mínim, senyor Viñals, que produeix el resultat demencial de la seva esmena.

Res més, senyor President.

(*El Diputat senyor Alavedra demana un torn en contra des de l'escó.*)

El Sr. PRESIDENT: El senyor Alavedra també se sent al·ludit? Com? Torn en contra. D'acord. Té la paraula el senyor Alavedra. (*Rialles.*)

El Sr. ALAVEDRA: Senyor President, el meu torn en contra serà telegràfic, perquè només vull destacar que les diferències entre l'esmena defensada pel senyor Viñals i la Introducció, l'Exposició de Motius del Dictamen, són, realment, com ell mateix ha dit, molt petites, i arribo a la conclusió que ell ha utilitzat la defensa d'aquesta esmena únicament per a contestar a la intervenció d'un altre Diputat d'abans, perquè, si no, no m'ho explico. Perquè, efectivament, el que s'afegeix és necessàriament provisional. Aquesta etapa prèvia, l'Exposició de motius del Dic-

tamen afegeix que és necessàriament provisional —quan es parla de les Diputacions és afegint «fent-les desaparèixer»—, substitueix «municipis i comarques» per «ens locals», i això té un clar significat d'honestedat, perquè en aquesta llei no es fa la comarcalització de Catalunya. Ho hem dit des del primer moment, hem volgut que això quedés clar, i seria realment enganyar, amb una exposició de motius, no respondre al contingut de la llei. Per tant, senyor Viñals, aquí no hem de parlar de comarques, perquè aquesta no és una llei de comarcalització, i per honestedat substituir «municipis i comarques» del text original per «ens locals».

Simplement, senyor President, per fer constar que aquestes diferències són mínimes, i voler dir, també, una última consideració, s'elimina la referència a la Constitució, —l'article 149.1.18 de la Constitució—, però per un motiu molt clar: perquè es fa una referència concreta a l'apartat vuitè de l'article nou de l'Estatut. I aquest apartat vuitè de l'article nou de l'Estatut, ja fa referència a la Constitució, concretament en el mateix article 149.1.18, que citava precedentment.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, ara podem passar doncs, a la votació. Retirada l'esmena 32, queda només per votar l'esmena 33 del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

L'esmena núm. 33, o més ben dit, el vot particular núm. 33 d'Esquerra Republicana ha estat refusat per 11 vots a favor, 81 en contra i 21 abstencions. Passem ara a votar l'Exposició de Motius, segons el text del Dictamen.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

El text del Dictamen, pel que fa referència a l'Exposició de Motius, ha estat aprovat per 88 vots a favor, 13 en contra i 11 abstencions. Amb aquesta votació queda aprovada la totalitat de la Llei de Transferència Urgent i Plena de les Diputacions a la Generalitat.

Hi ha algun Grup que vulgui explicar el vot?

El senyor Vicens, en nom d'Esquerra Republicana.

El Sr. VICENS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, breument, de veritat, però crec que en un debat tan complicat que ha durat tanta estona i en el qual s'han donat tants arguments, el meu Grup parlamentari té necessitat d'intentar introduir una mica de claredat per a explicar d'una manera, que intentaré que sigui el màxim comprensible, quina és la nostra filosofia, la que hem defensat al llarg del debat. És únicament per a intentar explicar i clarificar.

Breument, diré el que volia el Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, i després faré una petita crítica al que acaba d'aprovar-se en aquesta llei. El que vol el Grup parlamentari d'Esquerra Republicana és, evidentment, una Catalunya estructurada per comarques, i sabem tots que això exigeix, primer, acabar amb l'esquartament de Catalunya en quatre províncies, i, en segon

lloc, una llei d'organització i de divisió territorial de Catalunya, o potser dues lleis: una d'organització territorial i una altra de divisió. El Parlament tindrà feina, i llarga, per a elaborar-les; però de moment, el que volia el nostre Grup és l'extinció real de les Diputacions, i permetin-me que subratlli el mot «real».

L'essencial de la nostra proposició, penso que tal vegada ha estat contingut simplement en el nom que hem donat a l'organisme que defensàvem: Comissions Gestores Intercomarcals. Per què Gestores i per què Intercomarcals? Gestores és un terme que hem triat per subratllar el seu caràcter exclusivament consultiu. Dic exclusivament consultiu perquè aquest no és l'esperit de l'article 10 de la llei que ha estat aprovada, que diu que «els Consells Territorials funcionen en règim d'autonomia administrativa i tenen competència per a la realització de les finalitats següents», i hi ha tota una sèrie de finalitats. Nosaltres voldríem que únicament fossin consultius i que no tinguessin cap competència per a realitzar res pel seu compte. Però, finalment, hem trobat el nom de «Gestores» perquè volíem que aquests organismes tinguessin un caràcter impulsor del desmantellament de les Diputacions provincials. I és per aquesta raó que en parlar de la seva composició havíem triat una composició que fes que aquestes Comissions estiguessin realment i veritablement formades per homes que estiguessin contra l'esquarterament provincial i contra la noció mateixa de Diputació provincial. Això em porta a explicar per què donàvem el nom d'«Intercomarcals» a les Comissions que hem estat defensant: Comissions Intercomarcals, doncs, perquè com a partidaris d'una representació de veritat de les comarques en els organismes que hem estat defensant. Hem parlat d'un mínim de tres representants elegits per tots els regidors actuals de cadascuna de les comarques, de cadascuna de les comarques. Creiem que això no es pot qualificar de donar expectatives falses de comarcalització, com se'ns ha criticat. Creiem que al contrari; això era una expectativa real de comarcalització, i, per contra, pensem que és una expectativa falsa de comarcalització la que ara crea la llei que hem aprovat en l'article 9.3, que diu: «Els Consells Territorials són corporacions públiques de naturalesa local, integrats per representants de cadascuna de les comarques establertes en la divisió territorial de Catalunya, aprovada l'any trenta-sis.»

Això que hem aprovat, sincerament, no crec que es pugui dir que siguin Consells integrats per representants de «cadascuna de les comarques» de Catalunya. Això és una perspectiva falsa de comarcalització, sobretot si la relacionem amb la disposició transitòria Tercera de la qual no parlo perquè ha estat debatuda ara mateix, i tots ens fem coneixedors, en fresc, del seu contingut.

El tercer eix de la nostra, diguem-ne, filosofia, per seguir el llenguatge de moda, —tot és filosofia, ara—, ha estat intentar el respecte màxim a la representació democràtica de tots els regidors i alcaldes que hi ha ara a Catalunya com a resultat de les eleccions que hi va haver l'any 79. De tots els regidors i alcaldes. Aquest no és el cas actual de les Diputacions, i no serà, evidentment, el cas dels Consells Territorials que sortiran de la llei que s'ha aprovat. Actualment, hi ha el 40 per cent de regi-

dors, de Catalunya que han estat elegits en llistes d'independents —això vol dir més de 3.000 regidors, sobre un total de gairebé 7.500 per tot Catalunya—, que no tenen veu ni vot a les Diputacions, i el mateix els passarà als Consells Territorials.

Segona part de la meua explicació de vot: petita crítica al que acaba d'aprovar-se en aquesta llei. Aquesta part de crítica penso que ajudarà tal vegada més a clarificar quin era el criteri que nosaltres defensàvem. Vull dir que els qui ens hem oposat al Dictamen, que ha estat aprovat i convertit en llei, hem estat qualificats aquí, al Saló de Sessions, de tenir una visió neoprovincialista.

S'han sentit també moltes altres coses. Nosaltres, modestament, i amb tot el respecte, pensem que, al contrari, la visió neoprovincialista la tenen els que han sostingut el dictamen i han aconseguit la seva aprovació. I ho creiem per una sèrie de raons que sintetitzo ràpidament.

En primer lloc, la voluntat anticomarcal del text aprovat és palesa ja des del nom que porta davant de tot: Consells Territorials. Crec que realment aquí el que es fa és no dir la paraula real: Consells Provincials, que substitueixen les Diputacions provincials. El seu àmbit és la província, i altres coses a les quals em referiré immediatament, ho proven a bastament. És precisament aquesta la causa que en l'exposició de motius que hem debatut ara, darrerament, hagi desaparegut l'expressió «municipis i comarques» i hagi estat substituïda per l'expressió «ens locals». Aquesta expressió «ens locals», sento dir-ho, sembla una púdica substitució per evitar l'aparició de la paraula «comarques». Però el caràcter provincial és, a més, clarament formulat a l'article 9, punt primer, de la llei que hem aprovat. Els llegeixo el final d'aquest article només: «es constituïran els Consells Territorials de Barcelona, Girona, Lleida i Tarragona, com els nous ens locals per al govern i l'administració autònoma de les províncies». Es vol una visió més clara del caràcter provincialista que té això que hem aprovat? Cal només llegir la Disposició transitòria tercera, em sap greu anar a una cosa que s'ha dit ara, però a la Disposició transitòria tercera es diu que «els Consells Territorials s'integraran en tots els òrgans previstos a l'article dotzè pels corresponents membres de les Diputacions provincials desaparegudes». I l'article dotzè diu que «els òrgans seran: el President, la Junta Permanent, les Comissions de Treball, el Ple», és a dir, exactament els mateixos òrgans que tenen les Diputacions provincials. Que segons la Disposició transitòria tercera estaran integrats per tots aquells que actualment els componen com a Diputats Provincials. Francament, el caràcter provincialista que té la llei aquesta que hem aprovat és evident.

Un detall final, el qual naturalment també ha estat alludit en el debat. L'atribució fonamental que tenen les Diputacions, penso que potser és repartir diners als ajuntaments. És exactament el mateix que seguiran fent els Consells Territorials —article 10, punt cinquè del text de la llei aprovada. Amb la possibilitat que continuï perllongant-se el mateix clientelisme que ha existit. Per tant, vull dir que no ens queixem, com han fet els Centristes en la seva primera intervenció d'aquest matí, que els Consells Territorials tinguin poques atribucions comparats

amb les Diputacions. Sinó que ens queixem que en tenen massa, d'atribucions.

S'ha parlat molt també de racionalitat. I jo voldria dir que considero que té una gran racionalitat interna la llei aprovada, innegable. El que es fa és canviar de nom les Diputacions i deixar que tot continuï essent el mateix perquè sembli que tot s'ha canviat. En fi, voldria dir també, que fer veure que es dona una cosa quan en realitat no es dona, té un nom i, amb tot el respecte i dit de la manera més moderada i sense dramatitzar la qüestió, jo diria que aquest nom és demagògia. Perquè ens sembla demagògic, sincerament, que en l'exposició de motius es digui, referint-se a les Diputacions, «fent-les desaparèixer». De quina manera es lliga això: fer desaparèixer les Diputacions, tenint al davant l'article 9.1 del qual els he llegit un paràgraf, l'article 12, que estableix tots els òrgans dels Consells Provincials, i la Disposició transitòria tercera que diu que els mateixos que ara formen aquests òrgans a les Diputacions provincials, els formaran en els Consells Territorials? Crec que encara que la paraula sigui, tal vegada dura, l'haig de pronunciar, perquè ens ho sembla, al nostre Grup: és demagògic, això.

Verbalment, en aquesta sessió, se'ns ha dit, per part d'un Diputat dels que han sostingut l'aprovació del dictamen, que els senyors Martín Villa, Martín Retortillo, etc. són els qui van imposar retalls a l'Estatut de Sau. Potser sí. Però qui són els que van acceptar aquests retalls? No vam ser pas nosaltres. No va ser pas l'únic Diputat que tenia Esquerra Republicana en el Congrés de Madrid. Quin Estatut tindriem avui si tots els Diputats catalans al Congrés haguessin tingut la mateixa fermesa que va tenir Esquerra Republicana, en no cedir davant dels retalls que imposaven Martín Villa, Martín Retortillo, etc?

Conclusió, senyors Diputats: en aquesta llei el nostre Grup creu que només hi ha un canvi de nom de Diputacions per Consells Territorials. I encara veurem si aquests Consells no hauran de canviar-se el nom pel de Diputacions Provincials, per poder exercir certes funcions que els concedeix la llei que acabem d'aprovar.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Capdevila, per a explicació de vot.

El Sr. CAPDEVILA: Senyor President, senyores i senyors Diputats. En l'explicació de vot del nostre Grup, voldria començar per l'exposició de motius, perquè com indica el seu propi nom, s'exposa al començament de tota norma jurídica, fonamentalment de les lleis. Què es pretén, quina és la intencionalitat dels legisladors, dels que han proposat, dels que han votat, dels que han sancionat, en definitiva, una norma jurídica, una llei? I començant per aquesta exposició de motius, jo hauria de dir que és contradictori inicialment, senyor President, senyores i senyors Diputats, perquè inicialment se'ns diu que el manteniment de les funcions de les Diputacions és un obstacle a la nova ordenació territorial catalana, que el Parlament de Catalunya va establir, assenyalant l'enfortiment de la vida municipal, la institucionalització administrativa de les comarques, i l'establiment d'ens supercomarcals. Però, per altra banda, s'afirma que s'adaptin millor que les províncies a les necessitats de la societat catalana actual. Aleshores, un es pregunta què és i

quin és autènticament l'obstacle, les funcions o les províncies? Perquè les dues vénen a ser un obstacle a la nova ordenació territorial de Catalunya.

En les funcions hem d'entrar-hi, car tantes vegades s'ha dit aquí, que seria pedagògic, o s'ha dit amb caire pedagògic, didàctic, etc. Potser hagués estat pedagògic que haguéssim posat aquí, en una pissarra, com també al si de la Comissió, quines són les actuals funcions de les Diputacions. I aleshores moltes paraules les hauríem pogut estalviar. Perquè jo crec, com a mínim jo crec, que una de les tasques més importants que han tingut i tenen a la resta de l'Estat encara, les Diputacions Provincials, són els plans d'obres i serveis. I aquests plans d'obres i serveis, als quals es fa esment també en aquesta llei, no passen per aquesta llei a la Generalitat de Catalunya, no, no; van passar-hi ja per Decret de 26 de juliol de l'any 78. I aleshores, quan a una Diputació se li treu això —que considerem i pensem que és el més important que tenen les Diputacions provincials—, queda certament poc, molt poc d'aquestes funcions.

Perquè no ens enganyem pensant que es pot fer una política sanitària, o una política d'habitatge, o una política educativa, amb el manteniment de les Diputacions; o millor dit, que no es pot fer tot això amb el manteniment de les Diputacions en les seves funcions actuals. No, no. Perquè en aquests camps, certament, s'està treballant i molt; no perquè se li restin funcions a les Diputacions, o als ens territorials que substitueixin aquestes, sinó si la Generalitat, certament, té aquestes funcions o aquestes competències en virtut de les transferències o traspassos que li vinguin donats des de l'Administració central de l'Estat. No, no des de les pròpies Diputacions. I se'ns diu que, evidentment, aquesta transferència és, o aquesta de fer-les desaparèixer és absolutament imprescindible i necessària. Jo diria que per portar a terme la nova reestructuració territorial de Catalunya, la nova ordenació territorial i organitzativa de Catalunya, s'hauria pogut fer simultàniament en el temps, perfectament, creant la nova distribució i fent desaparèixer aquells organismes, òrgans, ens, divisions territorials, que creguéssim que no s'ajustaven a la nova divisió territorial de Catalunya. No era en absolut necessari, no era entorpidor, en absolut, per al funcionament de la Generalitat que això no es produís simultàniament en el temps. Era perfectament possible que es produís. I tot això es diu: fer-les desaparèixer i que no disminueixi la participació dels ens locals a l'organització administrativa de la Generalitat. No ens enganyem, senyores i senyors Diputats, aquesta participació no és que no disminueixi, és que no existirà. No es crea amb aquesta llei cap instrument, cap mecanisme, perquè no disminueixi la participació dels ens locals a Catalunya. Els municipis resten exactament igual, no hi ha organització comarcal, i certament, desapareixen gran part, o totes, les funcions de les competències d'aquestes Diputacions. Per tant, no és certa l'afirmació que conté l'exposició de motius.

I es diu també que tot això és possible en virtut de l'apartat vuitè de l'article 9 de l'Estatut de Catalunya. Jo diria que no és veritat. L'article 9, apartat vuitè de l'Estatut de Catalunya diu que la Generalitat té competència exclusiva sobre el règim local. Sens perjudici d'afegir,

«del que disposa l'article 149.1.18 de la Constitució». I aquest article —ha estat citat— diu que és competència exclusiva de l'Estat, el dictar les bases del règim jurídic de les emissions públiques. Ja ho ha dit un company, i us ho diré de passada, no dels recursos, migrat seria el règim jurídic d'una institució si només fes referència als recursos. I aleshores, quan això s'estableix d'aquesta manera, s'entra en el que en tècnica constitucional s'anomena dret transitori. Què passa, aleshores? Quan en una nova reestructuració institucional d'un Estat es crea, o es dona a un ens d'aquest Estat —en aquest cas la Generalitat de Catalunya—, se li dona competència exclusiva sobre un tema —però hi ha una excepció: abans l'Estat té competència exclusiva per dictar les bases del règim jurídic a què s'ha d'ajustar aquesta Administració pública. Aleshores estem en situació, estem en una situació de dret transitori. I certament al legislador no se li va escapar aquesta eventualitat. I està recollida plenament al nostre Estatut, a la Disposició transitòria segona, quan diu que mentre les Corts generals no elaborin les lleis a què fa referència, apella en definitiva, a les actuals lleis i disposicions de l'Estat. I així se salva aquest buit legal que es podria produir mentre l'Estat no fes exercici de la seva competència exclusiva que li reserva l'article 149.1.18. I això, senyores i senyors Diputats, hem de ser conscients que no ho hem tingut en compte. Aquesta, certament, és la nostra interpretació.

Aquest, entenem, no és el camí per construir sòlidament el nou Estat de les autonomies, i ho diem amb tota serietat i ho diem amb tota responsabilitat. Nosaltres no som presoners de cap promesa electoral feta en aquest sentit. No hem dit, quan la campanya electoral, ni ho havíem dit abans, de fer desaparèixer, o anar a la matèria que conté aquesta llei aprovada. No ens lliga, o millor dit, no volem que ens lligui la conjuntura del moment. Volem actuar amb perspectiva de futur i amb visió històrica. Anem a construir sòlidament, fermament, la nova estructura institucional de Catalunya, la seva nova xarxa local. I volem que aquest intent sigui el que definitivament arrela al país amb les modificacions que la història del futur demani. Però amb vocació de permanència. La història, senyores i senyors Diputats, ve de lluny. I són ja massa els intents perquè no actuem amb responsabilitat ara. Repassem la història, i vet aquí uns exemples. Des del Pacte de Tortosa l'any 69; el Projecte de Constitució per a l'Estat català del 83; les Bases de Manresa del 92; l'informe de les Diputacions catalanes a l'Estatut de la Mancomunitat catalana del 1914; el reial decret de l'any 14 aprovant l'Estatut per què s'ha de regir la Mancomunitat catalana; proposició de llei sobre autonomia regional presentada per la Minoria Republicana al Congrés, l'any 1917; bases per a l'autonomia de Catalunya; missatge al Govern de 25 de novembre del 18; bases per a la Comissió Mixta parlamentària de la Mancomunitat per a l'autonomia catalana, presentada al President del Consell de Ministres el 29 de desembre del 18; Estatut de l'Autonomia de Catalunya aprovat per l'Assemblea de la Mancomunitat l'any 19; Projecte de constitució provisional de la República Catalana, fet a l'Havana, o signat a l'Havana, el 1928; Projecte d'Estatut de Catalunya elaborat pel Partit Tradicionalista l'any 30; Estatut del 32, etc.

Què volem, aleshores, els Centristes? Algú dirà:

«Mantenir les Diputacions.» Jo li diré: «Va errat.» Nosaltres ni fem qüestió del nombre de províncies, o demarcacions supracomarcals, ni del nom de Diputacions. Per al primer, si es considera necessari la seva ampliació o la seva reducció, impulsarem en la mesura que puguem la imprescindible Llei Orgànica de les Corts Generals, segons estableix la mateixa Constitució. Per al segon, per al nom, no es necessita aquest procediment, sempre, segons la Constitució, que la Diputació sigui substituïda per una corporació de caràcter representatiu, pel Govern i l'Administració autònoma de la província. Aleshores, què volen els Centristes? Nosaltres volem mantenir l'existència d'entitats locals intermèdies a Catalunya, no volem centralitzar el poder. I ens direu que vosaltres tampoc. I, aleshores, jo contestaré: «Doncs malament comencem si creem uns Consells territorials absolutament buits de contingut». I és que a nosaltres se'ns dirà «volem donar poder a la Generalitat», i nosaltres contestarem que nosaltres també, però d'una manera diferent, d'una manera més ajustada a la realitat política actual i al moment històric d'Europa.

La funció dels poders públics varia amb l'evolució de la societat, amb la transformació de la tècnica i sobretot amb la millora del nivell econòmic i social de la població. Els poders públics han de fer front cada vegada a tasques més nombroses i diversificades. És per conseqüència natural que, a part d'aquestes tasques, les que de més a prop afecten la vida dels ciutadans, recaiguin en les col·lectivitats locals intermèdies, perquè el Govern no podia encarregar-se directament de tal nombre d'obligacions sense perill d'hipertrofia.

Paral·lelament, aquesta inflació de funcions públiques i el desenvolupament de les noves estratègies administratives, i possiblement per aquesta mateixa raó, una nova preocupació inquieta els poders públics: assegurar la informació i la participació dels ciutadans en els assumptes públics, sector activitats que no para d'expandir-se. Aquestes tendències exerceixen influències aparentment contradictòries sobre el repartiment de competències entre els diferents nivells de poder. Si, per una part, la preocupació de coordinar i planificar sembla justificar una major centralització de funcions, el desig de fer participar més àmpliament els ciutadans en els assumptes públics i d'adaptar millor els serveis a les necessitats locals empenyeria més aviat a reforçar les competències de les comunitats locals i fins i tot a crear noves entitats microregionals o regionals intermèdies. Aquesta contradicció, senyores i senyors Diputats, és solament aparent. En efecte, es tracta de repartir millor la multitud de funcions antigues i noves, que corresponen als poders públics, de descarregar el poder central de tasques que, evidentment, poden realitzar-se millor a un nivell menys elevat i de dotar aquestes autoritats dels mitjans i de l'autonomia necessaris, tant en el camp administratiu com en el financer, però també es tracta d'adaptar i de reforçar les estàncies superiors, amb la finalitat que, una vegada descarregades les tasques delegades a les estàncies inferiors, puguin assumir més eficaçment les noves tasques de coordinació i d'orientació de la vida econòmica i social del país que correspon avui a un poder modern. D'aquesta forma es realitza progressivament un nou reparti-

ment de funcions entre les diferents escales de poder basat en el principi de subsidiaritat. I, aleshores, jo diria que la creació d'aquests nous ens intermedis no és gens incompatible amb l'existència dintre de la Generalitat, dintre del territori de la Generalitat. Hi ha exemples ben clars, a tot Europa, d'aquestes noves distribucions. A la mateixa República Federal Alemanya, dintre dels «Länder» hi ha districtes, hi ha els cercles a «Landkreise», que són agrupacions de diferents municipis que pertanyen al cercle. Jo podria fer una relació, als senyors Diputats, però ja és prou tard, de com aquestes noves o els textos constitucionals i legals que contenen els principis bàsics, que regeixen estructures regionals als diferents països, es remunta al segle passat o a principis del segle XX, i aquí hi ha tota la relació —de la qual, ho repeteixo, no faré esment—, de com es va produint això en el si de la mateixa Europa. Voldria fer, sí, unes precisions, respecte a algunes manifestacions fetes per alguns Diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula.

I, aleshores, diria que s'ha dit que calia aquesta llei per a enfortir el poder polític i de gestió de la Generalitat, i per a tenir mans lliures per a l'organització territorial de Catalunya. Jo diria que no cal que el poder sigui residenciat únicament i exclusivament en unes soles mans per a enfortir aquest poder. I m'explico: no cal que totes les manifestacions i actes que constitueixen l'exercici d'aquest poder siguin en unes soles mans. Si això es produeix som en una fase o en un tema de centralització. I voldria posar un pur exemple, perquè s'entengués el que pretenc dir. Quan en l'article corresponent d'aquesta llei es parla, per exemple, dels plans d'obres i serveis, es distingeixen dos esglaons. Primer: que és competència d'aquest Parlament l'aprovació de les directrius a què s'han d'ajustar l'elaboració d'aquests plans. Segon: que la seva elaboració i aprovació, i execució, correspon al Consell Executiu. Nosaltres havíem pretès que es creés un tercer esglaió perquè no necessàriament, l'execució d'aquests plans ha de ser en mans del Consell Executiu. I diria que això —i com ho he dit abans—, és, d'alguna manera, aquesta concepció política inadequada —d'alguna manera, inadequada— al que ha de ser l'exercici del poder dintre d'un territori i la seva distribució.

S'ha dit també que la filosofia nostra podia ser neoprovincialista. Jo diria que s'està jugant absolutament amb les paraules. Es pot dir que província és contrari a autonomia quan no hi ha autonomia. Però quan, certament, estan perfectament delimitades les competències d'una comunitat autònoma en la Constitució i hi ha un Estatut, no es pot parlar que qui manté la tesi del manteniment o de la creació d'entitats intermèdies de poder, dintre d'aquesta comunitat autònoma, vagi en contra de l'autonomia. Això no és cert, perquè, en definitiva, aquí no estem discutint aquest tema. En definitiva, l'autonomia i la dimensió exacta d'aquesta autonomia, és determinada per la Constitució i per l'Estatut, no perquè aquí donem més o menys facultats a uns ens intermedis que es poden dir comarques, o es poden dir Consells Territorials, o es poden anomenar com vostès vulguin.

No es pot afirmar que així queden les mans lliures per a l'organització territorial de Catalunya. He dit abans que, com a mínim, aquesta llei és absolutament inopor-

tuna. La prova és que el debat que s'ha generat avui en aquest Parlament no ha estat pas quant a la modificació tècnica o a l'esmena tècnica d'aquest article o de l'altre article, sinó fonamentalment perquè ha estat operant aquí un procés de centralització o descentralització, de creació de comarques o no-creació de comarques. Algú ha dit que tots són partidaris, però no dintre d'aquesta llei, sinó posteriorment a aquesta llei, etc., etc.

S'ha vist com, per tant, nosaltres entenem que era oportú, autènticament oportú que el tractament, l'objecte que contempla aquesta norma, s'hagués fet juntament amb la nova distribució a Catalunya, s'hagués tractat conjuntament i no separatament. I ens haguéssim estalviat moltíssimes de les baralles dialèctiques que s'han produït aquí, avui, en el si d'aquest Parlament.

I jo no faré esment d'articles i de les seves vulneracions, perquè ja els meus companys s'han estès sobre aquesta qüestió. Si faig referència als intents anteriors que hi ha hagut en la història del nostre país, si he fet esment també de possibles noves estructuracions del poder dintre del territori, d'un territori determinat, és per posar de relleu que tot i sumant-nos absolutament a la filosofia de la distribució territorial del poder, s'ha d'ajustar absolutament al que estableix la Constitució i estableix l'Estatut.

Jo diria, senyores i senyors Diputats, que en aquest moment en què el sistema polític espanyol es troba embarcat, en un procés de reconstrucció de l'Estat sobre la base pluri-nacional, s'ha d'intentar fugir de la còpia mimètica de tipus històrics que potser han tingut dificultats. I voldríem introduir en aquest procés una reflexió. Procés que ha estat inevitablement apassionant, i nosaltres voldríem desapassionar-lo fent tots nosaltres front als encerts i a les falles del passat. És molt el que ens juguem en aquests moments, de reconstrucció de la pròpia entitat històrica de Catalunya, perquè en qualsevol tasca nostra, es pugui incórrer en la ignorància que s'hauria de presumir com a culpable. Nosaltres volíem fer avui en aquest Parlament, a través del debat d'aquesta llei, una crida de responsabilitat, una crida de serietat, una crida a la sensatesa i al pragmatisme.

Gràcies, senyors i senyores Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per a explicació de vot, té la paraula el Diputat senyor Martín.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyor President, senyores i senyors Diputats; molt breument per a tocar dos temes que en aquesta fase final del debat, ja aprovat el Dictamen, ja aprovada la llei, al nostre Grup li interessa de deixar clars. D'una banda, un tema tractat, d'alguna manera, per sobre pel senyor Diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula, però reiterat en intervencions de membres del seu Grup i reiterat per representants del Govern de l'Estat, en la línia del que s'ha anat anomenant «els perills d'anticonstitucionalitat» d'aquesta llei.

Nosaltres —jo, molt particularment— que ens sentim orgullosament corresponsables de la Constitució i de l'Estatut —orgullosament corresponsables— voldríem dir en aquest tema, senyors centristes, explicant el vot constitucional i estatutari que, a més, a l'hora d'anar votant cadascun dels articles d'aquesta llei, que com s'ha dit ja

per un membre del nostre Grup, la Constitució només pot ser un marc flexible d'actuació, mai una rigidesa, però que aquest marc —al que estem tots sotmesos—, també diu altres coses. I si bé, per exemple, l'article 141 parla de la província en tant que entitat local, etc. —no haig de citar-ho—, acaba amb un penúltim paràgraf que diu: «es podran crear agrupacions de municipis diferents de la província», i el 152.3 diu que: «mitjançant l'agrupació de municipis limítrofs, els estatuts podran establir circumscripcions territorials pròpies que gaudiran de plena personalitat jurídica».

M'estic sortint molt del tema. Estic, simplement, expressant en la línia del que últimament aquí s'ha expressat de la distribució territorial del poder —polític i administratiu—, que Catalunya, com a conjunt, en el marc de la Constitució i de l'Estatut, té un conjunt de competències político-administratives que ara com ara estan distribuïdes a nivell Generalitat-Comunitat autònoma, a nivell provincial, a nivell municipal. Que de la Catalunya que volem fer tots i que, compte!, hem de fer, no cal fer cap declaració de comarcalisme explícit, perquè l'article 5, primer de l'Estatut diu taxativament que: «la Generalitat de Catalunya estructurarà la seva organització territorial en municipis i comarques», i ens ho hem de fer. Tindrà municipis, tindrà comarques. Els socialistes volem que hi hagi demarcacions supracomarcales. Haurem d'acceptar —perquè ho diu la Constitució i ho acceptem— les províncies de l'article 141 de la Constitució i tindrem la comunitat autònoma i les seves distribucions d'autogovern. Cinc nivells d'acció política i administrativa per a fer el repartiment, la distribució territorial del poder político-administratiu de què feia esment l'anterior orador. I nosaltres el que afirmem és que —prescindint ara de la interpretació que es vulgui donar al punt 18 de l'apartat 1 del 149, règim jurídic de les Administracions públiques, que en el context de l'apartat corresponent, per nosaltres, clarament, ve a significar la garantia als ciutadans o envers els ciutadans, de les actuacions d'aquestes administracions públiques i, per tant, fonamentalment de règim de recursos, fonamentalment, i d'això hi ha una doctrina que ho avala, si bé també ho avalen altres interpretacions restrictives, però aquest és un element del qual haurem de parlar. Però, prescindint d'això, el que diem és que la Constitució obliga que els diferents àmbits d'entitats locals, municipi, província, comarca —que és en la Constitució i en l'Estatut—, tinguin autonomia per al govern i l'administració dels interessos que els siguin propis; i els propis seran els que la legislació local els doni. I no es pot dir, senyores i senyors Diputats, que les províncies deixaran de gestionar amb autonomia interessos propis perquè la llei —legislació local, la que estem fent aquí— digui que els seus interessos ara són provincialment més reduïts que els que teníem fins ara i que donava la legislació vigent. No es pot dir; sempre que mantinguin nivells d'autonomia, de Govern i administració, sempre que els mantinguin, a un altre nivell inferior, però sempre que els mantinguin.

I perquè si volem efectivament —i d'aquí que algun Diputat hagi dit que no siguin un entrebanc les Diputacions provincials per a la divisió i l'organització territorial de Catalunya—, si volem efectivament fer un repartiment

adient, territorial, d'aquest poder que tindrem a Catalunya, conformat per tot això que jo he dit abans, des de l'Ajuntament fins a la Generalitat i al seu autogovern, si volem fer un repartiment adient amb el que són les nostres realitats històriques i presents, la distribució comarcal de Catalunya, no tindrem més remei que enfortir el poder local municipal i comarcal traient força al poder local provincial; sens dubte, i aquest és el pas amb el qual avança aquesta llei. Perquè el que no podem és acceptar la tesi que es digui neoprovincialista, o com es vulgui dir, que millorem la possibilitat de fer la distribució territorial de Catalunya i la seva organització administrativa i política tot enfortint les Diputacions provincials, amb el nom que sigui, amb el nom que sigui.

Afirmar, d'altra banda, i convé i és oportú que el senyor Vicenç Capdevila hagi deixat ben clar, tota vegada que en el tema de les Diputacions provincials el Grup de Centristes és, segurament, el que més hi entén, el que més en sap, hagi deixat ben clar que amb aquesta llei deixem les Diputacions molt reduïdes. I no es pot dir seriosament des d'aquesta tribuna, parlant als Diputats —també es parla a l'opinió pública—, però als Diputats, fonamentalment, que el fet d'una llei que —i són fets els números— significa que uns pressupostos de les Diputacions catalanes que estan ara a prop de 17.000 milions de pessetes anuals passin amb aquesta llei a convertir-se, en Consells Territorials i la seva gestió, en menys, segurament, de 2.500 milions, que això és deixar les coses com estan. No es pot dir seriosament, no es pot dir seriosament; i si, certament, hem de distribuir territorialment el poder polític i administratiu de Catalunya en la seva globalitat, això és un pas endavant per a fer aquesta distribució. I el que hem d'encetar, de seguida, és el compliment de l'article 5.3, de l'Estatut, de l'article cinquè sencer de l'Estatut; la distribució territorial i política i administrativa de Catalunya —municipis, comarques, entitats supracomarcales, quan s'escaigui—, i el respecte al 141 de la Constitució, amb autonomia de govern i administració com a entitat local a la província, però autonomia per allò que siguin els seus interessos peculiars. I els seus interessos peculiars a Catalunya, forçosament, o l'Estat no funcionaria —no ja Catalunya—, l'Estat no funcionaria, forçosament passen per la reducció d'aquests interessos peculiars provincials perquè ja estaran gestionats al nivell municipal i al nivell comarcal. I que les coses s'han de fer amb els seus passos, i no es pot fer tot a la vegada? D'acord, s'ha de fer amb els seus passos, i amb els seus passos ho farem.

I un altre element al qual voldria referir-me en aquesta explicació de vot, és un element que ha sortit —i no en paraules de Diputats del nostre Grup— referent a pactes o acords que han donat lloc a aquesta llei. En aquest tema, el nostre Grup vol deixar molt clar el que ja des de bell antuvi, des de bon començament, des de l'inici de les sessions parlamentàries, ha estat la filosofia política de la nostra oposició a l'actual Govern de la Generalitat. Oposició que significa —i ho hem dit molt clarament— buscar, intentar trobar el màxim de coincidències possibles, aquí, en el Parlament, en les lleis institucionals; oposició que significa, i també molt clarament, portar fins al final les nostres alternatives en tots aquells aspectes sectorials,

en els quals els interessos dels ciutadans que nosaltres peculiarment representem estiguin afectats.

I què es tractava en aquesta llei? Es tractava, per a nosaltres, de donar solució als conflictes creats i d'obrir aquesta via a la divisió efectiva territorial de Catalunya i la seva organització política i administrativa: Transferència Urgent i Plena de Diputacions a la Generalitat. Ja s'ha dit: donar contingut polític a la Generalitat, evitar entrebancs a la divisió territorial de Catalunya, la qual cosa farà que la Generalitat, que ara assumeix competències de les Diputacions, hagi de descentralitzar competències cap als ens locals veritables de Catalunya. Perquè les comarques han de tenir competències, i les competències, que en algun cas poden venir al nivell d'agrupació o mancomunitat de serveis dels Ajuntaments, però, en molts casos, hauran de venir de gestions que ara estaran en mans de la Generalitat i, desconcentradament, en els seus serveis territorials.

En què s'ha coincidit i qui hi ha coincidit? Jo diria que no ha coincidit, d'una banda, en aquest lloc de coincidències per a trobar una sortida institucional —al final la coincidència, certament, no haig de proclamar-ho, està proclamat, ho han proclamat les votacions, ha estat fonamentalment del Grup que dona suport al Govern i del Grup Socialista—, no hi ha coincidit el Grup del PSUC, tot i que ha manifestat que coincideix clarament i taxativament amb tota la part primera de la llei de Transferència Plena i Urgent de les Diputacions a la Generalitat, i no hi ha coincidit perquè, ja des del moment en què es va plantejar la crítica als decrets del Govern, decrets d'abril, el Grup del PSU va plantejar que era ja el moment d'anar a la comarcalització de Catalunya. I nosaltres creiem que el procés de comarcalització de Catalunya, l'hem de fer en un procés tranquil, polític, valorat i amb profunditat perquè és un procés difícil i en el qual sí que hem de trobar moltes més coincidències de les que avui hem trobat. I hem d'obrir-ho ja, i està decidit que s'obri ja, i que una Ponència d'aquest Parlament comenci a treballar-hi des de demà mateix.

I no hi ha coincidit el Grup de Centristes. Moltes raons les han donades ja ells, no tinc jo perquè reiterar-les; no vull tampoc titllar-les; ni neoprovincialisme ni ultraprovincialisme, no vull titllar-les. Ells han donat les raons, són aquí. Fins i tot el fins ara i per ara Governador general també ha dit algunes coses; són aquí; és conegut perquè no han pogut coincidir amb aquesta tesi majoritària que ha guanyat.

I pel que fa al Grup d'Esquerra Republicana, s'ha dit aquí amb molta claredat, reiteradament, el nostre Grup ho ha dit, per què creiem que no hi hem coincidit. Perquè un company del meu Grup ha arribat a dir que més d'un setanta per cent del seu text literal, literal, de l'esmena inicial d'Esquerra Republicana a la nostra proposició de llei, era còpia literal de la nostra proposició de llei. On eren els canvis fonamentals? En dir «Comissions Gestores Intercomarcals» en comptes de «Consells Intercomarcals», llavors? Que aquestes «Comissions Gestores», de fet, permetien, de fet, segurament no conscientment valorat per Esquerra Republicana, el manteniment paral·lel de les Diputacions? El tema electoral, el tema electoral com a gran afany del Grup d'Esquerra Republicana

en aquesta llei. Proclamat pel seu Portaveu dues vegades, pel seu Portaveu en aquesta llei, Portaveu suplent del Grup, senyor Vicens, proclamat per dues vegades en aquesta tribuna en la sessió d'avui. I amb aquestes raons no hi ha hagut més coincidències, legítimes totes; però s'han buscat i s'han trobat coincidències, les que han estat possibles per tal que, de ser efectiu encara l'objectiu, desaparició de les Diputacions —i això és important que es valori i el nostre Grup només ho deixa aquí perquè es valori— el que significa partidàriament, perquè dels 17.000 milions de pessetes dels quals jo parlava abans, que eren el pressupost de les Diputacions, no arriben; 14.500 són de la Diputació de Barcelona, Diputació de Barcelona en la qual —com se sap— el nostre Grup té majoria relativa. Per tant, aquí no hi ha hagut cap guany partidari, aquí hi ha hagut una responsabilitat i coherència en els plantejaments ja fets des d'abans de les eleccions i des de després de les eleccions en aquest Parlament, amb molta claredat i centrats, últimament, en la proposició de llei ja presentada en el seu moment pel nostre Grup.

I en què s'inscriu, per tant, aquesta coincidència? En el marc del que jo expressava abans que era la nostra política ja expressada: obrir possibilitat de coincidències institucionals, les que siguin possibles. Avui tenim aquesta, però que ningú no extrapoli això, que ningú no extrapoli políticament això: obrir un procés de coincidències al Parlament per a fer possible una institucionalització estable de Catalunya. Que ningú no porti això més enllà ni li doni intencions que no són altres que les de complir coherentment una política dissenyada pel nostre partit.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per explicació de vot, té la paraula el senyor Bigatà, en nom del Grup de Convergència i Unió.

El Sr. BIGATÀ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, és molt tard i, de veritat, seré molt breu. Jo voldria destacar dos punts i després, en tot cas, fer una valoració general de quins són els eixos polítics de la llei que acabem d'aprovar.

Un primer punt que nosaltres voldríem deixar clar és que aquesta és una llei de transferència de les Diputacions a la Generalitat de Catalunya, és una llei en la qual la Generalitat de Catalunya assumeix les competències i se li traspassen els serveis. I nosaltres entenem, i n'estem convençuts, que amb aquesta llei, en el seu buidat, en el seu buidat i en la seva regulació, desapareixen les Diputacions, se substitueixen les Diputacions. Aquí s'ha dit per un Grup parlamentari, que ha defensat les Comissions Gestores Intercomarcals, s'ha dit que, en tot cas, amb aquesta posició el que es feia era deixar unes Diputacions residuals i, al cap i a la fi, unes Diputacions, a més a més, d'uns organismes consultius com, se'ns ha explicat, les Comissions Gestores Intercomarcals.

Nosaltres creiem que amb aquesta llei de transferències nosaltres buidem de contingut... Les competències les assumeix la Generalitat de Catalunya. És la desaparició, la substitució de les Diputacions, i, en tot cas, aquí no m'estendré. I només voldria dir també, en aquest punt, que aquí s'ha dit també —i no hi coincidim—, s'ha

dit, perquè s'ha fet una explicació molt extensiva del règim jurídic, del règim bàsic jurídic de les administracions públiques, abans el meu company, un Diputat, ja ha dit, en Macià Alavedra, jo excusaré els senyors Diputats de tornar-ho a llegir. Però, si em permeten, molt breument, deixin-m'ho llegir, perquè el que el Diputat senyor Macià Alavedra ha dit, i jo vaig a dir-ho ara, és recollit del Dictamen de la Comissió Jurídica Assessora que en el seu moment va fer un dictamen sobre el Projecte d'Estatut.

Diu: «El règim jurídic no és organització, ja que llavors l'Estat pot dictar bases sobre l'organització de la Generalitat que és contradictori amb l'article 9.1, article 37, de l'Estatut, i també el punt 1, apartat 1 de l'article 148 de la Constitució. I, a més a més, si s'inclouen les competències, la contradicció és global en tot el sistema d'autonomia previst en la Constitució. Una diferent interpretació del text i de la terminologia bases del règim jurídic, voldria dir una cosa tan greu com la inexistència d'autèntiques competències exclusives. I per a nosaltres, i això ho voldria dir, que el Parlament, nosaltres, no el podríem legislar, perquè no tindríem la competència legislativa del règim local.»

Per tant, nosaltres creiem que aquesta interpretació és una interpretació restrictiva. En tot cas, la interpretació que nosaltres fem, en compliment de l'Estatut i de la Constitució, és la que ens permet avui defensar i haver aprovat aquesta llei de transferències de les Diputacions. I, repeteixo, que permet el buidat, la desaparició i la seva

substitució. L'altre tema és que aquesta no és una llei d'organització i de divisió comarcal de Catalunya; això s'ha dit aquí a bastament, ho hem dit en totes les intervencions, en totes les nostres intervencions, perquè creiem —ja ho ha dit el Portaveu del nostre Grup, i ho ha dit en el moment de defensar l'exposició de motius— que ho hem de dir per honestat en el sentit que aquesta no és una llei de comarcalització de Catalunya; aquesta és una llei de transferències de les Diputacions a la Generalitat de Catalunya.

En tot cas, i amb això acabo, nosaltres, el que creiem és que amb aquesta llei, avui, s'ha iniciat un procés d'institucionalització de Catalunya; perquè nosaltres, senyores i senyors Diputats, avui donem poder polític i gestió a la Generalitat de Catalunya, donem compliment a la Constitució i a l'Estatut. No centralitzem, perquè no disminuïm les facultats dels ens locals que es creen, els Consells Territorials, mentre es fa la futura organització i divisió comarcal de Catalunya. Per a nosaltres, aquests són els eixos bàsics polítics de la llei que hem votat i que hem acabat aprovant.

Res més, senyor President. Senyores i senyors Diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: No havent-hi altres explicacions de vot, podem donar per acabada la reunió. Per acabar l'ordre del dia d'aquesta sessió, se celebrarà una reunió demà a la tarda, que començarà a dos quarts de sis. Se suspèn la sessió.

(És un quart i dos minuts de dotze de la nit.)